

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

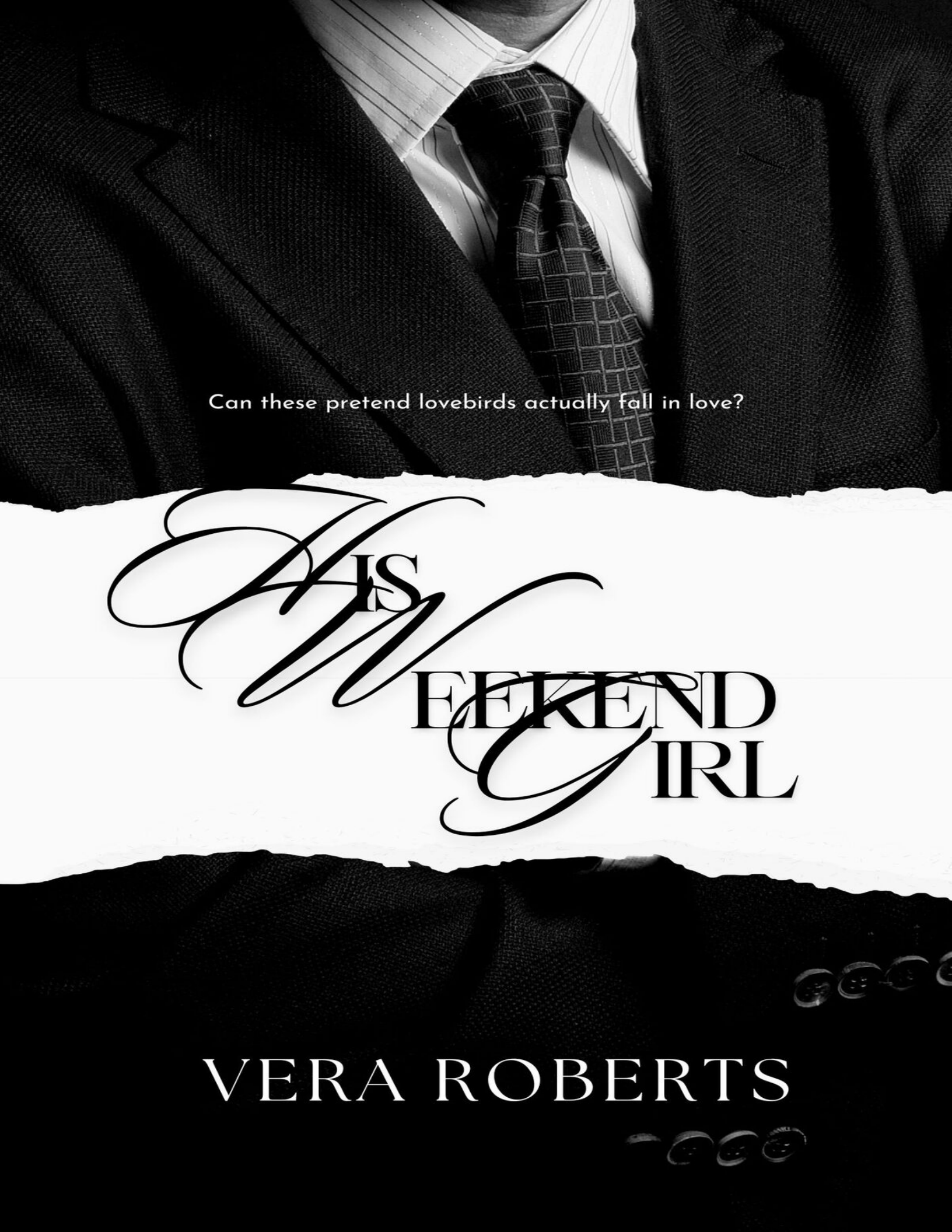
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Can these pretend lovebirds actually fall in love?

HIS WEEKEND GIRL

VERA ROBERTS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[İthaf Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm](#)

[On Birinci](#)

[Bölüm On İkinci](#)

[Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[On Dördüncü](#)

[Bölüm On](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı](#)

[Bölüm](#)

[On Yedinci Bölüm On](#)

[Sekizinci Bölüm On](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm](#)

[Bölüm Yirmi Bir](#)

BESM için.

Sarah için.

© 2024 Vera Roberts, Tüm Hakları Saklıdır

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve Olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

BİRİNCİ BÖLÜM

10 YIL ÖNCE...

Grant onu neden davet ettiklerini biliyordu - onu çok da canlı olmayan bir stüdyo seyircisinin önünde küçük düşürmek için.

Adam yönetim kurulu odasındaki herkese bakarken Kurulun tanıdık yüzleri. Babasının eski yoldaşları ve gerçek suç ortakları. Masadaki her bir adamın net serveti, bir kısmı yedekte olmak üzere birkaç ülkenin toplamı kadardı.

Deri koltuğa hafif bir kamburla oturdu ve parmaklarını birbirine vurdu. birbirlerine karşı. Onu zorla çıkardıklarını ve toplantının sadece bir formalite olduğunu biliyordu.

İşten çıkarma tazminatı dokuz haneli rakamların üzerinde olacaktır. Eski tip gazetelerde iş dünyası bölümünün sonunda çok küçük bir paragrafta yer alabilirdi. Asla ön sayfa haberi olmayacaktı.

Gözleri odadaki adamlar arasında gidip geldi. Garip bir şekilde, hepsi eski haber muhabirlerine benziyordu. Sanki bir çocuğu azarlar gibi sert bir bakış takınmışlardı.

kuralları çiğnemek ve hava durumunu bildirmek.

Her bir adamı tanıyordu. Solundaki Tom ona golf oynamayı öğretmişti. Dan Rather'a benzeyen yaşlı bir adamdı. Hatta Tom'dan daha iyi olduğunda bile yaşlı adamın sahada konuşmasına izin veriyordu. Bu iş için iyiydi.

Marty, Tom'un yanında bir politikacı gibi görünüyordu ve neredeyse tüm GOP PAC'lerinde derin cepleri olması sürpriz değildi. Marty ayrıca Her hafta L.A. şehir merkezindeki Meksikalı fahişeleri ziyaret ederdi. Sessizce desteklediği iki ailesi daha olduğu söyleniyordu.

Dennis, Marty'nin karşısındaydı. Kuruldaki tek Siyah adamdı ve gerçekleri saklayan tek kişiydi. Grant'i özel olarak uyarmış, kovulmanın yaklaştığını söylemiş ve Grant'in hazırlanmak için yeterli zamanı olmasını istemişti.

toplantıda şaşırmayacağını söyledi. Grant onu takdir ediyordu ve ona çok şey borçluydu.

Brad, Dennis'in yanındaydı ve o da adı kadar sıkıcıydı. Dost olmakla düşman olmak arasında gidip geliyordu. Hangi rolün ona daha çok uyduğunu bilemiyordu (Brad de bilemiyordu; o her şeyden çok bir fareydi).

Grant'i gördüğü andan itibaren onu hedef almıştı. O zamanlar Grant sadece bir stajyerdi ve Brad yıllardır oradaydı, o kadar çok yalakalık yapmıştı ki

Nefesi bok gibi kokuyordu. Grant'in Brad'in önüne geçmesi sadece birkaç yıl sürmüştü, o hâlâ göt yalıyordu.

Sonra Grant'in gözleri gerçek düşmanına, kardeşi Nathan'a takıldı. Kahverengi saçlı, mavi gözlü, sümüklü bir orospu çocuğuydu ve doğduğundan beri ağabeyinden nefret ediyordu. Çocukluk sıkıntıları yetişkinliğe dönüştü

Baş belası anlaşmalar. Grant'in şirketteki pozisyonunu devralmak istediğini ve kimi ikna edebilirse ona yalakalık yapacağını açıkça belirtmişti.

Sonunda günün adamı, Grant'in ve Nathan'ın babası Jack içeri girdi. Muhtemelen baston kullanabilecek ama kullanmamayı tercih eden yaşlı bir adamdı.

gurur yüzünden. Dev gibi bir adamdı, 1.80'den uzun, beyaz saçlı ve beyaz keçi sakallıydı. Öyle bir adamdı ki

Herkesin kim olduğunu ve hayatlarını ne kadara satın alabileceğini bilmesini istiyordu.

Jack odaya girdiğinde herkes ayağa kalktı ve sadece o oturduğunda oturdu. Standart formalitelerden sonra Jack sandalyesinde arkasına yaslandı. Yavaşça birkaç parmağını meşe masaya vurdu ve iç çekti. "Grant, bugün bu toplantıyı yönetim kurulunun ve benim şu kararı aldığımızı sana bildirmek için düzenledim..."

"...kovun beni," diye tamamladı Grant babasının cümlesini herkesin şaşkın bakışları arasında. "Neden burada olduğumu biliyorum. Nedenler umurumda değil; sadece kıdem tazminatımı istiyorum ve işim bitsin. Hemen binadan çıkacağım. Dün gece ofisimi boşalttım."

Jack bu ani açıklama karşısında şaşkına döndü. "Sen ne?"

"Kovulacağımı biliyordum. Yazı bir süredir duvardaydı." Grant parmaklarını birbirine kenetledi. Toplantının olması gerekenden daha uzun sürmesi canını sıkıyordu. "Kıdem tazminatım ne kadar?"

"Grant, bu çok saçma!" Brad açıkladı. "Yönetim Kurulu Başkanı'na ve buradaki tüm Yönetim Kurulu üyelerine saygı göstereceksin!"

"Şu anda kesinlikle çeneni kapatman gerekiyor, seni yağlı sümüklüböcek." Grant Brad'in sözünü kesti. "Ne kadar para alacağım?"

Jack oğlunun yüzünü okudu. Şimdi sakindi ama kasırganın ortaya

ıkması an meselesiydi. Grant asla sesini yükseltecek biri değildi.

ya da öfke gösteriyordu ama bu bir şey ifade etmiyordu. O, sürekli dürtülen uyuyan bir ayıydı.

"Herkes dışarı," diye emretti Jack ve Nathan hariç kurul üyeleri dışarı çıktı. Jack en küçük oğluna döndü. "Yani sen."

"Ama baba, ben..."

"Git," diye emretti Jack. Nathan eşyalarını topladı ve gitmeden önce Grant'e son bir kez baktı. Jack oğluna döndü ve içini çekti. Grant'in gözleri içine işledi ve durumun ciddiyeti olmasaydı gülümseyebilirdi. Grant'i iyi eğitmişti. Grant onun veliahtıydı ve Jack dürüst olmak isterse, şirketi yönetecek en iyi kişiydi.

Jack'in hâlâ pişmanlık duyduğu nedenlerden ötürü Grant'i kovması da aynı derecede yıkıcı oldu. "Hastalığınız ve uzun süreli izniniz Yönetim Kurulu'nun endişelenmesine neden oldu. Bu şirketi olması gerektiği gibi yönetip yönetemeyeceğinizi bilmek istediler. Herkes Nathan'ın daha iyi olacağı konusunda hemfikirdi. uygun."

Grant gözlerini devirdi. Nathan'ın ona nihai ihanet ama şimdi onun pozisyonunu istiyordu. Nathan *Tek Beyaz Kadın* rolünü Oscar ödüllü bir role dönüştürdü. Grant, "Sağlık sorunlarımın gayet iyi farkındayım," diye yanıtladı. "Ve ne olduğunu tamamen kabul ediyorum Kurul kararını verdi." Deri koltuğuna yaslandı. "Kıdem tazminatım ne kadar?" "İşten çıkarılman davana yardımcı olmuyor," dedi Jack, "tartışmayacak mısın? Pozisyonun için savaşmayacak mısın? Bu şirketteki yerin için?"

"Neden yapayım ki?" Grant'in babasına çıkışmaması için tüm kararlılığını göstermesi gerekiyordu. "Ben daha bir hafta önce yataktan kalkmadan karar verilmişti. Evet baba, bir haftadır biliyordum. Gerekli düzenlemeleri yaptım ve kimi aramam gerekiyorsa arayıp sessizce ve özel olarak haber verdim ki onlar için bir şok olmasın." Yutkundu. "Kıdem tazminatım ne kadar? paket?"

Jack, Grant'in soğuk olmasından hep nefret etmiştir. Kendini kapatabilirdi. duygularını bir musluk gibi hiç düşünmeden akıttı. Jack, Nathan'a ne kadar kızgın olursa olsun, genç adamın neler hissettiğini her zaman biliyordu. Fakat Grant ile? Jack asla bilemezdi. Gitmesine izin verildiği için mutlu olabilirdi. Öfke içinde olabilirdi.

Bir kez daha düşününce, Jack'in ikincisini bulması zor olmadı. "24 karatlık altın paraşüt alacaksın. 325 milyon kıdem tazminatı, Lakers'ın saha kenarı koltukları, Dodgers'ın loca koltukları, ücretli şehir kulübü

Ücretler ve kaliteli yemekler. Bu mr boyu sürecek." Yaşılı adam ayağa kalktı ve oğluna doğru yürüdü. "Umarım bu ilişkimizi etkilemez, Grant."

Grant başını kaldırıp babasına baktı ve gözlerindeki endişeyi okudu. "Merak etme baba." Ayağa kalktı. "oktan oldu."

İKİNCİ BÖLÜM

HAZIR...

Bahse girerim kendini beğenmişin tekisin.

Trixie Flowers, Pasadena'daki malikanenin önüne geldiğinde Hayatı boyunca gördüğü en büyük evdi, aynı şehirde olup olmadığını bile merak ediyordu.

Bir araç paylaşım sürücüsü olarak Trixie her şeyi görmüştü. Büyük evler, küçük evler. Geniş malikaneler, fakir köyler. Trixie'nin her an üzerinde kameralar olduğunu bildiği yerler ve Trixie'nin bıçağının üzerinde olduğundan emin olması gereken yerler.

İç çekerek kapının açılmasını bekledi. Diğer taraftaki kişi, böyle mahallelerde herkesin yaptığı gibi onu izliyordu. Zengin bir mahalle olduğunu anlamak için sadece kısa bir süre o mahallede bulunmuştu.

Her evin geniş çimenleri ve parlak ışıkları vardı. Tırmanılması imkânsız duvarların arkasında gizli, üç katlı evler gördü. vurulmadan. Tahmin etmesi gerekirse, Trixie her evin muhtemelen *en az* beş milyon olduğunu düşünüyordu.

En kötü müşteriler her zaman zengin olanlar gibi görünüyordu ve nedenini asla anlayamıyordu. Dünyadaki tüm paraya sahipler ve hala önemsiz bir bahşış vermenin birine hizmet etmek olduğunu düşündü. Oh, Trixie ayağını birinin a-

Kapı aniden açıldı ve Trixie içeri girdi. Park edilmiş yabancı arabalar gördü. Kazandığından daha pahalıya mal olacaktı. Yolculuk ona bir üs vaat ediyordu.

ama Trixie bahşış beklememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu tür müşteriler nadiren sözlerini tutarlardı.

Arabayı çıkmaz sokağa çekti ve park etti. Daha sonra Mac Ayres'i sessiz bir seviyeye indirdi ve camı açtı. Ön kapı aniden açıldı ve beyaz saçlı, sakalları birbirine uyan yaşlı bir adam belirdi.

Uzun ve geniş. Keskin bir çenesi ve güçlü bir burnu vardı. Yakası açık siyah bir takım elbise giymişti ve gayet iyi görünüyordu. Daha da kötüsü, dikkat dağıtacak kadar iyiydi. Bir kadının kekelemesine ve her türlü mantığını kaybetmesine neden olan, bir erkeğin bahşişi koymasına izin verecek kadar ileri giden türden bir iyiydi. "Trixie?"

"Evet," diye gülümseyerek karşıladı.

"İnanılmaz." Arka koltuğa oturdu ve kemerini bağladı. İçeriye baktı ve arabanın ne kadar temiz olduğunu takdir etti. "Beni aldığınız için teşekkür ederim."

"Sorun değil," dedi Trixie ve elektronik kapının açılmasını bekledi. Girmek için bir kapının ve çıkmak için ayrı bir kapının olduğu bir evde hiç bulunmamıştı. Bu farklı türden bir zenginlikti. "Şimdiye kadar iyi bir gece geçirdin mi?"

Adam cevabını düşünmek zorunda kaldı. İyi bir gece miydi? Olabileceği kadar iyiydi. "Şimdiye kadar çok iyiydi. Ya sen?"

Trixie başını salladı. Nispeten iyi bir sürüş günü olduğunu kabul edebilirdi. "Öyleydi."

"Uygulamadaki adın Trixie," diye söze başladı adam, "Ben Grant McGinnis."

Birinin kendini tanıtırken her iki ismi de kullanması Trixie için garipti. Otoriter, hafif bas bir tonla konuşuyordu. Sanki insanlara kendisini denememelerini söylemeye alışkın gibiydi. "Memnun oldum, Grant McGinnis."

"Memnun oldum, ben de." Selam verdi.

Trixie devam etmeden önce aralarında küçük bir sessizlik geçti. "Peki, ne iş yapıyorsun Grant? Mesleğin ne?"

Grant biraz bıkkın bir ifadeyle, "Ben zengin müşteriler için mali danışmanlık yapıyorum," dedi.

Trixie ses tonunu hemen anladı. "İlginç bir kariyere benziyor."

Grant, "Kesinlikle değil," diye homurdandı, "bir grup ayrıcalıklı vakıf fonu bebeği, gecenin bir yarısı beni arayıp Bir haftalık kokain alemine dalıp beş yıl önce tatilde gördükleri o dört yüz binlik Lambo'yu hâlâ karşılayıp karşılayamayacaklarını mı merak ediyorlar?" Başını iki yana salladı. "Bana sorarsanız bir avuç ayrıcalıklı puşt."

Trixie gülümsedi. Grant şimdiden en sevdiği arabalardan biri olmaya başlamıştı. "Anladığım kadarıyla zengin değilsiniz?"

"Oh, öyleyim. Müşterilerimden daha çok." Onu başından savdı. "Ben sadece bir doların değerini bilirim ve her kuruşunun hesabını yaparım. Pek çok insan zenginliğe ulaşıyor ve hemen bunu göstermek istiyor. Sonra da bu bir rekabete dönüşüyor - Jones'lara ayak uydurma yarışı. Kadının Birkin'i var, diğerinin de iki tane. Onun bir McMansion'ı var, diğerinin daha büyüğüne ihtiyacı var. Bu. Asla. Bitmez. Bitmez."

Trixie gülümsedi. Bu onun asla bilemeyeceği bir şeydi. "Birinci dünya sorunları."

"Hem de çok." Grant, Trixie'nin mütevazı Camry'sine baktı. "Peki ya sen? Senin hedeflerin neler?"

Trixie, Grant'in arabasına baktığını fark etti ve en son ne zaman onunki gibi bir arabaya bindiğini merak etti. Deri koltukları vardı ve bir üst modele geçmek istiyordu ama ödemeleri yapmakta yeterince zorlanıyordu. Shein ve TikTok'un ne zaman otomobil sektörüne gireceklerini merak etti.

"Grafik tasarımcı olmak." Trixie gülümsedi. "Ben sadece oturup buna odaklanmak için zamana ihtiyacım var."

"Sizi durduran nedir, sorabilir miyim?" Grant sordu.

Trixie'nin cevaplamak istediği şey buydu. Faturaları ödemek ve en azından bir gece karnını doyuracak kadar parası olmasını sağlamak pek çok şeyi belirliyordu. Eve geldiğinde, bir web sayfası üzerinde çalışmak endişelerinin en azıydı. Uyku en önemli önceliğiydi. Belki canı isterse bir duş alırdı.

Trixie dürüstçe cevap vermeye karar verdi: "Etrafta dolaşmak," dedi. Hiçbir kız büyüyüp de X yıl boyunca araç sürücüsü olmak istemez. Ekstra para kazanmak için bir ek iş olarak başlayan şey, bunu yapmam lazım yoksa hayatta kalamam'a dönüştü.

Faturalar kabarmış, borçlar artmış ve Trixie'nin doğum kanalını OnlyFans'ta en yüksek teklifi verene göstermekten başka seçeneği kalmamıştı. Tupac

Doğru, hem yasal olup hem de kirayı ödeyebilmek zordu.

Direğin üzerindeyken ne kadar para kazanacağını merak ediyordu. Hâlâ güzel, düzgün bir vücudu, doğal göğüsleri ve kadınların yaptırmak için Miami'ye ya da denizaşırı ülkelere gidebileceği bir götü vardı. Tanrı onun dolgun dudaklarını kutsamıştı. Porno yıldızı gibi bir vücudu ve buna uygun bir seks arzusu vardı.

Tek sorun - *en büyük sorun* - Trixie'nin taş gibi bir namuslu olmasıydı. Kalçalarında doğal bir salınım vardı ve bilerek çarpık bacaklı yürürken bunu belli etmemeye özen gösterirdi. Gerçek suç podcast'lerini dinlerken uyuyakaldı. (Keith Morrison şu anda onun sevgilisiydi ve

Uyumak için mastürbasyon yaptığında kaç kez onu düşündüğünü düşünmek utanç vericiydi).

Peruk rengi kırmızı, mor ve pembenin karışımından oluşuyordu; Işığa bağlı olarak üç rengi de görebiliyordu. Onun için kullanılan genel kelime ilginç, hatta kitschy idi, ama Trixie daha iyisini biliyordu - o sadece *garipti*.

"Hayatının geri kalanında bunu yapmak istiyor musun?" Grant sordu ve bu soru Trixie'yi şimdiki zamana geri döndürdü. "Daha fazlasını istiyorsun, değil mi?"

"İstiyorum." Trixie dilini ısırды çünkü Grant'in araya girmesinden hoşlanmamıştı. seçtiği mesleğe. "Ancak faturalarınız ve borcunuz varsa ve beklemek yerine hemen şimdi garanti para almanın bir yolu varsa, yasadışı veya ahlaksız bir şey yapmadan yapmanız gerekeni yaparsınız."

Grant, Trixie'nin ses tonundaki buzlanmayı fark etti ve çizgiyi aştığını anladı. Geri çekildi ve başka bir yöne döndü. "Her zaman bir şeyler vardır İstiyorsan orada daha iyi." Şöyle ekledi. "Şimdiye kapılıp gitmek o kadar kolay ki bazen insanlar geleceği göremiyor. Üzerinde çalışsanız bile Her gün beş dakikalık bir şey, sürekli bundan bahsedip hiç yapmayan birinden yine de beş dakika daha fazladır."

Trixie başını salladı. "Doğru, haklısın."

"Sende potansiyel görüyorum, Trixie," diye itiraf etti Grant, "kırmak istememiştim ve öyle göründüysem özür dilerim."

"Alınmadım," diye yalan söyledi Trixie. Hâlâ yolculuğunu tamamlaması gerekiyordu ve ihtiyacı olan son şey Grant'in tuzlu olması ve tavrını beğenmediği için ona bir yıldız vermesiydi. "Keşke ben de müşterileriniz gibi olabilseydim. Kokain alemleri ve aşırı pahalı yabancı arabalar için endişelen. Şey, belki kokain değil alem kısmı."

"Grant kıkırdadı ve Trixie gülümsedi. "Hayır, yok. Ne derlerse desinler mutlu değiller. Hiçbir mutlu insan uyuşturucu kullanmaz ya da alkole aşırı düşkün değildir. Hiçbir mutlu insan her bir kuruşunu eğer bunu karşılayabiliyorlarsa. Müşterilerimin birçoğu - herkesin tanıdığı bazı ünlü yıldızlar - çok mutsuz. Eski para sahipleri her kuruşun hesabını yapmakla ve başka kimsenin pay almamasını sağlamakla meşguller."

"Vay canına," diye mırıldandı Trixie, "belki de hayatım o kadar da kötü değildir."

Grant devam etmeden önce kısa bir duraklama oldu. "En sevdiğin Mac Ayres şarkısı hangisi?"

Konunun değişmesi frenlerin gıcırdaması gibi geldi. "Pardon?"

"Easy'yi çaldığınızı duydum ve hayranı olabileceğinizi düşündüm." Grant, Trixie'nin gözleriyle karşılaştı. "Hayır mı?"

Trixie kızardı. "Onunla birkaç saat önce tanıştım. Henüz bir favorim yok ama tarzına bayılıyorum. Çok düzgün biri."

"Yeraltında ama harika müziği var." O da aynı fikirdeydi. "Onu ofisimdeki stajyerler sayesinde tanıyorum. Beni her zaman icat ettiklerini düşündükleri tüm o Z kuşağı saçmalıklarıyla güncel tutuyorlar, bu yüzden..."

Trixie gülümsedi. Grant o kadar da kötü değildi. "Rizz'in yok mu?"

"Lütfen Tanrım, hayır." Grant kıkırdadı ve Trixie de onu takip etti.

"Hadi...hayır." O

bir süre durakladı. "Hayatın şu anda mükemmel olmayabilir, Trixie, ama inan bana, endişelenmeleri gereken tek şeyin

Birinin onları gezdirip gezdirmeyeceği değil, gezdirmek için yoğun bir gün geçirip geçirmeyecekleri önemli." Grant hafifçe içini çekti. "Güven bana, biliyorum."

Trixie dikiz aynasına baktı ve Grant'in bakışlarını yakaladı. *Bir şeyin* parıltısını yakaladığına yemin etti. Sonra bunun Grant'in pahalı saatinin parıltısı olduğunu fark etti.

~~~~~

"Buyurun," Trixie süper pahalı bir arabanın valesine yanaştı. Ritz-Carlton. Mütevazı Camry'sinin halihazırda otoparkta bulunan süper pahalı arabalara uygun olmadığını hemen anladı. "Harika bir müşteriydin Grant. Umarım harika bir gece geçirirsin."

"Teşekkürler, Trixie," Grant kemerini çözdü ve öne doğru eğildi, "beni bu gece daha sonra alabilir misin? Bunu yapmak için müsait misin?"

Trixie gerçek suçları izledikten sonra ölü gibi uyurdu. belgeseller. Zengin bir Grant'ten ucuz bir yolculuk kabul etmenin öncelik listesinde üst sıralarda olup olmadığından emin değildi. "Araç paylaşımları böyle yürümez. Müsait olup olmayacağımı bilmiyorum ve senin yerine başka biri binebilir."

"Sorduğum şey bu değil," diye açıkladı Grant, "Beni daha sonra almanı istiyorum. Bunu yapmak için müsait misin?"

Oh. Şimdi bu farklı bir istekti. "Um, sanırım. Ama mesai saatleri dışında olacak, yani bedava bir yolculuk olmayacak."

"Ne kadar tutar?" Grant sordu. Trixie'nin koltuğunun arkasına doğru yaklaştı.

Trixie hızlı düşünmek zorundaydı. Eğer çok düşük bir miktar söylerse Sonra pişman olur. Çok yüksek bir şey söylerse, Grant onu kovacak ve

yerine başka bir araç tutacaktı. Güvenli bir orta yol seçti. Herhangi bir şey için

Onu sarhoş edici parfümünden uzaklaştırmak için. "Elli."

Grant, miktarın Trixie'nin normalde kazanacağından daha yüksek olduğunu biliyordu.

Ama kızın daha önce yemek yiyebilmek ve evden atılmamak için araba kullanmakla ilgili söyledikleri onu endişelendiriyordu. "Tamam," diyerek cüzdanını çıkardı ve bir

"Al sana yüz dolar. Bu, bu gece geri geleceğini garanti ediyor. Eğer gelmemeyi seçersen, bunu benim küçük bir hediyem olarak kabul et. takdir ediyorum. Eğer bu gece tekrar gelerseniz, sizin için yapacak daha çok şey olacak." Hesabı Trixie'ye uzattı. "Etkinlik saat on gibi bitmiş olur. Umarım o zaman görüşürüz."

Trixie yüz dolarlık banknota baktı. O kadar uzun zaman olmuştu ki Elinde para vardı ve hemen hesabına yatırılmamıştı. Para çoğu zaman eğlenceli bir şey için bile harcamadan gitmişti.

Yapacak daha çok şey var mıydı? Ne kadar daha? Ve bunu elde etmek için vicdansızca bir şeyler yapması mı gerekecekti? Gururunu bir kenara bırakmalıydı. Eğer adam ödemeye hazırsa, o da oynamaya hazırды. "Tamamdır."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TRIXIE BÜYÜK TAŞIMAKTAN NE KADAR HOŞLANMADIĞINI ÇABUK ANLADI

Faturalar. Şey, hayır, bu tam olarak doğru değil; o büyük banknotu taşımaktan hoşlanmıyordu.

Marketin koridorlarında yürürken, elindeki paranın hala orada olup olmadığını görmek için kot pantolonunun cebinin dışına baktı. Para kot pantolonunun bir köşesinde saklıydı, sadece kendisinin bildiği bir yerde.

Hiçbir zaman bu kadar paranoyak olmamıştı ama Los Angeles yıllar içinde büyük ölçüde farklılaşmıştı. Ev soygunları yaygındı. Bu yüzden Trixie evden her çıkışında evsizden daha iyi görüldüğünden emin oluyordu. Kolyelerini ve yarı güzel mücevherlerini evde bırakıyordu.

Trixie asla pahalı bir şey göstermezdi. Ve eğer güzel bir şeyi varsa, onu sadece özel günlerde dışarı çıkarırdı. Ve Trixie bir şirket için araba kullandığından

Yaşamak, yaptığı şeyde hoş bir şey yoktu.

Elbette, programını oluşturma özgürlüğü vardı. Los Angeles'ta ya da San Diego'da çalışabilirdi. Sadece sabahları ya da öğleden sonraları ve akşamları çalışabilirdi. İstemiyorsa bir masanın arkasına sıkışmak zorunda kalmayacaktı.

Elbette kötü bir gün geçirmenin belirsizliği de vardı. Emir yok. Kaba müşteriler. Bahşiş yiyen insanlar.

Asgari düzeyde para kazanmaya ve sadece asgari düzeyde parası olmaya alışmıştı. Spagetti, acı biber ve tavuk kanadı gibi birkaç öğün yiyebileceği yiyecekler. Paketlenmiş ramen gibi sağlıklı olmayan ucuz yiyecekler, ama bazı baharatlar ve sebzelerle bunu düzeltebilirdi. Ve eğer Trixie iyi bir gün geçirirse, belki de en sevdiği kokteyle parası yetebilirdi konserve içecek.

Grant'in cömert yardımına rağmen, Trixie yine de ancak bu kadarını karşılayabileceğini düşünüyordu. Mecazi anlamda dükkânı satın alamazdı ama en azından üç yerine on ramen paketi alabileceğini biliyordu.

Kızım, şu anda biraz saımalıyorsun, diye düşündü Trixie.

Belki de değildi. Birkaç yıl önce, dünyanın en iyi şirketlerinden birinde grafik tasarımcı olarak dünyanın zirvesindeydi. 30 dolarlık öğle yemekleri onun için normaldi. Saçını ve tırnaklarını haftada bir yaptırıyordu. temel. En iyi kıyafetlere sahipti ve onlar için tasarımcıya gitmesine bile gerek yoktu. Target'taki harika fırsatları severdi. Şu anda oradan bir elbise giyiyor.

Sonra işten çıkarıldı. Birikmiş biraz parası vardı, bu yüzden kendi ayakları üzerinde durmaya başlamadan önce bir süre kıyıya vurmaya hazırды. Sonra

Pandemi oldu. Diğer herkes onunla aynı durumdaydı.

Kimse işe almıyordu ve insanlar çaresiz kalmıştı. O yapmaya başladı evden çıkmanın bir yolu olarak teslimat işleri. Harika para kazanıyordu ve hatta bazen bir haftada, bir ay boyunca grafik tasarımcı olarak kazandığından daha fazla kazanıyordu.

Ama sonra her şey yeniden açıldığında işler azaldı. Belki on kişiyle daha rekabet ederken, kendisinin Aynı düşük maaşlı pozisyon için birkaç yüz kişiyle rekabet ediyordum. Bu pozisyonlar için geri dönüşler daha da azdı. Bir tane almıştı.

Yani, Trixie bir şey bulana kadar araç paylaşımı ve teslimat şoförü olmak zorunda kaldı. Elbette, kendi programını yaratma özgürlüğünü özleyecek.

Mariah Carey ve Taylor Swift'in şarkılarını bangır bangır söylemeyi özleyecek ama camları kapalı olduğu için bunun bir önemi yoktu.

Ancak, Trixie uzun günlerin yorgunluğunu özlemeyecektir. Arabasına zincirlenmeyi özlemeyecek. Bir sipariş için beklemeyi, sadece eksik ödeme yapılmasını özlemeyecek. Ve kesinlikle neyin daha önemli olduğunu seçmeyi de özlemeyecekti - hesap ödemek mi yoksa yemek yemek mi?

Ve bunun için Trixie kesinlikle 12 paket ramen alacaktı.

~~~~~

Grant'in gecesinin en önemli olayının zaten Trixie ile yaptığı konuşma olması da yardımcı olmadı.

Balo salonunda gezinirken Grant'in canına tak etmişti. Dudaklarının dayanabileceği kadar el sıkışmaya, kanka kucaklaşmasına ve el öpmeye katlanmıştı. Tabak başına 35.000 dolarlık yıllık bağış toplama etkinliği sınırlarını bozmaya başlamıştı bile.

Öncelikle, belki de sindirilemeyecek bir yemek için bu kadar para ödediğine inanamıyordu. Büyük tabaklarda mümkün olduğunca az yemek servis etmek ne zaman moda oldu? Anaokulunda mıydılar?

İkinci olarak, Beyaz Kurtarıcı kompleksini haykıran bir bağış kampanyasıydı. Afrika'daki yoksul çocuklara yardım etmeyi amaçlıyordu.

Çocukken, çok saf olduğu için ne kadar harika olduğunu düşünürdü.
Büyüdükçe, Grant

Çoğu insanın Afrika'yı National Geographic'te gösterilenlerden ibaret sandığını gördüm. Zengin ulusların ve kültürlerin ülkesi olduğunu bilmiyorlardı. Google ve internetin geri kalanı yine de bağış toplayanları durduramadı.

Ve Grant herkesin kendini beğenmişliğinden ve sahteliğinden nefret ediyordu. Her fırsatta birbirleri hakkında ileri geri konuşan kadınlar, birdenbire birbirlerini öpmeye ve görünüşlerine iltifat etmeye başlamışlardı.

Grant, annesi ve teyzeleri arasındaki birçok konuşmaya kulak misafiri olmuştu. O da Taraflar arabalarına döndükten sonra zehirin dışarı aktığını ve günlerce açık kaldığını biliyordu.

Grant kadınlarla başa çıkabilirdi; asıl dayanamadığı erkeklerdi. Düşüşünüzü planlarken dostunuz ve arkadaşınız gibi davranırlardı. İşlerinizden birinin iyi gitmediğini duyduklarında, yardımcı oluyormuş gibi davranarak tavsiyelerde bulunurlardı. Ancak hiçbir şey olmadığında Birisi arkadaşlarının suçlu olduğunu fark ederse, işletmeyi kapatmaktan başka çare kalmayacaktı.

Bu yüzden Grant sadece özel konuk oyuncu olarak yer aldı ama hiçbir zaman kimsenin dizisinde yıldız olmadı. O ilk elden biliyordu nasıl bir şey olduğunu

her şey parmaklarının ucundaydı ve ondan çalındı. Aile söz konusu olduğunda durum daha da kötüydü.

"Grant," arkadaşlarından biri olan Ian Ferguson onu gülümseyerek ve kardeşçe kucaklayarak karşıladı. Grant'in güvendiği birkaç kişiden biriydi çünkü birlikte büyümüşler ve benzer kalp kırıklıklarından geçmişlerdi.

Grant, Ian'ın servetinin finansal yöneticisiydi ve hatta Ian'ın düğününde sağdıç. "Görüyorum ki buraya yalnız gelmeyi başarmışsın."

Grant ona katılırken Ian bir kadeh şampanya aldı, "Domi'ye bunu yapamam," dedi, "bir tanesine katıldık ve ikimiz de çok sıkıldık. Çocuklara dadı bakıyor, Domi ise Scott'ın karısı ve eşiyle birlikte dışarıda. arkadaşlar." Ian ortak arkadaşları Scott Reed'e atıfta bulundu. "Yani, takım için bir tane alıyorum."

"İyi bir adamsın." Grant kadehleri tokuştururken bahsetti. "Ben de Ailem yüzünden buradayım. Burada en azından bir McGinnis'e ihtiyaçları var ve ben şanssız olanım."

Ian şampanyasını yudumlarken, "Sen her zaman iyi bir evlat oldun," dedi, "Nathan'ın burada olmamasına şaşırdım çünkü genelde ailenin sözcülüğünü o yapar."

"Değilim," diye kestirip attı Grant, "önceliklerinin ne olduğunu biliyor ve fayda sağlamadığı bir aileyi temsil etmek bu değil."

Ian Grant'e bir bakış attı. "O ailenin halkla ilişkiler sözcüsü."

"Şimdi, Ian, sen ve ben ailemin dinamiklerini, *Succession*'ın sadece bir TV programı değil, ailemizin otobiyografisi olduğunu bilecek kadar iyi biliyoruz." Grant şampanyasını yudumladı. Bir garson yengeçli kek ısırıklarıyla geldi ve ikisi de birer tane aldı.

Ian, Grant'in zekâsına gülümsedi ve yengeçli kekten bir ısırık aldı. Restoranı bu olay için hizmet veriyordu. "Sana ihanet etmesine rağmen *sana* kızmaya cüret etmesi ne kadar komik," diye başını salladı Ian.

"Çünkü benden bir adım önde olmak istiyordu ama onu bekleyen ters Uno kartına hazır değildi." Grant bir kaşını kaldırdı. "Ama Beni her gördüklerinde bıçağı biraz daha derine saplamak anlamına gelecekse, mutsuz olduklarını kabul edemeyecek kadar gururlular."

"O bıçağı çıkarıp tekrar onlara saplaman an meselesi," dedi Ian şampanyasını yudumlarken, "ve bu gerçekleştiğinde Nathan için üzüleceğimi söyleyemem."

Grant başını salladı ve en iyi arkadaşını düzeltme zahmetine girmedii. Nathan da Ian'ı geçmeye çalıştı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TRIXIE KENDİNİ TAMAMEN YERSİZ HİSSETTİ.

Otelin çıkmaz sokağının sonunda arabasının yanında beklerken, bunun bir süredir başına gelen en heyecan verici şey olduğunu düşündü. O Sonra da hayatının ne kadar berbat olduğunu alçakgönüllü ve ayıltıcı bir şekilde fark etti.

O artık bir bahar tavuğu değildi. 30 yaşına geldiğinde -hem de Cadılar Bayramı'nda- büyüdüğünde ne olacağını merak etmeye başladı. İş ekonomisinde çalışmanın sadece ekonomi iyi olduğunda işe yaradığını herkesten daha iyi biliyordu. Bu, onun alıştığı "Sahip Olmayanlar "ın bir parçasıydı.

Yine de, Trixie Bentley'lerine, Mercedes'lerine ve şoförlü Rolls Royce'larına binen zengin insanları izlerken, kendisinin de Var'lar arasında olduğunu biliyordu. Aldığı kişi de dahil olmak üzere bu insanların mücadele etmenin ne demek olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Bilseler bile, bundan o kadar uzaktaydılar ki, çok uzak bir hatıraydı.

Yine de Trixie rolünü oynadı. Bay Man ona daha fazla para sözü verdi. Uygulamaya güzel bir bahşış ve nakit olarak yüz dolar bırakmıştı. Trixie daha tadını çıkaramadan markette parayı bitirdi.

Trixie, Bay Man'in neden başka bir araç çağırmak ya da hatta özel bir şoför kullanmak yerine onu seçtiğini merak ediyordu. Elbette, parası vardı. O sırada

Grant McGinnis'in kim olduğunu Google'da araştırdığında, %1'lik kraliyet ailesinin bir parçası olduğunu öğrendi.

Büyük büyükbabası Brad, Neptune şekerleme barını yaratmış ve sahibi olmuştur. Büyükbabası William, babası ve amcalarından miras kalan şirketin petrol ve tekstil bölümlerini yönetiyordu. Ailenin değeri oldukça yüksekti.

150 milyar doların üzerinde.

Trixie biraz etkilenmiş olsa da, Grant'in neden aile işinden ayrılarak kendi işini yapmaya kalkıştığını merak ediyordu. O, ailesinin

birkaç yıl öncesine kadar CEO'larla çalışıyordu ama artık çalışmıyordu. Paraya sıkışmış gibi görünmüyordu ve araba servisini karşılayabiliyordu.

Trixie için de sürpriz değildi, Grant'in dünyanın her yerinde bir sürü kadını vardı. Rus balerinlerden Hollywood aktrislerine ve Instagram modellerine kadar Grant asla yalnız değildi. Hiç evlenmemişti ve sadece çıkmayı tercih ediyordu. Zenginliği sayesinde bunu yapabiliyordu.

Yine de, iş iştı ve Trixie son bir tur atmaya karar verdiği için minnettardı. O gün yüz dolardan fazla kazanmıştı ve Grant'in ona verdiği fazladan yüz dolarla iyi bir gece geçirmişti.

Ayrıca, bu onu son görüşü olacaktı. Bu konuda biraz üzgün olsa da Grant gibi birinin genellikle kendisi gibi insanlarla vakit geçirmediğini de biliyordu. Bu bir ırk meselesi değil, *zenginlik* meselesiydi. İki ayrı ve eşit olmaktan uzak düzlemdeydiler.

Trixie tam kendine acıyacakken Grant ortaya çıktı. Uzun adımlarla yürüyordu, sanki dünyanın sahibi oymuş ve diğer herkes sadece içinde yaşıyormuş gibi. Doğal bir havası vardı ve seksi olmak zaman alıyordu. Mükemmel.

Boyu iki metreden uzun, kaslı ve kalındı ve Trixie'nin tepesine tırmanmak isteyeceği güzel, büyük bir ağaç gibiydi. Lanet olsun, bu adam fantezilerden ve en sevdiği vibratörle geçirdiği uzun gecelerden oluşuyordu.

Ayrıca tamamen ulaşılmazdı. Grant gibi bir adamın farklı bölge kodlarında fahişeleri vardı ve Trixie onun L.A. kızlarından biri olmak üzere değildi. Trixie gururunu bir kenara bıraktı ve hafif bir koşu yapar gibi görünen Grant'e el salladı

ona doğru. "Gecen hoşuna gitti mi?"

"Zar zor." Gülümsedi ve Trixie onun tüm gökyüzünü aydınlattığını hissetti. "Aç mısın?"

Trixie bagajının arkasındaki 12 paket ramen eriştesini düşündü. "Bir şeyler atıştırabilirim. Aklında bir yer var mı?"

"Canım hayvan usulü In-N-Out çekti," Grant ona yaklaştı, "var mısın?"

Trixie nefesini dışarı itti. Adamın parfümü burnuna doldu ve içinden ondan bir ısırık almak geldi. "Hem de çok. Hadi gidelim."

~~~~~

"Özür dilerim, burada oturup bana Prince ile MJ arasında daha iyi bir diskografi olduğunu söylemeyeceksin değil mi?" Grant kıkırdadı ve elini sallayarak
İşten çıkarılma.

"Ve neden olmasın?" Trixie patates kızartmasını çiğnerken savunmaya geçti. "Bütün gün Prince'i dinleyebilirim."

"Ama onun müziğini ünlü destek grupları olmadan dinlediniz mi?" Grant sordu ve Trixie'nin gözleri kısıldı. "Evet, berbat!"

"Hey şimdi!" Kadın gülümsedi ve adam kaşlarını kaldırdı. "Future Baby Mama iyi bir şarkı!"

"Harika bir şarkı." O da aynı fikirdeydi. "Aynı zamanda bir destek grubu olmadığı zaman iyi şarkılar çok azdır!"

Akşam yemeğinde Trixie ve Grant birbirleri hakkında daha fazla şey keşfettiler. Grant'in iki kardeşin en büyüğü olduğunu ve görünüşe göre McGinnis servetinin varisi olduğunu öğrendi. Grant ise onun dört kardeşin en küçüğü ve hâlâ Kaliforniya'da yaşayan tek kardeş olduğunu öğrendi.

Adam Lana Del Rey hayranıydı, kadın ise 90'ların R&B ve hip-hop'unu seviyordu. İkisi de Garth Brooks ve Willie Nelson'da ortak bir zemin buldu.

Trixie değersiz reality şovlara ve korkunç kapüşonlu Tubi filmlerine olan sevgisini haklı çıkarırken, Grant onu canlandırıcı buluyordu. Trixie'de çok... *gerçek* bir şeyler vardı. Ona yaltaklanan, onun sevdiği şeyleri seven, onun gibi olmak için her şeyini değiştirmeye hazır kadınlara alışkındı.

Kendisine ve ihtiyaçlarına daha uygun ve tuhaf bir şekilde *Coming to America* filmindeki karaktere benziyordu. Kadınlardan tek ayakları üzerinde zıplarken köpek gibi havlamalarını istese, onların da bunu yapacağından neredeyse emindi.

Trixie'nin uzun zamandır gördüğü en çekici kadınlardan biri olması canını acıtmıyordu. Saçları badem şeklindeki gözlerini ortaya çıkarıyor ve dikkatleri dolgun dudaklarına çekiyordu. Trixie'nin kapüşonlu sweatshirt ve yoga pantolonundan oluşan kıyafeti vücudunun kıvrımlarını ve mükemmel kığını içeriyordu. Koyu kahverengi teni sesi, Grant'in onun altında nasıl görüneceğini merak etmesine neden oldu, ona horozundan daha fazlasını vermesi için yalvarıyordu.

"Grant?"

Kafasındaki görüntüyü göz kırparak sildi ve Trixie'ye gülümsedi. "Evet?"

"Gitmeye hazır mısın diyordum? Yemeğinizi bitirmiştiniz gibi görünüyor." Aklındaki bir sonraki şeyi düşündü - *başka bir şey yapmak istemiyorsanız, çünkü bu da harika.*

"Size bir sorum var; daha çok bir teklif gibi." Grant başladı ve konuşmalarını başka kimsenin duymaması için daha fazla eğildi. "İ Hafta sonunu çekilmez ailemle geçirmem gerekiyor ve kesinlikle onlarla yalnız kalmak istemiyorum. Ben oradayken kız arkadaşım rolünü oynaman için sana olağanüstü miktarda para ödemeye hazırım."

Trixie, uzun vadede ona ne kadar yardımcı olacak olsa da, her paranın iyi olmadığını bilecek yaşıydı. Ayrıca, ne kadar züğürt ve çaresiz olursa olsun asla satılık değildi. Grant'in teklifini düşünmektense bir yıl boyunca bütün gün araba kullanmayı tercih ederdi.

Öte yandan, In-N-Out yemeği muhtemelen hayatının beklentiler zincirinde üst sıralardaydı ve bunu düşününce inanılmaz derecede kasvetli hissetti. "Kız arkadaş, ha?" Trixie Grant'e baktı. "Bu kulağa çok *Pretty Woman*'vari geliyor."

Grant bu onay karşısında yarım bir tebessüm etti. Aynı fikirde değildi. "Eğer istemiyorsan seks olmayacak," diye cevap verdi ve Trixie bacaklarının arasındaki ani sıcaklığı görmezden geldi. "Sadece ağabeyim, karısı, çocukları ve o evde beni seviyormuş gibi yapıp ceplerimi yıkamak isteyen başka kim varsa onlardan başka birini istiyorum."

Birkaç yıl önce olsa, Trixie Grant'e küfreder ve yoluna devam ederdi. Kredi kartı borcu ve asla yeterince yemek yiyemeyen bir midenin yumuşak gurultusuna alışmak Trixie'nin en azından bunu *düşünmesini* sağladı. "Ne kadardan bahsediyoruz?"

"Yüz bin." "Uçuşumuz ne zaman?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

"YÜZ BİN dolar ve sen *uçup* gidiyor musun? Kızım, en azından 250 bin dolar için pazarlık yapmalıydın," diye yorum yaptı Trixie'nin en iyi arkadaşı Amberswan Mitchell, eşyalarını toplamasına yardım ederken. Birçok dövmesi ve saç rengi olan siyahi bir kadındı. Yine de hepsi oldukça kusursuz görünüyordu. Chipotle poşeti gibi görünmüyordu.

Yüzü her zaman en iyi mağaza ve yüksek kaliteli makyaj malzemeleriyle donatılırdı, ama içten içe L.A. Girl'ü severdi. Trixie ise Muhafazakâr (görünüşte, kesinlikle politikada değil) ve elinden geldiğince dikkat çekmemeye çalışan Amberswan, karizma ve özgüven ile cadılığın tuhaf, kitschy bir birleşimiydi (sonuçta, o bir Pratik cadı ama bebek cadı teriminden nefret ediyordu; ona biraz daha soyağacı verdiği için acemi cadıyı tercih ederdi).

Aynı zamanda şehirdeki en iyi dondurmayı başka bir eyalette almak isteyen biriydi. (Eğer kendini gerçekten kurbağa gibi hissediyorsa - başka bir ülkede.)

Herkes minimalist olurken, Amberswan maksimalist olmaya kararlıydı. Mutfağı her zaman cesur, tıknaz renklerle doluydu.

Altın, kırmızı, mavi, yeşil ve mor lekeler. Mutfağının korku değil ütopya gibi hissettirmesini istediğini söyledi.

Trixie Amberswan'ı bu yüzden seviyordu. Olmayı dilediği birini görüyor ve onun yerine geçerek yaşıyordu. Bazılarının ona yardım etmemesi Çıktıkları maceralar biraz aptalca ve tehlikeli olsa da eğlenceliydi.

Amberswan'ın Trixie'ye buzlu mochalarına mantar kattığını söylemeyi unuttuğu ve Trixie'nin bir şekilde kendini terk edilmiş bir evin bahçesinde çırılçıplak bulduğu zamanki gibi. Sadece yanında başka çıplak insanlar olduğu için minnettardı. Amberswan'a bunu sorduğunda, Amberswan sadece Trixie'ye baktı ve omuz silkti. "Ama eğlendin, değil mi?"

Ya da Amberswan'ın Trixie'yi yeni bir kafeye götürmek istediği ama BDSM temalı olduğunu söylemeyi unuttuğu zaman. Biri latte sipariş edebilir ve

aynı anda şaplak atmak. En azından *bu* eğlenceliydi.

Amberswan başını salladı. "Ve seni hayatında hiçbir şey yapmaktan alıkoyduğum için 250 bin daha."

"Biliyorum yapardın," Trixie doğru şeyleri paketlediğinden emin değildi. Tuvalet malzemeleri, iç çamaşırı, kot pantolon, sütyen ve her gün için bir tişört.

aile malikanesinde olacaktı. Böylesine müreffeh bir şeyi neden kabul ettiğinden bile emin değildi. Paraya bu kadar muhtaç olamazdı.

Şey, hayır, bu doğru değildi. Trixie zar zor geçiniyordu ve geçinebilmek için uzun saatler boyunca şehirde dolaşmak zorunda kalıyordu. Ne oldu? İş olarak başladığı iş yavaş yavaş onun yaşam çizgisi haline geldi.

Öte yandan, kaybedecek neyi vardı ki? Bunu düşünmek istemiyordu. Çok fazla gerçek suç belgeseli beynini karıştırmıştı. "Uçakla gitmiyoruz; bizi o götürecektir. Bunun hâlâ aptalca olduğunu düşünüyorum."

"Aptalca, evet. Ama yüz bin dolar alacaksın ve eğer istemiyorsan lanet yılın geri kalanında çalışma konusunda endişelenmene gerek kalmayacak! Kızım, bu aptal parası!" Amberswan onunla kalçalarını tokuşturdu. "Sana her zaman gelip dükkânda benim için çalışabileceğini söylemiştim."

"Saç ve tırnakları sevdiğini biliyorum ama ben sevmiyorum." Trixie en iyi arkadaş. "Ve dürüst olmak gerekirse, iyi bir çalışan olacağımı sanmıyorum. Her zaman geç kalır ve patrona söylenirdim...."

"...ve patronunuz birazcık kaltak olabilir..." Amberswan da aynı fikirdeydi. "Ve evet, buna dayanarak asla anlaşılamayacağız," diye kıkırdadı Trixie,

"Ayrıca bundan sonra hayatımda ne yapacağıma karar vermem gerekiyor."

Amberswan düşündü. "Neden kendi şirketini kurmuyorsun? Grafik tasarım yapıyorsun ve bu işte oldukça iyisin. Logomu ve kartvizitlerimi sen tasarladın ve herkes onları seviyor. Neden olmasın?"

"Para," diye yanıtladı Trixie. "Bir iş kurmak çok masraflı, özellikle de online bir tane. Bu pazarlardaki gibi stantlar oluşturmam ve fuarlar. İnsanlar bir broşür alacaklar ama onu hareket ettirmeye devam edecekler. Ayrıca günümüzde yapay zeka sayesinde insanların artık grafikerlere bile ihtiyacı yok! Sadece bir web sitesine girip bazı şeyleri ekleyebiliyorlar ve işte orada - anında yönetmen, anında yazar ve anında grafik tasarımcı!"

"Ama insanların hala bir grafik tasarımcıya ihtiyacı var, canım. İnsanların kendi işlerini yaptıklarını ve karışık sonuçlar elde ettiklerini gördüm. Bazıları, pratikle, parkın dışına çıkar. Bazıları ise hiç pratik yapmadan Compton'dan fırlamış gibi oluyor."

Amberswan başını salladı, "Reklam vermek için Fiverr'a falan gitmen gerektiğini söylemiştim!"

"Ve ben biliyorum!" Trixie karşı çıktı. "Ve yaptığım şeyi beş dolara yapabilen insanlarla rekabet ediyorum! Bedava yapamam!"

"Kimse senden özgür olmanı istemiyor sevgilim, ama bütün gün ve gece arabanda yaşamaktan başka bir şey yapman gerekiyor. Bu şekilde hiçbir şey yapamazsın.

Bu. Ve dürüst olalım, sadece ekonomi iyi iken iyi olan ve ekonomi yavaşladığında berbat olan bir iş yapmak istemezsiniz. Bu tür işleri yapan insanlar kendileri bile bu işi yapmaktan hoşlanmıyor. Onlar bunu sadece bira parası için ya da faturaları ödemek için yapıyorlar."

Trixie yatağına oturdu. En iyi arkadaşı bu işi başarmıştı ve bu konuda bir gösteri yapmasına gerek yoktu. "Bu her işte böyledir."

"Hayır, bunu yapma. Söylediklerimi rasyonalize etmeye çalışma çünkü bu seni daha iyi hissettiriyor." Amberswan onun yanına oturdu. "Yaptığın bu araç paylaşımı işinin hiçbir faydası yok ve asla rahat edemezsin. Olaya şöyle bak: Herifle yatmak zorunda değilsin ve yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. İşler tuhaflarsa her zaman gidebilirsin."

Trixie dinlendi

başını Amberswan'ın omzuna koydu. "Seni nereye götürüyor?"

"Malibu," diye yanıtladı Trixie. "Nerede, ne zaman ya da ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Aile mülkü olduğunu varsayıyorum?"

"Malibu, ha?" Amberswan ıslık çaldı. "Orası zengin ve ünlülerin bölgesi."

Bunu söylemenin bir yolu da buydu. Trixie Grant'in ailesi hakkında daha fazla araştırma yaptığında, Grant'in ailesinin ülkenin en zengin ailelerinden biri olduğunu öğrendi.

Dünya. *Dünyayı*. Çalışanlarının muhtemelen çalışanları vardı.

Bu, Trixie'nin sadece televizyonda ve filmlerde gördüğü tamamen yeni bir dünyaydı. Onlar hakkında pek çok aşk kitabında okumuştı. Ama bunun tam ortasında olmak tamamen farklı bir şeydi.

Sahtekârlık sendromu gerçektir. Trixie üniversiteye gittiğinde böyle hissetmişti. Grafik tasarım okuduğunda böyle hissetmişti. İşini kaybettiğinde ve geçinebilmek için elinden geleni yaptığında da böyle hissetmişti.

Artık kendine grafik tasarımcı diyebilir miydi? En son ne zaman sadece eğlenmek için bir şey tasarlamıştı? "Kesime götürülen bir koyunmuşum gibi bir his var içimde."

"Grant orada olmayacak mı?" Amberswan sordu.

Grant orada olacaktı, tamam. Trixie'ye tüm hafta sonu boyunca onun yanında olacağını söylemesi kulağa boğucu olmaktan çok cazip geliyordu. Bir yatak odasını paylaşacaklardı ama aynı odada uyumak zorunda

değillerdi.

aynı yatakta. Adam bitişik odada yatmayı teklif etti ve kadın bu fikri niyetinden daha büyük bir aceleyle reddetti. Adamın tek yaptığı karşılık olarak gülümsemek oldu.

Aralarında fiziksel bir bağ olmasa bile, Grant'in milyonlarca dolarlık malikanesinde takılmayı umursamıyordu. Bir hafta sonu için zengin ve yaşlı bir adamın şanslı kız arkadaşımı gibi davranmak? Bunu neden kaçırsın ki?

Ama sonra zenginlerin ve utanmazların yaşam tarzlarını düşündü. Zengin insanlar ne yapar? Yüzerler mi? Yatlarına mı giderler? Evlerine sürüş mesafesindeki her lüks ve pahalı restoranda yemek mi yerler?

Kulağa eğlenceli gelebilir ama Trixie bile bunu her zaman yapmayı düşünüyordu. bir süre sonra eskimek zorunda kaldı. Duygularını ifade edemedikleri için duygusuz olmak moda haline gelmeden önce sadece çok fazla estetik ameliyat ve botoks var.

Yine de midesinde oluşan solgun düğümleri durdurmadı. Grant orada olacak olsa da, her zaman onun etrafında olmayacaktı. Orada yalnız kalacağı ve onun varlığı olmadan kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacağı zamanlar olabilirdi.

Amberswan haklıydı - Trixie daha fazla para istemeliydi. "Mesele onun orada olması değil, mesele ailesine karşı ben olduğumda ne yapacağı? Hiç kimse bir yabancı için ailesine karşı gelmez." Grant sanki tek yapması gereken kız arkadaş rolünü oynamak ve onu rahatsız edecek hiçbir şey yapmamakmış gibi konuştu.

Trixie için bu kısmı sindirmek kolaydı. Grant'in ailesinin yanında olmak istememesi kısmı ise her şeyi yeniden düşünmesine neden oldu. Onlardan kısaca bahsetme şekline bakılırsa, onları sevdiğinden bile emin değildi.

Eğer ailesinin yanında olmak istemiyorsa, bu onun için neden daha kolay olsun ki?

"Kızım, sanki Güllerin Savaşı gibi bir şeyde hakem olacakmışsın gibi davranıyorsun ve muhtemelen öyle bile değil! Bu bir aile galası, zenginlerle ve keşke ünlü olsaydım diyenlerle kaynaşacaksın ve belki bazı bağlantılar kuracaksın. Güncel olayları oku. Bunları seviyorsun. reality show dramaları, değil mi? Tüm o *Real Housewives* saçmalıklarıyla güncel kal ve altınsın. Birileri senden hoşlanacaktır." Amberswan önerdi. "Grant dışında."

Trixie bundan bile emin değildi. Grant'in ona rahatça sorma şekli, bunun onun ilk rodeosu olmadığını söylüyordu. Sürekli bir randevu rotasyonu yapıyordu ve

kadınların Olimpiyatlarda uzun atlama yarışına katılır gibi bu fırsatın üzerine atladıklarından emindi.

Konuşacak yeri yoktu; maskaralıklarıyla altın madalya kazanmıştı. "Sadece birkaç günlüğüne ona eşlik ediyorum," diye yanıtladı Trixie, "benden böyle hoşlanmıyor."

"Kızım, In-N-Out'ta ne olduğunu bilmiyorum," diye onu kovdu Amberswan, "ama hiçbir erkek yeni tanıştığı bir kadına sırf onu bir şekilde ondan hoşlanmadıysa."

~~~~~

Bazen neden bu kadar büyük bir eve ihtiyacı olduğunu merak ediyordu. Sonra Grant bir aile kurmak için satın aldığını hatırladı. Asla bir aile oldu.

Grant, bir ebeveyn odası büyüklüğündeki gömme dolabına girdiğinde yatak odasında, o hafta sonu yapılacak aile gezisi için eşyalarını toplamaya başladı. Dört takım elbiseye ihtiyacı olacaktı. Sonra gündelik kıyafetlere ihtiyacı olacaktı. O zaman pijamaya ihtiyacı olacak. Her zaman çıplak uyurdu ama Trixie'nin çıplak taşaklarının ortaya çıkmasından hoşlanmazdı. Boxer ve düz bir tişört giyerdi.

Eşyalarını toplamak için çok fazla zaman harcadıktan ve bunu yapacak bir yardımcısı olmasını diledikten sonra Grant sonunda işini bitirmişti. Hafta sonu için yeterli kıyafet ve her ihtimale karşı biraz daha fazla. Her zaman hazırlandı. Aile her yıl bu suareyi büyük bir olay haline getirirdi. İleri gelenler, ünlüler ve diğer havalı konuklar malikanede dolaşırdı.

Ama bu yılki parti farklıydı. Grant'in babası ona çok fazla olmayan kelimelerle *onu* getirmesi gerektiğini söyledi. Hayır, Trixie'deki gibi onu değil. Grant'in, ailesinden sadece birkaç saat uzakta yaşamasına rağmen onları görememesinin nedeni olarak uydurduğu hayali nişanlısı.

Bu, son altı aydır pişirdiği bir bahaneydi ve ona uyum sağlamak için *Prenses* lakabını bile vermişti.

"Hayır, üzgünüm gelemeyeceğim! Prenses'in iş yerinde bir etkinliği var ve benim de katılmam gerekiyor!"

"Hayır, ne yazık ki Prenses'in bu hafta sonu bir aile toplantısı var ve ben katılamayacağım."

"Çok isterdim ama Prenses hasta ve ona bakmak zorundayım. Selamlarını gönderdi."

Ve bahaneler işe yarayana kadar işe yaradı.

Grant'in babası Jack, Grant'in bir sonraki aile toplantısına *Prenses'i* getirmesini istedi, aksi takdirde ciddi sonuçları olacaktı. Grant'in bu sonuçların ne olduğunu sormasına gerek yoktu - aile mirasından mahrum kalacaktı.

Kendi halinde bir multimilyonerdi ve net serveti beş yüz milyonun üzerindeydi. Ayrıca beş milyon ile beş yüz milyon arasındaki büyük farkı da biliyordu.

Yüz milyon dolar ve milyarlarca dolarlık mirastan pay.

Rolü oynaması için bir aktris bulabileceğini biliyordu ve Trixie ile tanışmadan önce tam da bunu yapmak üzereydi. Bu kader buluşması sırasında

akşam yemeği her şeyi değiştirdi. Anında anlamaya çalışıp prova yapmak yerine, ilişki kurabileceği ve gerçekten sevebileceği birini istiyordu.

Şimdi mesele Trixie'ye niyetini ne zaman söyleyeceğiydi. Oraya vardıklarında ona ödeme yapacak, sonra da diğer miktarı Trixie'ye havale edecekti.

Sonuç. Neden yürümediğine dair bir bahane uydururdu ve kimse burnunu sokacak kadar umursamazdı.

Yine de Grant kendini biraz kötü hissetti. Trixie yeterince masumdu ve hevesine rağmen, yine de ona tüm ayrıntıları anlatması gerekecekti. Bir araya gelip her şeyi koordine etmeleri gerekecekti. Sadece Trixie'nin sağlam bir hafızası vardı.

Grant başını salladı. Kardeşinin palavracı olduğu konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Grant şu anda McGinnis ailesinin en büyük palavracıları arasında başı çekiyordu. Sadece bir hafta sonuydu ve 48 saatin üstesinden gelebilirdi. Sadece Trixie'nin yapabileceğini umuyordu.

Grant'in cep telefonu çaldı ve Trixie'nin mesaj atıp atmadığına bakmak için koşarak yanına gitti. Kim olduğunu gördüğünde gözlerini devirdi - Charlotte.

Nate bana bu haftaki galaya bir kız arkadaşını getireceğini söyledi. Bu doğru mu?

Grant *bu gerçekten seni ilgilendirmez* diye cevap vermek istedi ama Tencereyi karıştırırsa, Charlotte'un içine baharat eklemeye devam edeceğini biliyordu.

Evet.

Bana ondan ne zaman bahsetmeyi planlıyordun?

Yapmam mı gerekiyordu?

Evet. Ben ailedenim.

Sadece evlilik yoluyla.

Ahh. Söylediğim bir şey yüzünden mi?

İstediğin bir şey var mı, Charlotte?

Sadece havadan sudan konuşuyorduk.

Tamam.

İhanetin üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen Grant'in zihninde hâlâ tazeymiş gibi hissediyordu. Her aile ve büyük bayramda Charlotte'a bakmak zorundaydı.

herkes her şey yolundaymış gibi davranırken. Varlıklı aileler böyle çalışırdı - görünüşü korumak ve daha sonra her şeyi halının altına süpürmek.

Dakikalar geçti ve Charlotte tekrar başlayana kadar Grant konuşmayı unuttu.

Ona benim hakkımda ne söyledin?

Merak etmeyin. Bahsetmeye değmez.

ALTINCI BÖLÜM

Yani, %1 böyle mi yaşıyor? Buna bu kadar çabuk alıştığım için üzgünüm.

Trixie, Grant'in Rolls Royce'unun yolcu koltuğunda rahatlarırken, tereyağı gibi koltukların içinde eridi. Grant arayan kişiyle sohbet etti. Hisse senetleri ve opsiyonlarla ilgili bir saçmalıktı. Genç oğullarına *üçüncü* bir Lamborghini almak için yeterli paraları olup olmadığını öğrenmek istiyorlardı. Evet, *üçüncü*.

Tüm bu kargaşayı ve ancak yükselen safra ile kış acısı arasında bir şey olarak tanımlayabileceği duyguyu görmezden geldi. Bunun yerine, 405 numaralı yoldan Malibu'ya doğru ilerlemeye odaklandı. Malibu'ya bir kez gitmişti ve o da üniversitede sarhoşken bir araya gelmek içindi.

Tuhaf bir şekilde kendisine Ricky Martin'i hatırlatan Todd adında bir adamla öpüştüğünü ve tüm gece boyunca ona gerçek adı yerine Ricky Martin diye seslendiğini hatırlıyordu. Ama sonra Malibu'ya hiç geri dönmemişti. Belki de Ricky Martin'le tekrar karşılaşmaktan korkuyordu.

La vida loca'da yaşamak, karşılaşmak üzere olduğu boktan bir aileden daha iyiydi. Grant'in ailesi hakkında o kadar çok şey bilmiyordu ama Grant'in onların etrafında olmak bile istemediğini yeterince biliyordu. Tabii ki bu Trixie'nin harika vakit geçireceği anlamına geliyordu, değil mi?

Nefesinin altına bir inilti gömdü.

Bu *Get Out*'un yeniden canlandırılması mı olacaktı? Harika. Jay-Z dinledikleri ve Will Smith'i Chris Rock'ı tokatladığı için affettikleri için muhafazakâr olmadıklarını kanıtlamak isteyen birinin başka bir sosyal deneyi olmak üzereydi.

Trixie önündeki araba paneline baktı. Hayır, müzik çalmayacaktı çünkü telefonda konuşurken kim müzik çalacaktı ki? Bu yüzden bir şeylerden hoşlanıyormuş gibi davranmak zorundaydı.

Biri kesime gitmek üzereyken dinlenebilecek iyi bir şarkı neydi?

"Biri Daha Tozu Yuttu mu?"

"99 Problem?"

"Cennetin Kapısını Çalmak?"

Siyah Giyen Adamlar gibi gözlerine ışık mı tutacaklardı? Onu tarikat benzeri garip bir karmaşaya mı sürükleyeceklerdi? O muydu şampanya ve havyarı yudumlarken bir tür köpek ve midilli gösterisi mi olacaktı?

Yoksa onlar Bloomingdales'in son moda kıyafetlerini giyerken onun Dollar Tree ve elden düşme kıyafetler giymesi için ısrar mı edeceklerdi?

Şu anda biraz nevrotik davranıyorsun, Trixie gözlerini devirdi.

Grant, hafta sonu için bir yere gitmek üzereyken hâlâ iş yapmak istemesine engel olamadı. Telefonu görmezden gelebilirdi ama Acil gibiydi. Hayır, acil değildi. Acil olan, yemek yemekle sıcak su içmek arasında karar vermektir. Zengin insanların sorunları fakir insanların sorunları değildi ve Trixie kim olduğunu hatırladı.

Var-Yok.

Gururundan geriye kalanları yuttu. Yüz bin. Grant paranın yarısını ona havale etmişti bile. Hafta sonu biter bitmez diğer yarısını da alacaktı. O zaman büyüdüğünde ne yapacağına karar verebilirdi.

Sonra ne olacak? Yılın geri kalanında çalışmak zorunda değildi ve belki de tam da bunu yapacaktı. Tatile çıkabilirdi. Tatile çıkabilirdi.

Sonunda arabasını tamir ettirebilecekti. Daha fazla müşteri kazanmak için web sitesi üzerinde çalışabilir.

Belki de gerçekten kariyerine yeniden başlayabilirdi. Bir şey her şeyden daha iyiydi. Yine de, ayakkabının düşmesini bekliyordu. Bir Yüz bin dolar bir kız arkadaşı oynamak ve kız arkadaşı olmamak için çok büyük bir paraydı, özellikle de en zengin ailelerden birinin bir üyesi için.

Grant ona ne söylemiyordu?

"Bunun için üzgünüm," Grant'in derin sesi Trixie'nin sözünü kesti. düşüncelere daldı ve ona gülümsedi. Adam gözlerini devirdi ve başını salladı. "Bu arada o senin için değildi. O pislik içindi."

Trixie bunu anlayamadı. "Zor müşteri mi?"

"Yarısını bile bilmiyorsun," diye homurdandı Grant. "Çok parası olan zengin pislikler benim fikrimi almak istiyor. Ben ne dersem diyeyim, istediklerini alacaklar."

"Akıllıca bir alışveriş değil miydi?" Trixie ihtiyatla sordu.

"16 yaşındaki hiçbir çocuğun üç tane Lambos'a ihtiyacı yoktur, Trixie," diye kıkırdadı Grant ve o da katıldı, "ama ailesi ona ne isterse verecektir. O iyi bir çocuk, sadece çok şımarık."

"Sen değil miydin?" Havada uçuşan ve tüm vücudunu dolduran odunsu kolonyasını görmezden gelerek sordu. "Sanırım öyleydin?"

"Olmadığımı söylemiyorum." Grant kendini savundu. Çok fazla parası olan ve çok az denetlenen tipik bir zengin çocuğuydu. Ailesi güçlüydü. Bu yüzden, çok bağış yaptıktan sonra hakkındaki suçlamalar ortadan kalktı. "Ama ben de 16 yaşındayken üç tane Lambos istememiştim." Bir süre sessiz kaldı

an. "Sonunda istediğim Beemer'ı aldım."

"Trixie gözlerini devirdi ve Grant gülümsedi. "16th doğum günümde bir araba bile almadım. Annemle babam doğum gününe kadar beklememi istediler.

liseden mezun olmuşum ve o zaman bile bir sorun vardı. bir tane almalısın."

"Sorun neydi?" Adam ona doğru baktı.

Nereden başlayayım? Kardeşleri - bir kız kardeşi ve iki erkek kardeşi - o kadar kontrolden çıkmıştı ki, ebeveynleri onunla aynı hatayı yapmamaya kararlıydı. Belki de en küçükleri ve bir kız olduğu içindi, ama Trixie daha iyisini biliyordu.

Ailesi en azından bir çocuğu kontrol edebiliyorsa, başarılı olmuşlardı. Elbette, Trixie sonunda başka şekillerde isyan etti - bir koluna dövme yaptırdı ve diğer koluna da yaptırmayı düşünüyordu. Ailesinin geri kalanı hala New Jersey'deyken o Los Angeles'a taşındı.

Ceset sayısı çift haneliydi ama Trixie bir fahişe olduğu için değil, seksi sevdiği için. Hem de çok. Ve o oldukça Bacaklarını açmaya degecek biri olmadığı için sinirliydi.

Bir balon ne kadar bastırılırsa, özgür olmak için o kadar çok savaşıır. "Kontrol," Trixie zorlukla nefes aldı. "İşin özü aşağı yukarı buydu. Eğer ailem beni kontrol etmenin bir yolunu bulduysa, etmişlerdir."

Grant başını salladı. "Bilinçaltında, bu yüzden mi artık bu kadar çok araba kullanıyorsun ve programını kontrol edebiliyorsun?"

Trixie düşündü. "Kesinlikle."

"Umarım artık bunu yapmak zorunda kalmazsın," diyerek ona baktı, "umarım hediye sana bir mola verebilir."

"Küçük bir tane, ama büyük bir tane değil." Trixie söylediklerinden hemen pişman oldu. Grant'in ona bir şey vermesine gerek yoktu, eğer o bunu saklamak istiyorsa. Onunla tanıştığı için minnettardı. Sahildeki saray gibi bir malikâneye gitmek yerine, bir otoparkta sıkışmış bir şekilde Sipariş. "Bunun için özür dilerim. Yardımınız için minnettarım."

"Alınmadım." Grant bir an düşündü. "Bu hafta sonu hakkında sana söylemem gereken bir şey var."

"Çekilmez ailen dışında mı?" Trixie 'hadi şu gerginliği kıralım' kıkırdamasıyla sordu.

"Onlar hakkında," diye sözlerini çiğnedi Grant, "onlar hakkında bazı şeyleri açıklığa kavuşturmam gerekiyor." Bir nefes verdi. "Seni takma adınla tanıyorlar,

Prenses, bu yüzden bütün hafta sonu sana böyle sesleneceğim. Buna cevap vermeye alış." "Prenses?" Trixie daha bu evcil hayvan ismine alışmadan Grant'in ağzından çıkan ses seksi olunca, neler olduğunu merak etti.

"Biz tanışmadan önce bir kız arkadaş mı uydurdun?"

"Mecbur kaldım sayılır," dedi Grant yüzünü buruşturarak, "onları görmeden yaşayabilmemin tek yolu buydu."

"Tamam," dedi Trixie ve dişlerini yalayarak şöyle bir baktı, "neler oluyor?"

Neler oluyordu? İhanet, hırsızlık ve akılla dolu bir hikayeydi. en büyük seviyeye. Hollywood ya da birçok gerçek suç belgeselinden biri bile ailesinin ne olduğuna yaklaşamazdı. "Uzun lafın kisası, ailem bana ihanet etti ve özür dilemek yerine affetmemi ve unutmamı istiyorlar," diye açıklıyor Grant, "ve ikisini de yapmam biraz zaman aldığı için, onları görmemek için bir kız arkadaş uydurdum."

"Ailenden kaçabilmek için bir kız arkadaş mı uydurdun? Ve ben sadece doğru zamanda mı geldin?" Trixie gözlerini kırıştırdı. Grant'in anlık bir kararla onu seçecek kadar çekici ve harika olduğu hissi artık yoktu. Onun yerine, Grant'in karmakarışık hayat denklemindeki kayıp değişkendi.

"Tamam."

Arabanın içindeki atmosfer Grant'in klimasından daha soğuktu. Açıklamaya devam etmek istemiyordu ama Trixie'yi ateşe de sürüklemek istemiyordu. "Ve sen de bir süre hastaydın," diye başka bir yalanı daha açıkladı Grant, "ve sen her zaman etkinlikler falan."

"Etkinlikler falan mı?" Trixie'nin gözleri büyüdü. "Yani, ailen benden resmen nefret ediyor çünkü onları görememenin sebebinin ben olduğumu düşünüyorlar?"

Grant başını tamamen anlaşılır bir şekilde evet/hayır/bir çeşit hareket ettirdi. "Öyle de denebilir."

"Tanrı aşkına," diye söylendi Trixie koltuğunda, "başka ne var?"

"Evet, başka bir şey daha var..." Grant başladı.

"Başka hangi şey?" Trixie ona döndü. "Başka ne var Grant?"

Torpedo gözünü işaret etti. "Oraya bak. Orada." "Ne var orada? Bir silah mı? Beni öldürmek üzere misin?" Trixie korktu. "Hayır, seni öldürmeyeceğim! Sakin ol!" Bu konuşma Grant'in umduğu gibi gitmiyordu ama o da biliyordu. "Torpedo gözüne girer misin lütfen?"

Trixie uzun bir süre Grant'e baktı. Aniden ona çarparsa araba kazasının ne kadar kötü olacağını merak etti. Küçük bir nefes verdi ve torpedo gözünü açtı. Sigorta ve ruhsat kâğıtlarının arasında küçük siyah bir kutu vardı. Onu çıkardı ve açtı.

Kanarya sarısı parlak bir tektaş elmas ona bakıyordu. Kadın Elmaslar hakkında pek bir şey bilmiyordu ama şimdiye kadar gördüklerinin en büyüğü olduğundan emindi. "Aman Tanrım," diye gözlerini kırıştırdı.

"Evet," diye baktı Grant, "en iyi ya da gerçek teklif değil ama bu hafta sonu resmen nişanlımsın."

Trixie Grant'e ne kadar kızgın olursa olsun, bu rolü oynamaktan çekinmiyordu. Birkaç kez nişanlanmak üzere olmuş ama hiçbirisi sonuçlanmamış. "Bu yüzük ne kadar?"

"Sekiz yüz bin," diye açıkladı Grant ve Trixie'nin çenesi düştü, "Sekiz karat, mükemmel berraklıkta parlak kesim. En nadir bulunanlardan biri. elmaslar var. Geçen gün bana yüzük ölçünüzü söylediğinize göre size tam uyacaktır."

Trixie Grant'e yüzük numarasını (ayakkabı numarası, kot numarası ve hatta sütyen numarası gibi diğer ölçülerle birlikte) söylediğinde hiçbir şey düşünmedi. Rolü onun oynamasını istediğini anlamıştı. Kesintiler ya da hıçkırıklar. "Ben... Anlıyorum," diye kekeledi.

"Sözümün eri olduğumu göstermek için yüzük de sende kalabilir. Kuyumcuya geri götürebilir ve tam değerini alabilirsin." Grant söz verdi. "Bunu ne kadar erken yaparsan senin için o kadar iyi olur. Kendisi uzun zamandır arkadaşım olduğu için hikâyeyi biliyor. Pazartesi günü seni bekliyor olacak."

Tam da zengin bir aileyle evlenmenin, çocuklarının Drake gibi değil de J. Cole gibi görünmesini ve davranmasını ummanın ne kadar güzel olacağını düşünürken, şimdiki zamana geri döndü.

Büyük açılış, büyük kapanış. "Evet," kutuyu hızla kapattı ve torpedo gözüne geri koydu. "Düzenleme."

YEDİNCİ BÖLÜM

MONSTROUS malikaneyi tarif etmeye BAŞLAYAMADI.

Grant arabayı ailenin evine yanaştırırken, Trixie evin kendi evinden çok daha büyük olduğunu tahmin etti. Evdeki insan sayısını ancak hayal edebiliyordu.

yatak odaları ve banyolar. Bir şarap mahzeni, bir tenis kortu (kesinlikle bir basketbol sahası değil), personel odaları ve sadece hediye paketleri için özel bir oda olduğunu duysa hayal kırıklığına uğramazdı.

Varlıklı, zengin değil.

Zengin olmak bir zamanlar olduğu kadar uzak ya da geniş kapsamlı değildi. Ama çok sayıda yoksul milyoner vardı, diye düşündü Trixie. Ev fakiri ya da yatırım fakiri olanlar. Pizza alacak kadar parası olan ama belki de akşam yemeğine çıkmayanlar.

Bir de zenginler vardı - evlerini, süslü arabalarını, aynı derecede süslü oyuncaklarını alabilen ve galalara katılıp kendilerinden daha talihsiz olan yoksullara ağıt yakarken çocuklarını daha da süslü şeylerle şımartabilen.

Bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldı.

"Ve işte buradayız," Grant arabayı park etti ve motoru kapattı. Trixie'ye döndü ve bir dakika boyunca ona baktı. Kahretsin, çok güzeldi.

Onunla tanıştığı gece de güzeldi ama az makyajla tek kelimeyle muhteşemdi. Dolgun dudakları Tanrı'nın kendisi tarafından kutsanmıştı ve kahverengi teni, adamın onu mahvetmekten çekinmeyeceği bir şeyle parıldıyordu.

pahalı çarşaflar.

Ve o güneş elbisesi... *güzel googly moogly.... bu güneş elbisesi onu dizlerinin üstüne çökertmek üzereydi. İyi örtünmüştü. Yine de, yeterince gösterdi*

tüm hafta sonunu yeniden düşünmesine neden olacak kadar seksiydi. Onu bir otele götürmek ve mümkün olan her pozisyonda becermek istiyordu.

Hayır, diye düşündü, eğer seks olursa, harika. Olmazsa, uzun süreli bir fantezi olacaktı.

"Vay canına." Trixie hayretler içinde kaldı. Hayalet'ten dışarı adımını attığında, katıksız savurganlık karşısında şaşkına döndü. Küçük, dolambaçlı bir yol ortak kullanım alanına çıkıyordu. park yeri (araba yolu değil çünkü çok fazla araba vardı). Ön kapılar ve pencereler camdı. Cam mı? Panjur ya da perde yok. Kesinlikle parmaklık da yok.

Kısa bir süre için güneş elbisesi ve topuklu ayakkabılarından oluşan kıyafetine baktı ve az mı giyinmiş olduğunu merak etti. Kıyafetleri pazarlıktan çıktı

TikTok'ta ve takas toplantısında sık sık gittiği indirim mağazaları.

Grant ona Cartier'de alışveriş yapması için bir maaş verdi ve satış görevlisine parasını kendisinin ödeyeceğini söyledi. Kendisine mimoza ikram edildi ve her isteği yerine getirilirken farklı mücevherler deneyen bir prenses gibi hissetti.

Prenses.

Bu evcil hayvan ismi yapışıp kalmıştı ve Trixie sessizce başka hiçbir erkeğin ona böyle seslenmeyeceğini umuyordu. *Hayır, bu bir hafta sonuydu ve hepsi bu. O*

nişanlı taklidi yapacak ve sonra evine, hayatına geri dönecekti. Teknik olarak konuşursak, kendisi de bir milyonerdi.

Birdenbire kendisi için yeni bir kategori yarattı - Sahip Olamayanlar'da değildi ama artık Daha Fazlasına Sahip Olmak İsteyenler'in sıkı bir üyesiydi.

Tüm bunlar için daha sonra endişelenecekti. Ona oldukça fazla Grant'in kız arkadaşını oynamak için para... *nişanlısını...* ve onun fikrini değiştirmesini istemiyordu ve ikisi de kötü bir hafta sonu geçireceklerdi.

"Büyüdüğün yer burası mı?" O sordu.

Grant kendiliğinden aldığı pahalı bavulları boşaltmaya başladı. ailesinin malikanesine giderken satın aldı. Trixie'nin daha iyi yıllar görmüş bir sırt çantası olduğunu gördüğü anda, onu yükseltmek için ısrar etti. Karşı koymaya bile çalışmadı. Şu anda Louis Vuitton valizini o taşıyordu. "Aşağı yukarı. Yıllar içinde çok kapsamlı çalışmalar yapıldı ama pek çok açıdan aynı."

Trixie şaşkınlık, tiksinti ve inançsızlık içinde başını salladı. kıskançlık hissi. Mücadele etmeden büyüdüğünü hayal bile edemezdi. Mücadele etmeden bir yetişkin olmayı hayal bile edemiyordu. O olmak istiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Grant'in ona verdiği parasal hediye ne kadar uzun süre dayanacağından tam olarak emin değildi.

Elbette parmağındaki devasa yüzüğü satabilirdi ama ona ne kadar

abuk alıştığını görünce hayrete düştü. Ve eğer gerçekçi olmak isterse, muhtemelen hiçbir zaman böyle bir yzēe sahip olmayacaktı

tekrar. Ama paraya ihtiyacı varsa, bu fanteziyi geri plana atması gerekecekti.

Bir iniltiyi daha bastırdı. Kaç kez fantezilerini başka bir günün vaatleriyle bir kenara bırakmıştı? Belki de bu hafta sonu onu grafik tasarım kariyeri yapmak istiyordu. İsterse yılın geri kalanında çalışmak zorunda olmadığına göre, neden olmasındı?

Grant Trixie'ye baktı ve onun kafasında dönen çarkları gördü. Çoktan bunalmıştı ve henüz evdeki kimseyle tanışmamışlardı bile. Onun odaklanmasına ihtiyacı vardı. Bu hafta sonu iyi geçmeliydi. Eğer herhangi bir aksaklık olsaydı, her şey dağılırdı ve bu onun dışında kimsenin suçu olmazdı.

"Söylesene, iyi misin?" Adam ona doğru yürüdü ve Trixie başını salladı. İstese de duygularını gizleyemezdi. Gözleri golf gibiydi. Grant onun gözlerindeki savaş ya da kaç modelini hemen fark etti. "Tamam, benimle kal... benimle kal. Birkaç derin nefes alın. İçeri, Tut....işte böyle....ve şimdi bırak....işte böyle. Tekrar edelim... çok iyi, bebeğim....ve şimdi serbest bırak." Adam onun gözlerini inceledi ve aynı şeyi gördü

ama biraz dağılmış gibiydi. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Benim içimi görecekler, G." Trixie açıkladı. "Senaryonun dışına çıkacağım. Beni hazırlıksız yakalayacaklar ve işte bu kadar! Bittim ben! İşin bitti! Bu yüzüğü şimdi çıkarıp sana geri verebilirim." Yüzükle oynamaya başladı.

Grant hemen onu durdurdu. Yüzük Trixie'nin üzerinde mükemmel duruyordu ve Grant bile sanki onun için yapılmış gibi parmaklarına bu kadar iyi oturmasına şaşırmıştı. Ayrıca bu duygunun ona bir kadın hakkında hissettirdiklerinden de hoşlanmamıştı.

Bir hafta boyunca zar zor öğrendi ve yine de ona yemek yapmak isteyip istemediğini veya dışarıda yemeyi tercih edip etmediğini sormak zorunda kaldı.

"Hayır, bu bir hediye idi ve öyle de kalacak." Kollarını onun kalın bedenine doladı. Kahretsin, görüldüğünden daha da harika hissediyordu. Onun

göğüsleri göğsünde yumuşak ve dolgundu ve o elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu.

Ellerinin kıcının kıvrımlarına doğru kaymasına izin vermeyecek şekilde davranıyordu. "Bu hafta sonu harika olacaksın, tamam mı? Eğer rahatsız olursan bana haber ver, ben de müdahale edeyim. Seni asla riskli bir pozisyona sokmayacağım."

Grant'in onu tutması daha iyi bir etki yaratırken Trixie yaptığı tüm o nefes egzersizlerini umursamıyordu. Tamamen kaslı bir yapısı vardı.

Vücudunu sarmaladı ve kulağındaki derin sesi, onunla konuşabilecek bir tip olduğunu fark etmesini sağladı.

Garip bir his kapladı içini - onun yanında kendini hemen korunmuş ve güvende hissetti. O onun battaniyesi, güvenliği, koruyucusu ve zırhıydı. Kız

Geçmişteki hiçbir partneri için böyle hissetmemişti ve şimdi ona neredeyse yabancı olan bir adam onu...

...bir prenses.

Grant ondan uzaklaştı ve Trixie'nin gözlerini okudu. Birkaç dakika öncesine göre çok daha rahatlamıştı. Bu iyi bir şeydi. Hafta sonu başarılı olmak üzereydi. Sadece onu her zaman koruması gerekecekti, kendi yanında olmasa bile. Bunun için bir oyun planı vardı. "İyi misin?"

"Evet," diye sırttı Trixie, "ben iyiyim."

"Güzel," dedi Grant vücudunu onunkine bastırarak. Ellerine direndi toplum içinde uygunsuz hale gelmek. "Bu hafta sonu nişanlımı oynamak zorunda kalacaksın, bu da seninle biraz fiziksel ilişkiye girmem gerektiği anlamına geliyor. Ama sınırlara saygı duyacağım ve eğer istemiyorsan bu hafta sonu seks yapmamıza gerek yok."

Ya istersem? Trixie aklından geçen düşünceleri göz kırparak uzaklaştırdı. *Güzel kadını* oynamak için para alıyordu ama *güzel kadın* olmak için değil. "Öpüşmek, sarılmak gibi şeyler mi?" diye sordu.

"Vesaire..." Grant kelimeyi tam olarak telaffuz etti.

Aralarında şehvetli bir hava geçti ve ikisi de bunu fark etti. "Senin vesaire tanımın nedir?" diye sordu.

Grant kıkırdadı ve sonra karşılaşmadan önceki uzaklığa baktı. Yine Trixie'nin gözleri. Aralarındaki hava çatırdıyordu ve rolünü doğru oynaması gerekiyordu. "Ne yapmama izin var?" Sesini alçalttı.

Trixie bir an düşündü. Zor bir cevap değildi. "Neredeyse her şey. *Neredeyse* kısmını içeri girdikten sonra görüşebiliriz."

Grant'in yüzünde yavaş, şehvetli bir gülümseme oluştu. Eğer hafta sonunu Trixie'nin içinde geçirebilir ve çekilmez ailesiyle uğraşmazsa, iyi bir hafta sonu geçirmiş olacaktı. "Tamamdır."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Orada öylece durma!" Grant'in annesi, Sylvia McGinnis, pratik olarak onu ve Trixie'yi selamlamak için dışarı koştu. Ortalama yapılı, beyaz-gümüş saçları olan beyaz bir kadındı. Büyüleyici mavi gözleri ve Malibu güneşinden daha parlak bir gülümsemesi vardı.

Dahası, Sylvia *varlıklı* görünüyordu. Her ne kadar 70 yaşında olduğu için bariz yaşlanma belirtileri gösterse de, Sylvia krem rengi keten kıyafeti içinde asil ve zarıftı. Sağ bileğinde birkaç altın bilezik vardı. Sol elindeki pırlanta tenis bileziği, büyük tektaş pırlanta yüzüğüyle uyumluydu.

Sylvia McGinnis bir hayırsever ve aktivistti; muhtemelen ailede sesi de en az kendisi kadar gür çıkan tek kişiydi. zenginlik. Birkaç feminist grubun yönetim kurulunda yer aldı ve sık sık birçok protestonun ön saflarında yer aldı.

Forbes dergisi tarafından 2023 yılında dünyanın en sevimli milyarderlerinden biri olarak tanımlanan Sylvia, bu unvanı gururla taşıyordu. O biraz

Elle ve *Vogue*'da görünerek moda novası oldu. Aynı zamanda *tanrıça*, *zanaatkâr* ve *estetik* gibi kelimeleri sıklıkla kullanan sertifikalı bir yogiydi.

Ayrıca Wu-Tang Clan'a karşı da zaafı vardı ve sıkı bir hayranıydı. Aynı zamanda Grant'in en büyük destekçilerinden biriydi. Doğal olarak, oğlu kim olursa olsun eve getirmesi onun için bir kazançtı.

"Burada olmanıza çok sevindim!" İkisine de sarıldı. Sesi sanki biri Sade'in en iyi şarkılarını tekrar açmış gibiydi. Grant'ten uzaklaştı ve ona şöyle bir baktı. "Hâlâ o havasız takım elbiseleri mi giyiyorsun? Dolce ve Gabbana'nın her ikisiyle de arkadaş olduğumu biliyorsun. Tasarımcılarla, rapçiyle değil. Gerçi onunla birkaç hafta önce Paris Moda Haftası'nda tanışmıştım. Selam, Bu arada, Future ile rap kavgası içinde olduğunu biliyor muydun? Buna inanabiliyor musun?"

"Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir kültürle ilgili her konuda beni aydınlatacağından eminim," diye tersledi Grant. "Anne, bu Trixie. Trixie, bu benim annem, Sylvia."

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum *Prenses!*" Sylvia, Trixie'yi kucaklamak için kendine çekti ve Trixie vücudundaki yaşamın sıkıldığını hissetti. "Grant'ten senin hakkında çok şey duydum!"

"Oh?" Trixie Grant'e baktı, o da 'sen de *buna ayak uydur*' der gibi omuz silkti.

"Evet!" Sylvia dedi ki. "Bana senin güzel olduğunu söyledi ama bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum!" Gözleri Trixie'yi inceledi. "Bana birkaç aktrisi hatırlatıyorsun..." Gözlerini genç kadına dikti. "Gabrielle Union? Regina Hall? İşte bu! Bana Regina Hall'u hatırlatıyorsun! Ayrıca aklıma gelmeyen birkaç kişiyi daha hatırlatıyorsun, ama hafta sonu!"

Bu bir iltifattı ama Trixie bunu bir tehdit olarak algıladı. Hafta sonu boyunca yalan söylemeye devam etmek zorundaydı. Eğer Sylvia onun hakkında bir şey öğrenirse, hafta sonuna kadar başka bir Uber yolculuğuna çıkacaktı. "Dört gözle bekliyorum."

"Oh, işte buradasın!" Jack McGinnis dışarı çıktı. Beyaz saçlı ve keçi sakallı, yaşlı, beyaz bir adamdı. Grant'in yaşlı bir karbon kopyasıydı.

Sylvia biraz kaprisli olsa da Jack kesinlikle öyle değildi. O Neptune markasını ve şemsiyesi altındaki tüm şirketleri denetledi. Günlerini sayısız toplantıya katılarak, ne pahasına olursa olsun sosyal medyadan uzak durarak ve Sylvia etrafta olmadığına puro ve viskinin tadını çıkararak geçiriyordu. Son

İhtiyacı olan şey Bayan Yogi'den sert bir ders almaktı.

Jack dünyanın sahibi bir adam gibi yürüyordu ve öyleydi de. Uzun, güçlü adımlar attı ve Grant'i kucaklamak için kendine çekti. "Seni görmek güzel evlat." Sesi sert ama yumuşaktı. Trixie'ye döndü ve gülümsedi. "Ve sen de *Prenses!*"

Trixie'ye daha önce iki kez *Prenses* denmişti ve buna çoktan alışmıştı. "Merhaba, Jack!" Trixie elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Jack Trixie'nin eline baktı ve başını salladı. "Hayır, sen Şimdi ailem!" Onu bir kez daha kucaklamak için kendine çekti ve Trixie onun kucaklamasının Sylvia'nınki kadar sıkı olmamasına sevindi. İkinci bir ayı sarılmasına dayanabileceğini sanmıyordu.

Jack geri çekildi ve Trixie'ye gülümsedi. O, Trixie'den daha güzeldi. Grant onu tarif etmişti ve dürüst olmak gerekirse, oğlu onu uzun boylu ve güzel olmaktan başka bir şekilde tarif etmemişti. Kızın masumiyeti onu

Jack bu masumiyetin hafta sonundan sonra da devam etmesini umuyordu.

"İçeri gelin! Maria size odanızı gösterecek!" Jack içeri girerken böbürlendi ve herkes onu takip etti. "Terrell yemeklerinizi pişirecek. Ona ihtiyacınız olmayacak ama dadı Liz bu hafta sonu çocuklarla ilgilenecek!"

Tabii ki, tam bir personeli vardı. Trixie Maria'nın hizmetçi ve muhtemelen evi yöneten kişi olduğunu düşündü. Ailenin güvenliği olmadığını ama her yerde kameralar olduğunu fark etti. Her an izleniyordu.

Trixie yutkundu. İki kez.

Evin içine adımını attı ve düşündüğünden daha da lüks olduğunu gördü. Daha sonra evde en az *altı* oturma odası olduğunu öğrenecekti (neden? Trixie merak etti, kim *altı* oturma odasına ihtiyaç duyar ki? oda?), sekiz banyo ve yedi yatak odası vardı. Ayrıca biri şef için, diğeri de aile ve arkadaşlar için olmak üzere iki mutfak vardı.

Trixie'nin standart olimpik yüzme havuzu vardı. Kimsenin gerçekten içeri girip etrafta durmadığını ya da asi gibi hissetmek istediklerinde ayak parmaklarını suya daldırmadığını anladı. Ayrıca evin ters bir C şeklinde olduğunu da fark etti, çünkü nereye bakarsa baksın devasa manzaranın farklı bir görüntüsünü görüyordu.

Hâlâ sudan çıkmış balık gibi hissediyordu.

İçeride, evin etrafında zaten bir yoğunluk vardı. Trixie'yi şaşırtacak kadar sessiz değildi. Şaşırtıcı derecede gürültülüydü. Beynine sessizce yavaşlamasını ve tepelere doğru koşmamasını söylerken, tüm gürültüyü ayırdı ve üç gruba ayırmıştır:

Grant'in kardeşi Nathan bir iş görüşmesi yapıyordu. Bir pop yıldızıyla marka fikrinin neden aptalca olduğu konusunda oldukça yüksek sesle konuşuyordu.

Nathan'ın karısı Charlotte bir grup sohbetinde FaceTiming yapıyordu. Kadınların hepsi çok sarışın ve çok gürültücüydü. Trixie çok sarhoş olduklarından da şüpheleniyordu.

Çocukları Tony ve Alicia kendi iPad'lerinde oynuyor ve grup sohbetlerine katılıyorlardı. Dadı Liz, çocuklarını izliyordu. ama onun yerine iPhone'unu izliyordu.

Kontrollü bir kaos vardı. Yeterince gürültülüydü ama herkes kendi dünyasındaydı.

Trixie şikayet edemezdi. O ve kardeşleri büyüdükçe hep ayrı şeyler yaparlardı. Bir erkek kardeş arkadaşlarıyla takılırdı. Başka bir erkek kardeş basketbol sahasında olurdu. Yalnız kız kardeşi ise ne kadar boktan olursa olsun (ve her zaman öyleydi) her zaman bir erkek arkadaşla birlikteydi.

Bu da Trixie'yi sık sık evde onu eğlendiren şeylerle baş başa bırakıyordu. Zelda ve Tetris oyunlarında uzmanlaştı. Elleriyle tığ işi yapmayı öğrendi. ve iğneyle. Çok fazla kitap okudu. Ve son olarak, bilgisayarda grafikler oluşturarak çok fazla karalama yaptı.

Hayalleri olan küçük bir kızken nasıl oldu da çok az umudu olan bir araç sürücüsü oldu?

"Siz Prenses olmalısınız."

Trixie, içinde nefret barındırmayan bir diksiyona sahip, kara tahtaya çakılmış çivileri andıran sesi duyduğunda aklını kaçırdı. *Sen. Olmalısın. Olmalısın.*

Prensessssssssss. Eğer ses bir yılansa, kelimeler ölümcül bir zehirdi ve kadının niyeti de buydu.

Trixie sesin kaynağına döndü ve her türlü ayrıcalığa sahip bir şekilde giyinmiş bir kadın gördü. Küçük bedenli kadınlar için yapılmış dekolteli bir bluzun üzerine ince bedenini vurgulayan geniş paçalı bir pantolon ve ince topuklu ayakkabılar giymişti. Saçları geriye doğru sıkıca toplanmıştı.

Trixie, kadının saat uygulaması kalabalığının Sade estetiği olarak çivilediği şeyi yapıp yapmadığından emin değildi (bu ne anlama geliyorsa, Trixie

merak etti) ya da *Mean Girl / The Craft / 90'ların emo filmi* gerçekliğini mi arıyordu ama kadının enerjisini hemen okudu. Onda vardı ve Trixie onun adını taşıyan biri için uzun bir hafta sonu olacağını zaten biliyordu.

"Ben Charlotte," kadın gevşek bir bilekle ona yaklaştı. Trixie bunun ne olduğunu hemen anladı ve hafifçe salladı. Yanında Grant'in usulca kükrediğini duydu. "Ve sen de..."

"Trixie," Grant kadınların arasına girdi. "Trixie, bu Charlotte, kardeşimin karısı ve yeğenlerimin annesi. Charlotte, bu hayatımın aşkı ve nişanlım Trixie."

İçten içe ölmek görsel bir duyguysa, Trixie az önce buna tanık olmuştu. Grant o kadını gözlerinin önünde, kalbini alıp üzerinde tepinerek öldürmüştü. Charlotte sertçe yutkundu ve Trixie onun dişlerini duyduğuna yemin edebilirdi. ısırdığında çatırdıyordu. *Bu ikisi* arasında bir geçmiş vardı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

"NE KADAR GÜZEL!" CHARLOTTE boğazını temizledi. Trixie içerisi temiz ve hava temizleyicili olduğu için neden böyle bir şey yapma ihtiyacı duyduğunu merak etti. "Düğün planlarını görmek için sabırsızlanıyorum! Siz ikiniz plan yapmaya başlamışsınız, değil mi?"

Grant Trixie'ye baktı ve o da gülümsedi. Bu onun işaretiydi. "Hayır, henüz değil." Trixie hiç vakit kaybetmeden söze girdi. "Ağırdan alıyoruz."

Charlotte, "Yavaş," dedi ve Trixie bu sözdeki niyeti duydu. *Sloooooooooow*. Charlotte yine boğazını temizledi ve Trixie ona boğazının ağrıyıp ağrımadığını sormak istedi. "Ne zamandır nişanlısınız?"

Trixie ve Grant hep bir ağızdan, "Bir süre," diye cevap verdiler ve birbirlerine baktılar. Bir zaman dilimine karar veremediler ve genel bir yanıt verdiler. Ayrıntıları daha sonra özel olarak çözeceklerdi.

Bu arada Grant nefes almayı hatırlamak zorundaydı. Trixie'nin onun üzerinde nasıl bir etki bıraktığının farkında bile değildi. Uzun boylu ve zarıftı ve kendine güvenen bir kadın gibi konuşuyordu. Ona kısa bir süre göz kırptığında bile Grant dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti.

Elbette Trixie onun üzerindeki etkisini biliyor olmalıydı. Tüm duyguları 4K ihtişamıyla yayınlanıyordu ve Charlotte adındaki en kötü fırtınaları bile kolayca atlatabiliyordu.

"Ne kadar güzel!" Charlotte bu sözleri adeta haykırdı ve çift gerçekliğe geri döndü. "Düğün planlarını görmek için sabırsızlanıyorum."

Charlotte bunu iki kez söyleyerek Trixie'ye Grant'i ilgilendiren hiçbir planı görmeye hazır olmadığını işaret etti. Aynı zamanda onun sadece Charlotte'a karşı hiçbir kötü niyeti olmasa bile, onun düşmanı haline gelmişti.

~~~~~

"Demek bu gece burada uyuyacaksınız." Maria misafir yatak odalarından birini açtı ve Trixie ile Grant onu takip ederken içeri girdi. Trixie sadece yatak odasının büyüklüğü karşısında değil, içerisi karşısında da şaşkına dönmüştü.

Tavandan tabana pencereleri ve karartma perdeleri (perde değil) olan büyük, açık bir oda. Banyo daha da etkileyiciydi. Tek yatak odalı bir daire büyüklüğündeydi. Her şey porselendi ve Trixie'nin o güne kadar gördüğü en büyük duşlardan biri vardı.

"Merhaba," dedi Grant vücudunu sabunlarken, "bana katılmak ister misin Prenses?"

Trixie ipek bornozunu çıkardı ve büyük duşa girdi. "Benim için sakıncası yok." Duşa iki duş başlığı olmasına rağmen, Trixie bilerek Grant'inkine doğru ilerledi. Grant'in kaslı ve çıplak vücuduna bir göz attı. Adam çoktan sertleşmeye başlamıştı. Hiç yumuşak olup olmadığını merak etti.

Kısa süre sonra adamın kollarının göğsüne dolandığını, boynunu öperken göğüslerini sıktığını hissetti. Gözlerini kapatıp adamın misk kokulu sabununu içine çekti ve yumuşak dudaklarının tadını çıkarıyordu. Bu seansta ne kadar temiz olacaklarını gerçekten merak ediyordu.

Grant, Trixie'yi çevirdi ve duşa doğru geri çekildi. Dudakları her yerdeydi - boynu, dudakları, göğüsleri ve göbeğine kadar. Diz çöktü ve tekrar yukarı çıkmadan önce klitorisini öptü. Ona sadece göz kırptı. O zaman başının belada olduğunu biliyordu.

Bir eli boğazını kavrarken diğeri amını parmaklayarak klitorisini okşadı. Önce bir, sonra iki parmağını soktu ve Trixie'nin nefesini kesen bir gelme hareketi yaptı. Grant onu cesaretlendirirken inledi ve parmaklarını sürdü.

"İşte bu bebeğim," boynunu bırakırken onu sertçe öptü, "adımı söyle. Adımı haykır."

"Trixie!"

Trixie gözlerini kırpıştırarak görüntüyü zihninden uzaklaştırdı. Müstehcen bir şey yapmadığından emin olmak için parmaklarına baktı. Güvendeydi. "Evet?"

"Odayı beğendin mi dedim?" Maria sordu. Açık tenli, ortalama yapılı ve daha da ortalama tavırlı bir Latin kadındı. O yıllarca hizmet ettiği zengin beyazların önünde böyle olmadığını biliyordu. Arkadaşlarının ve ailesinin yanında oldukça gürültücü ve cesurdu. Fakat Ayrıca gerçek kişiliği nedeniyle aldığı maaşı alamadığını da biliyordu.

Sessiz kalmak ve sır saklamak McGinnis ailesinin her zaman uyguladığı bir yöntemdi. Maria'nın ailede bu kadar uzun süre kalmasının nedeni de buydu. Çenesini nasıl kapatacağını biliyordu.

Charlotte'un Grant'in nişanlısının var olduğunu görünce nasıl mini bir panik atak geçirdiğini duymak onu hiç şaşırtmadı. Maria çeşitli konuşmalara kulak misafiri olmuştu.

Charlotte'un son birkaç hafta içinde çeşitli arkadaşlarıyla yaptığı konuşmalar.

Neye benziyor? Ne iş

yapar?

Nasıl tanıştılar?

Neden onu saklıyor?

Aileden kimse onunla tanışmadı mı? Anne babası bile mi?

Ne zamandır birlikteler?

Sence uzun sürecek mi?

Evleniyorlar mı? Ne zamandan beri?!

Umarım Grant ona evlilik sözleşmelerinin en iyisini imzalatır!

Bu cephaneyle Charlotte, Trixie'nin gelişini ailedeki herkesten daha çok bekliyordu. Zavallı kadını ızgara yapacaktı. Maria sadece Trixie hazırlıklıydı.

"Ah evet," diye boğazını temizledi Trixie. "Oda harika."

"Kahvaltı her sabah saat 8:30'da servis edilecektir. İstedığınız gibi gelin, ancak mutfak 9:30'da kahvaltı servisini durduracaktır. Öğle yemeği öğlen servis edilir. Atıştırmalık bir şeyler isterseniz Terrell'a söyleyin, o hazırlar. Senin için bir şeyim var. Lütfen mecbur kalmadıkça mutfağa girmeyin. Bu çocuklar yüzünden konulmuş bir kural." Maria yumuşak bir gülümseme sundu. "Akşam yemeği her zaman altıda servis edilir ve yedide biter. Diğer öğünler isteğe bağlı olsa da, her gece akşam yemeğinde olmalısınız."

"Tüm etkinlikler ve toplantılar için bir hafta sonu programı bulacaksınız," diye açıkladı Maria, "yine, çoğuna olmasa da hepsine katılmanız bekleniyor. Eğer katılamayacaksanız lütfen Bay ve Bayan McGinnis'e haber verin ki neden katılamayacağınıza dair bahaneler uydurmak zorunda kalmasınlar."

Grant başıyla onayladı. *Diğer McGinnis çifti yüzünden böyle bir kural varmış gibi görünüyordu.* "Merak etme, daha acil bir şey çıkmazsa hepsine katılacağız," Trixie'nin belini tuttu ve şakağını öptü, "öyle değil mi bebeğim?"

Aralarındaki gerilim dalgalanarak bir elektrik akımı yarattı. Trixie birden nefes almakta zorlandı. "İşte böyle, bebeğim."

ONUNCU BÖLÜM

Merhaba Grant ve Prenses,

Bu hafta sonu tatilinde bize katıldığınız için teşekkür ederiz. Bu hafta sonunun programını ekte bulabilirsiniz. Her etkinliğe katılmanızı beklemiyoruz, ancak birkaçına katılırsanız çok seviniriz.

Pazar günü büyük beyaz parti var, bu yüzden lütfen tamamen beyaz giydiğinizden emin olun - tam beyaz olmalı, kırık beyaz değil. Puff Daddy'nin 2000'lerin başındaki halini düşünün, şu an olduğu gibi gerçek bir baaaaaaaad boooooooooooy olmakla suçlanmadan önce.

#justiceforcassie #ripkimporter #nobabyoilhere

*Bunun dışında, iyi
eğlenceler! Sylvia*

Grant annesinin popüler kültür bilgisinden hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi. Bu durum onu hem eğlendiriyor hem de utandırıyordu, tıpkı ailesini basan bir genç gibi.

Şimdiye kadar, hafta sonu harikaydı, ama yine de, evlerinden ayrılmamışlardı. bir saat önce geldiklerinden beri yatak odası. Trixie çevreye alışmaya başlamıştı ve Grant de bu durumla yüzleşmeye hazır olduğundan emin olmak istiyordu.

ailenin geri kalanı. Geçtiğimiz yıl boyunca onlardan başarılı bir şekilde uzak durmuştu ama şimdi hepsiyle yüzleşmesi gerekiyordu.

Ve bunu yaparken birisinin sinirli gerçek suç podcast'ine çıkmamaya çalışın.

O yönetim kurulu odasındaki duygularını hâlâ hatırlıyordu. Yönetim kurulu üyelerinin önünde belirsiz bir şekilde terk edilmişti ve ağabeyi bu duruma öncülük etmişti. Babası da kardeşiyle aynı fikirdeydi ve olan olmuştu.

Sonunda her şey yoluna girdi - Grant, ailenin hafta sonu buluşmasına gelebilecek pek çok müşteriyle övünen çok başarılı bir varlık yatırım şirketi kurdu. En azından Charlotte ve onun kılıbık arkadaşlarıyla uğraşmak için dikkat dağıtıcı bir unsur olacaktı.

Charlotte'un Trixie'nin gözünü korkutmak ve onu her konuda sorguya çekmek için onu nasıl yalnız yakalamak istediğini zaten görmüştü. Trixie Grant'le kendi başının çaresine bakıyordu ama asıl sınav Charlotte'la baş

başı kaldığında yaşanacaktı. Son kız arkadaşı

gözyaşlarına boğuldu ve Charlotte'un küçüklüğü yüzünden Grant'ten oracıkta ayrıldı.

Sadece Trixie'nin en azından hafta sonunu atlatmasını umuyordu.

Grant, her etkinlikte kaç tane sinir bozucu insanla arkadaş olmak zorunda kalacağını merak ederek seyahat programını gözden geçirirken, kapının çalınması onu böldü. "İçeri gel," diye seslendi.

Yatak odasının kapısı açıldı ve Nathan içeri girdi. "Merhaba," diye selam verdi.

"Hey," Grant başını kaldırıp bakmadı, "neler oluyor?"

"Sadece merhaba demek ve tekrar hoş geldiniz demek istedim!"

Nathan sarılmak için kollarını uzattı ve Grant'in gözleri hâlâ seyahat programına odaklanmıştı.

Nathan kollarını indirdi. "Üzgünüm, orada konuşamadım. Bazı yatırımcılarla önemli bir görüşme yapıyordum!" Kıkırdadı. "Fıstık ezmesi kapları için yeni bir yüz bulmaya çalışıyoruz ve piyasaya iyi uyum sağlayacak birini bulmaya çalışıyoruz."

"Tamam," diye başını salladı Grant. Ailesinin programa Bocce yazdığını fark etti. Grant bu oyunu oynayan tek bir kişi bile tanıımıyordu.

Nathan küçük bir nefes verdi. Aile dinamiklerine bakıldığında, hangi çocuğun hangi ebeveyni tercih ettiği açıktı. Grant Jack'e benziyor olabilirdi ama kişilik olarak daha çok Sylvia'ya benziyordu. Nathan Jack'e benziyordu ama onun daha iyisi, daha küçüğü olmak için boşuna çabaladığı herkes için açıktı.

Sylvia, Nathan'ın zevkine göre fazla *hippiydi*.

Nathan'ın terapiye gitmeyi reddettiği için hâlâ etkilemek istediği tek kişi Grant'ti. Grant Harvard'a gittiye, Nathan da Yale'e gitmek zorundaydı. Grant açıkça eskortlarla çıktıysa, Nathan da karısını kesinlikle onlarla aldatmıştır. Eğer Grant kendini aileden sürgün edecekse, Nathan sıkışıp kalırdı.

Ve son on yıldır sıkışıp kalmıştı. Grant'in yükünün ne kadar ağır olduğunu kendisi taşımak zorunda kalana kadar hiç bilmiyordu. "Makyaj markamız için de model arıyoruz. Bazı influencer'lar işimizi görebilir," diye yanıtladı Nathan.

"Olabilir." Grant'in gözleri güzergâhın geri kalanını takip etti. Büyük bir Pazar günü havai fişek gösterisi. Bunu dört gözle bekliyordu. Havai fişekleri severdi.

Nathan çarşafı Grant'ten çekip aldı ve buruşturdu. "Başka bir tane alabilirsin. Burada bir düzine var."

Grant sonunda kardeşine döndü. Açık renk gözleri Nathan'ın kahverengi gözlerini delip geçti. "Dikkatimi çekmek istedin ve şimdi

çektin," dedi.

tonladı.

Nathan yutkundu. Grant hâlâ onun içine Tanrı korkusu salabiliyordu. Kardeşine her zaman bir babanın yaramazlık yapan çocuğuna hitap ettiği gibi hitap ederdi - sert bir bakış ve tiksinti dolu bir sesle. "On yıl oldu, Grant! Sen bunu aşman gerek!"

"Ben bunu aştım. Çoktan aştım." Grant cevap verdi, sesi bir tahta kadar düzdü. "Ne demek istiyorsun?"

Nathan Grant'in ses tonunu duymazdan geldi ve devam etti. "E-postalara cevap vermiyorsun. Telefon aramalarına ve mesajlara zar zor cevap veriyorsun! Yeğenlerinizle bile bir ilişkiniz yok!"

"Onlara her zaman hediyeler gönderiyorum. Fırsat buldukça onlarla konuşuyorum. Maçlarına, resitallerine ve başka ne etkinlikleri varsa onlara gidiyorum." Grant sessizce cevap verdi. "Sorun şu ki bunu bilmiyorsun çünkü her şeyi dadılara bırakmayı tercih ediyorsun. Sen telefonda bağırarak meşgulken Liz'in beni kucaklayıp sohbet ederek karşıladığını fark ettin mi?"

Nathan dişlerini sıktı. "Bu konunun dışında!"

"Tabii ki yanıldığını asla kabul etmeyeceksin," diye başını salladı Grant, "hep aynı Nate. Gördüğün her şeyi yok et ve bazı insanların telefonlarına neden cevap vermediğini merak et."

"Şirket para kaybediyor, Grant." Nathan sonunda itiraf etti ve Grant kaşlarını kaldırdı. "Şirket kurulduğundan beri sürekli para kaybediyor. Pandemi. İşimizi kaybetmek üzere değiliz ama..." Nathan tekrar yutkundu. "...kötü görünüyor."

Grant kardeşinin yalan söylediğini biliyordu. Kıçını kurtarmak için yalan söylüyordu, bunu yapmak için dünyayı ateşe vermek gerekse bile. "Kötü mü görünüyor? Yoksa kötü mü?" Grant bastırdı.

"Bazı insanları işten çıkarmamız gerekebilir," diye itiraf etti Nathan kısa bir mesafe yürüyüp daire çizerken, "çok fazla değil. Sadece birkaç yüz kişi."

"Nathan, çok fazla değil, yaklaşık 10 ya da 15, ki bu yine de kötü." Grant karşı çıktı. "Ve siz de sanki önemli bir şey değilmiş gibi birkaç yüz kişiyi işten çıkarmanız gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"BEN...BEN...." Nathan gözlerini kaçırdı ve sonra tekrar kardeşinin gözleriyle buluştu. "...Babamın bundan haberi yok. Ondan saklayabildiğim kadar sakladım. Sorular sormaya başladı ve ben de onu daha fazla oyalayamıyorum."

"Özür dilerim, tüm bunlar benim sorunum mu?" Grant sordu.

Nathan kardeşine yaklaştı ve Grant mesafesini korumak için elini kaldırdı.

"Beni desteklemezsen babam beni kovacak."

"Oh, bu çok zengin," diye karşı çıktı Grant, "işimi almak için bir darbe düzenledin. Nişanlımı ve ailesini senin onun için daha iyi bir ortak olacağına inandırdın. Şimdi de benden kışını kurtarmamı mı istiyorsun?" Kıkırdadı. "Şu anda seni ne kadar fena dövmek istediğimi anlıyor musun?"

"Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?" Nathan gözyaşlarının eşliğindeydi. "Bu hafta sonu çözülmeyecek," diye sözünü kesti Grant. rakamlara bakmalı ve yağları kesmeliyiz. Pazartesi günü bunu yapacağım."

Nathan sonunda tuttuğu nefesi bıraktı. "Teşekkür ederim." Odadan dışarı doğru yürümeye başladı.

"Ama Nate," diye durdurdu Grant onu, "tamirat ücretim ne bedava ne de ucuz olacak. Şeker markasını ve çalışanları kurtarmamı istiyorsun, bunun sana büyük bir maliyeti olacak. Ama merak etme, iyi bir şeyler düşüneceğim." Göz kırptı.

~~~~~

"Peki, neye benziyorlar? Kardashianlar mı? Braxtons? Aman Tanrım! Sence hangisi Tamar?"

Trixie pençe ayaklı küvette tamamen giyinik bir şekilde otururken gözlerini devirdi. Pasifik Okyanusu'na bakarken Amberswan'ı FaceTime ile görüntüledi. Trixie bu muhteşem manzaraya dayanamadı ve okyanusun ne kadar geniş ve uzak olduğunu görünce hayrete düştü. "Şimdiye kadar çok iyi. Anne Sylvia tam bir cümbüş. Baba, Jack, biraz daha çekingen. Kardeşi Nathan'la tanışmadım çünkü o bir telefon görüşmesindeydi. Çocuklar cihazlarıyla meşguldü." Trixie Charlotte ile etkileşimi hakkında konuşmak isteyip istemediğini düşündü. Başka bir görüşe ihtiyacı olduğuna karar verdi. "Ve bir aile üyesi bana soğuk davrandı."

"İşte şimdi sulu oldu!" Amberswan portakalını duruladı ve soymaya başladı. "Kim bu amcık?"

"Amberswan, bu hiç hoş değil." Trixie azarladı.

"Ve ben iyi bir insan değilim. Pisliğin teki olduğumu zaten anlamıştık, Trix." Amberswan soymaya devam etti. "Dökül bakalım, sürtük."

Trixie bir nefes aldı. "Adı Charlotte. Sanırım Grant'in kayınbiraderi ama sanki işleri o yönetiyormuş gibi davranıyor."

"Hmm.... "Amberswan portakaldan bir ısırık aldı. "...Grant ile aralarında daha önce bir şeyler var mıydı?"

Trixie hiç düşünmedi. "Bilmiyorum. Sanmıyorum. Nathan'dan olan çocukları hâlâ çocuk. En büyüğü dokuz, en küçüğü yedi yaşında." Trixie'nin ekranında bir bildirim belirdi. "Az önce bana ne gönderdin?"

"Birkaç yıl önce o ajanla yattığımda sana FBI'da hala bağlantılarım olduğunu söylememiş miydim?" Amberswan bundan sanki sıradan bir şeymiş gibi bahsetti.

sıradan bir sohbetin parçasıydı ve dudak uçuklatan, akıllara durgunluk veren bir haber değildi. "Ondan bana Grant hakkında bir dosya göndermesini istedim. Sadece güvende olduğundan emin olmak istedim."

"Ve sen bana bu haberi hafta sonu onunla birlikte gittikten *sonra* mı söylüyorsun?" Trixie ters ters baktı.

"Güvende olmadığınızı düşünseydim gitmezdimiz," diye akıl yürüttü Amberswan, "her neyse, bir göz atın. İçinde büyüleyici dedikodular var. Grant ve Charlotte on yıldan uzun bir süre önce evlenmek üzereymiş."

Trixie hemen banyoda doğrulup oturdu. "Kapa çeneni. Thee. Siktir. YUKARI!"

Amberswan bir portakal dilimini çiğnerken, "Grant hastalandığı sırada nişanlandı ve ilişki aniden sona erdi," dedi, "aile işinden izin almak zorunda kaldı, ancak bir süre için korkunç görünüyordu ve başaramayacağı belli değildi. Sonunda toparlandı ve her zamankinden daha iyi oldu, ancak çok azdı, çok geçti. Tüm aile Sanki ölmek üzereymiş gibi yoluna devam etti ve iyileştikten sonra rotasını değiştirmeye hiç çalışmadı." Omuz silkti.

Artık her şey açıktı. Grant ailesinin yanında olmak istemiyordu. Çünkü hepsi onu bir şekilde becerdi. Eğer Trixie olmasaydı, başka bir kadın olacaktı. Trixie artık Grant'in oyununda bir piyondur. Çok yakınlaşmak, aşık olmak ve Pazartesi günü ilişkiyi bitirmektense şimdi öğrenmesi daha iyiydi.

Bu bilgiyle ne yapması gerekiyordu? Yine de her şey yolundaymış gibi davranması gerekiyordu yoksa Grant ona hiç ödeme yapmayacaktı. "Vay be."

Amberswan arkadaşının yüzünü inceledi. Trixie az önce çok zengin bir hayaletin parmaklarının arasından kayıp gittiğini görmüş gibi görünüyordu. "Orada iyi misin, boo?"

"Um...um..." Trixie kelimeleri bulmaya çalıştı ama kelimeler beyninden daha hızlıydı. "...Olacağım."

"Dinle, bunu mahvetme," diye uyardı Amberswan, "çok para alıyorsun kızım. Kartlarını doğru oynarsan bu bütün yılı ve muhtemelen önümüzdeki iki ya da üç yılı idare eder. Nişanlı gibi davran, onun aklını başından al, sonra da döndüğünde birlikte tatile gidelim!"

Söylemesi yapmaktan daha kolay. Trixie Grant'e karşı bazı duygular beslemeye başladığını zaten biliyordu. Şimdi Grant'in onu ailesinden intikam almak için kullandığını bildiğinden, geliştirmekte olduğu tüm

duyguları ortadan kaldırdı.

Trixie ortaokuldan beri hiçbir yapımda rol almamıştı ve şimdi en iyi Viola Davis taklidini yapmak zorundaydı. "Gitmemiz için bir yer seç, ben de orada olacağım."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

TRIXIE, bir saat içinde en az on beş kez kaybolduğunu düşününce zengin insanları ARTIK KISKANMIYORDU. Bu onun için bile yeni bir rekordu.

Arazi o kadar büyüktü ki Trixie gerçekten aynı evde olup olmadığını merak edip duruyordu. Telsizlere ve tepegözlere olan ihtiyacı anlıyordu. Konuşmacılar. İlk başta bunun aptalca olduğunu düşündü, ama sonra düşündü - herkesi cihazlarından tek tek aramazsanız, akşam yemeği vaktinin geldiğini nasıl bileceklerdi?

Oyun yüzünü takındı ve uzun saçlarını başının üstünde bir ananas kabarıklığı şeklinde topladı. Hafif bir makyaj tercih etti ve mümkün olduğunca doğala yakın tuttu. Sundress elbisesini çıkardı ve ne kadar kısa olduğu konusunda hayal gücüne çok az şey bırakan kısa bir Oscar de la Renta numarası giydi.

Müstehcenlik sınırındaydı ama Grant de elbiseyi imzaladı ve Trixie'nin giymesinde bir sorun görmedi. Bu kısım tam olarak doğru değildi - Grant elbiseyi hiç görmedi ama isterse Trixie'nin bavulunu karıştırabilirdi.

Trixie dinlenirken o da ailenin geri kalanına katılmak ve misafirleri karşılamak üzere arka bahçeye gitti. Ayrıca planını yaptığından emin olması gerekiyordu - gülümsemek, biraz sohbet etmek ve ne yaparsa yapsın

Ne pahasına olursa olsun Charlotte.

Trixie kendi kendine gözlerini devirdi. Gerçekten de bir milyarderin *Pretty Woman* saçmalığı yüzünden kendisiyle ilgileneceğini mi düşünüyordu? Çaresiz ve aptaldı ve tam da Grant'in istediği gibiydi. Eğer o olmasaydı, başka biri olurdu.

Trixie bunun tam tersini de düşünmek zorundaydı. Malibu'da, dünyanın en zengin ailelerinden birinin ev sahipliğini yaptığı bir malikanedeydi. Umutsuzca yağ değişimine ihtiyacı olan, lastikleri patlamış arabasında sıkışıp kalmış ve alabileceği kadar iyi bir sipariş alıp alamayacağını merak ediyor olabilirdi.

Trixie son bir kez kendine baktı ve iç geçirdi. Kanarya sarısı elması yüzüne tuttu ve gülümsedi. "Merhaba, ben Grant'in nişanlısıyım, Trixie," diye alıştırma yaptı. Gülümsemesini kaybetti.

~~~~~

Bir aile dostu olan Rex Steele onu bocce oyununun yanında, "Seni buralarda görmeyeli uzun zaman oldu Grant," diyerek karşıladı. Elinde çilek vardı.

Sarı saçları, hafif çilleri ve yüzücü yapısı vardı. Ayrıca büyük bir Taylor Swift hayranıydı ve gururla kendisine Swiftie diyordu. "Nasılsın?"

"Oh, bilirsin..." Grant votka tonağını yudumladı. "...etrafta."

"Bunu duydum," diye başını salladı Rex maçı izlerken. "Bu gergin oyun saçmalığını asla anlayamadım." Grant ile sessizce konuşurken Grant kıkırdadı. "Bu saçmalığı sadece gösteriş yapmak isteyen insanlar oynuyor. Normal bir bowling ya da bilardo oyunu için fazla klaslar ama bu saçmalık için yeterince zenginler. Defol git buradan."

"Rex, ailelerimizin nasıl olduğunu bilirsin," diye hatırlattı Grant ona. Rex gözlerini devirdi. Ailesi, So Iconic adında Fashion Nova benzeri bir hızlı moda online markasının sahibiydi. "İşleri nasıl yaptıklarını biliyorsun."

"İşte bu yüzden bu saçmalığı aştım," diyerek birasından bir yudum aldı. Grant'e döndü. "Ee, senin şu sürekli duyduğum nişanlın nerede?"

Grant içtiği votka tonikten bir yudum aldı. "Haber çabuk yayılıyor."

"Charlotte'un nasıl olduğunu bilirsin. Erica'ya söyler ve diğer herkes birkaç dakika içinde öğrenirim." Rex başını salladı. "Dedikoducu bir karın ve uyumlu arkadaşların varken TikTok'u beklemek zorunda değilsin."

"Birazdan iner," Grant'in gözleri hızla Trixie'yi aradı. O neredeydi? O duştayken ayrılmıştı ve bunun Plana göre, kesinlikle kalırdı ve açılış gecesine neden katılmadığıyla gurur duyardı.

Belirsiz bir şekilde ayrılmak zorunda kalmadan önce yaklaşmakta olan ereksiyonunu sakinleştirmesi gerekiyordu. "Şimdi hazırlanıyor."

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Rex sordu. "Hikayenin o kısmı kayboldu."

"Bir kafede," diye yalan söyledi Grant. Bu, Trixie ile daha önceki konuşmaları sırasında anlık olarak buldukları bir plandı. Gerçeği söylemekte bir sakınca görmüyordu ama Trixie ailesine nasıl görüneceğini düşündüğü için buna karşıydı. Grant anladı

soru sormadan. "O oturuyordu ve ben de bir Americano sipariş ediyordum. Ben de ona katılmaya karar verdim."

"Eskortlardan vaz mı geçtin?" Rex sessizce sordu ve Grant omuz silkti.

"Geceliği üç bin dolara bir kadın kiralamak artık buna değmezdi. Çoğu zaman onlarla bırakın seks yapmayı, öpüşmedim bile. Onlar sadece basın ne yaptığımı hakkında kıcımlı kaldırılsın diye oradaydılar. oldu."

Rex de aynı fikirdeydi. "Page Six'in özel hayatınızı gündeme getirmesi gibisi yok. birincil haber kaynağı." Birasından bir yudum daha aldı. "Charlotte hakkındaki manşetleri hala hatırlıyorum - *Kaçak Gelin! İlişki o kadar da tatlı değil! Şeker kaplı aşk ilişkisi resmen sona erdi!* Her lanet şeker kelime oyunu yapabilirlerdi, yaptılar. Sırf bu yüzden bile kapatılmaları gerekirdi." "Eğer istediğimi yaparsam, kapatılacaklar," diye söz verdi Grant.

Rex kıs kıs güldü. "Baban gibi dünyaya hükmetmeyi mi planlıyorsun?"

"Diğer bazı ahmakların keşke yapsaydım dediği bir şeyi yapmak."

Grant, "dünyaya sahip olmaya çalışmak değil ama intikam almak her zaman tatmin edicidir" diye karşılık verdi.

"Bunu duydum! Ve herkesin sana çok şey borçlu olduğundan bahsetmiyorum bile-" Rex, Trixie'yi görünce durdu.

Grant arkadaşına baktı. Rex kendini nadiren şaşkın bulurdu. Her zaman uygunsuz bir şeyler söylemesiyle ünlüydü. En azından bu özelliği onu cenazelerde harika yapıyordu. "Seni yıldızlara hayran bırakan ne? Birisi çok fazla şam-" Arkasını döndü ve Trixie'yi görünce konuşmayı kesti. "...pagne."

"Evet, bu gece birinin acısı olacak." Rex bir mendil aldı ve alnını sildi. "Bir Tanrı var çünkü ho-lee fuck, dostum!"

Trixie ağır çekimdeymiş gibi görünen bir sisin içinde belirdi. Grant dürüst olmak isterse, bu Musa'nın Kızıldeniz'i ikiye bölmesine benziyordu. Attığı her adımda diğer konuklar onun kim olduğunu görmek için dönüyordu. Sarı, çiçekli güneş elbisesi neredeyse müstehcen derecede kısaydı, uyluğunun ortasına kadar iniyordu. Saçlarını başının üstünde yukarı doğru kabartarak inci küpeler takmıştı. Hafif bir makyaj ve yüksek topuklu ayakkabılarla görünümünü tamamlamıştı.

Yürüyen bir tanrıçaydı ve Grant onun gerçek olup olmadığını anlamak için birkaç kez gözlerini kırptırdı. Grant'e doğru arı gibi koştu ve onu bir öpücükle selamladı. Yanağından. "İşte buradasın." Gülümsedi. "Çok şey kaçırdım mı?"

"Hayır. Hiç. Hiç de değil." Grant kolunu onun beline doladı. Kadının boynuna sokuldu ve onu öptü. "Şu anda çok lezzetlisin."

Trixie k lotunda bir gümbürtü hissetti ve boğazını temizledi. Hayır. Kendisini kullanan bir adama aşık olmayacaktı. "Kes şunu."

Grant, Trixie'nin boynuna yumuşak bir öpücük kondurdu ve Trixie minnettarlıkla inledi. Onun iniltisini tekrar duymak istiyordu. "Şimdilik."

"Grant'in sonunda yuva kurmasını sağlayan kadın bu olmalı!" Rex elini uzattı. "Ben Rex Steele, So Iconic'in sahibi ve kurucu ortağıyım. moda."

"Evet, sizi duymuştum!" Trixie onayladı. "Dolabımda pek çok kıyafetiniz var."

" yle mi?" Rex'in gözleri parladı. "Söylesene, ilgilenir misin bizim için model ve elçi olmak ister misin? Her zaman yeni yüzler arıyoruz."

"Eminim bir şeyler ayarlayabiliriz." Grant'e doğru dönmeye karar verdi. "Grant lojistik konusunda yardımcı olabilir."

Grant Trixie'ye göz kırptı. "Seni kazıklamayacağımdan ve düzgün bir ödeme alacağından emin olacağım."

"Kadınlarının iyiliğini düşünen erkeklere bayılırım." Rex hafifçe başını salladı, "Bugünlerde bunu görmek çok nadir."  evresinden karısı Erica, Charlotte ve birkaç arkadaşıнын onlara doğru yürüdüğünü fark etti. "Ve i te saçmalıklar geliyor."

Trixie vücudunun gerildiğini hissetti ama kısa süre sonra rahatladı. Grant'le birlikteydi ama Grant'in tüm hafta sonu boyunca onu koruyamayacağını da biliyordu. Yapması gereken Bu mükemmel bir fırsattı. "Bana telkin vermek üzereler, değil mi?"

Grant Trixie'ye döndü ve onu öpmek için eğildi. Daha derine inmesi için ağzını a tığında vücudunun ona karşı gevşediğini hissetti. Onun dili onunkiyle oynadı ve dilini emdi.

Trixie'nin vücudundaki tüm pistonlar ateşlendi. Grant'e kızgın kalmak istiyordu. Ona kendisinin de onun gibi duygusuz ve sadece i lemsel olabileceğini göstermek istiyordu. Sonra adam onu öptü ve bu plan suya düştü.

tamamen pencereden dışarı atılır.

 şte kar ısındaaydı - hala çok iyi tanımadığı bir adamla, onun ailesinin devasa malikanesinde  p   yordu ve bir milyona yakın para alıyordu dolar  dedi. Trixie daha sonra kafasından çıkması gerektiğini fark etti. Eğer i ler ilerlerse, daha sonra külotunu çıkarabilirdi.

Grant geri çekildi ve başparmağıyla onun dudaklarını okşadı. "Seni esir alanların seni ikinci yere götürmelerine asla izin verme," diye fısıldadı ona.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bir idam mangasının önündeydi. Ancak kadınlar silah yerine, üstü örtülü hakaretlerini ve küçük bıçak darbelerini mermi olarak kullandılar.

Trixie soru üstüne soruları dikkatle yanıtlarken düşmanca tavırları uzaktan tanıyabilir. Sözcükler bal gibi akıyordu ama bir akrep iğnesi vardı. Gözlerine asla ulaşmayan bir gülümseme ama onun yerine Mükemmel kırmızı ya da pembe rujun ardında dişlerini gıcırdatırdı.

Başka renk yoktu. Kadınların sarışın, esmer, kızıl ya da beyaz olması fark etmiyordu,

Siyah, Latin ya da Asyalı. Hangi kökenden geldikleri önemli değildi, ancak Trixie gelir düzeyi yükseldikçe, daha şirret tavır. Hayır, fakir ve beş parasız kadınların yemek yemeleri ve hayatta kalmaları gerektiğinde telaşlanacak zamanları yoktu.

Trixie kibarca bir masada toplandığında, Grant tarafından kendisine anlatılan her kadının hikâyesini zaten biliyordu.

İlk sırada Molly Whitaker vardı. O da diğer hanımlar gibi mücadelenin ne olduğunu hiç bilmeyen, denenmiş ve gerçek bir güven fonu bebeği idi. O bir

Kirli sarışın, aynı derecede kirli bir bronzluğa sahipti ve marka tasarımcısını göstermeyi seviyordu.

Bir emlak kralı olan Brad (tabii ki adı Brad'di!) Whitaker ile evlendiğinde daha da zenginleşti. Sadece Facebook ve Instagram paylaşımları için gördüğü ikizlerin annesiydi. Çocukları dadısı büyütti.

Grant, Trixie'ye, *ikisinden birinin burnuyla oynadığını görürseniz, kalıntının geri kalanını koklamayı ya da beyinlerinin kanamadığından emin olmayı umduklarını* söyledi.

İkincisi Mercedes Adeyemi'ydi. Trixie'nin gelişine kadar gruptaki tek Siyah kadındı ama iyi telkin edilmişti. Sarışın saç örgüsü (yoksa peruk muydu? Trixie kadının yüzünü bulmaya çalışırken bunu anlayamadı. saç çizgisi) yaki mükemmellik için kemik düzdü. Manken inceliğindeydi, jilet gibi keskin elmacık kemikleri ve camı kesebilecek bir bakışı vardı. O bir

Nijerya kraliyet ailesinin prensesi. Beyanına göre bir ve sadece bir çocuk annesiydi.

Ailesi lanet olası dolandırıcılar, Grant uyardı, herhangi bir kredi kartı bırakmayın ya da sizi ona lanet bir şey vermeye ikna etmesine izin vermeyin. Elinden gelse senin kirli donunu bile dolandırır.

Sırada Erica Steele vardı, Rex'in karısı. Rex'in ikinci adamı gibi görünüyordu. Charlotte'un arkasındaki komuta. Asyalıydı, kısa boyluydu, biraz tombuldu ama en kötüsü sahte bir iyiliği vardı ve bunu saklamaya çalışmıyordu. Rahat bir şekilde üst-orta sınıfta büyümüşü ama Rex'le tanıştığında zengin şeker baba piyangosunu vurmuştu. Çekilmez bir oğlan çocuğunun annesiydi çünkü annesi tam bir erkek annesiydi.

Her fırsatta onu aldatıyor ve Grant'in umurunda değil, hiçbir kış parçası onu Hermes'e gitmekten vazgeçiremeyecek.

Sonuncu ama kesinlikle en az değil, kaçak gelin Charlotte'du. Grant'ten Nathan'a geçişini hiç vakit kaybetmeden ve daha da etkileyici olanı sosyal çevresinden hiçbir şey kaybetmeden nasıl başardığı hayret vericiydi. O, yeterince kış öpmüş ve yeterince sosyal ilişkiye girmiş Bayan Sosyal Tırmanıcı'ydı.

Her zaman herkesin masasında bir yeri olduğundan emin olmak için daireler. Her zaman ilk davet edilenlerden biri olur ve asla son davet edilenlerden biri olmazdı.

Grant'in onun hakkında söyleyeceği tek şey, *söz konusu aile olduğunda ihanetin en çok can yakan şey olduğuydu*. Hemen radyoyu açtı ve arabayı Tekrar konuşmaya hazır olana kadar rahat bir sessizlik.

Bu bilgiyle donanmış olan Trixie, Wimbledon'daki bir seyirci gibi aynı yoğunlukla izlerken iyi oynadı. Kadınlar geri aktı ve Birbirlerine *anekdotlar* anlatıyorlardı ve orada *olmak zorundaydınız türünden* hikâyeler anlatıyorlardı. Bir yandan da Trixie'yi inceliyor ve Grant'i nasıl bulduğunu merak ediyorlardı.

Trixie bir Y kuşağıydı ve 30'una merdiven dayamıştı. *Martin, Living Single ve New York Undercover*'ın Perşembe akşamları televizyonun vazgeçilmezleri olduğu bir dönemde doğdu. Bol kot pantolonların giyildiği bir çağda büyüdü.

Geriye dönük kıyafetler ve açıkça seks hakkında konuşmak normal konuşmalardı.

Grant, özür dilemeyen kırk beş yaşında bir Xennial'dı - bir millennial olarak kabul edilmek için çok yaşlı ama Generation olarak kabul edilmek için çok genç

X. Yukarıda bahsedilenlerin hepsini daha dün olmuş gibi hatırlayabiliyordu ve Beyonce'nin internetiyle tanışmadan önce hayatın nasıl olduğunu hatırlayacak kadar yaşlıydı.

"We Are the World "ü, *Cosby Show*'u ve bütün bir genç neslin ne kadar çok Aqua Net kullandıkları için ozon tabakasını nasıl yok ettiğini hatırlayabiliyordu.

Her ikisi de birbirinden çok farklı iki dünyadan geliyorlardı. finansal ve nesilsel olarak. Gözleri olan herkes için tuhaf bir eşleşmeydi.

"Trixie ne tür bir isim?" Mercedes biraz Nijeryalı, biraz İngiliz, biraz da *Despicable Me*'den Gru aksanıyla sordu. "Oldukça... ilginç görünüyor."

Trixie gülümsedi. Bu, hayatı boyunca aldığı eski bir hakaretti. Onun Ailesi ona Traci'nin kısaltması olan Trixie adını taktı. Çok geçmeden herkes ona Trixie demeye başladı ve o da bunu düzeltme zahmetine girmede. "Bu sadece normal bir ilk isim."

"Ama bir insanın böyle adlandırıldığını duyduğumu hiç sanmıyorum." Molly burnunu çekerken söze karıştı. "Yani senin adın."

"Evet, sanırım komşularımdan birinin Trixie adında bir chihuahua'sı var!" Erica cevap verdi.

"Fino köpeğini andırıyor, evet." Mercedes başını salladı.

Trixie gülümsemeye devam etti. Aslında bunu söylemeden ona kaltak diyorlardı. Hakaret ederken bu kadar şık davranmaları onu oldukça etkilemişti. "Kanişler yüksek sosyeteden pek çok sahibin aradığı en sofistike ve klas dişilerdir. Sık sık köpek gösterilerini kazanırlar ve en zengin insanın bile anlayamayacağı bir yaşam tarzına sahiptirler." Şampanyasını yudumladı. "Yani, bir kanişin benim adımı taşıması çok uygun."

Trixie şampanyasını yudumlamaya ve gülümsemeye devam ederken kadınlar şaşkınlık ve inanmazlık içinde ona bakıyorlardı. Oh, *o sürtükler* bunu beklemiyordu

karşılık verdi. "Pekâlâ," diye boğazını temizledi Erica.

Mercedes Trixie'ye biraz daha yakından baktı. "Daha önce

tanıştık mı?" Trixie başını salladı. "Sanmıyorum."

"Seninle daha önce tanıştığıma yemin edebilirim." Mercedes başını salladı, "Sadece nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyorum."

"Siz ikiniz aynı çevrelerde mi takılıyorsunuz?" Molly burnunu çekti.

"Hayır," diye yanıtladı Trixie ve Mercedes. İkinin de ses tonlarında aynı tiksinti vardı ve hemen birbirlerine baktılar.

"Grant bana ikinizin bir kafede tanıştığınızı söyledi?" Charlotte araya girdi. "Bu oldukça tuhaf görünüyor. Grant'in kahve sevdiğini bilmiyordum."

Kahveyi ve bazen çayı severim ama viskiyi tercih ederim. Kahve ve viskim varsa, bu bir bonus. Trixie onun sözlerini hatırladı. "Öyle."

Charlotte, Trixie'nin kendisine daha fazla ayrıntı vermesini bekledi ve Konuşma burada bitince hayal kırıklığına uğradı. "Pekâlâ," diye şampanyasını yudumladı, "peki nasıl teklif etti? Taktığın yüzük çok güzelmiş!"

Trixie pırıl pırıl parlayan kanarya sarısı elmasla oynadı. Ona her baktığında daha çok aşık oluyordu. O kadar üzgündü ki Pazartesi günü onunla yola çıkmak zorunda kalacak. "Çok basit. Diz çöktü ve teklif etti," diye anlattı, "akşam yemeği yedik ve sonra evlenme teklif etti."

"Nerede evlenme teklif etti?" Erica sordu.

"Yemeğe çıktınız mı? Hangi restorana?" Mercedes sordu. "Ne zamandır nişanlısınız?" Molly burnunu çekerken sordu tekrar. Trixie bunun beşinci kez olduğunu saydı.

"Onun evinde," diye yanıtladı Trixie, "yemek pişiriyordu ve nişanlanalı da çok olmamıştı." Bunların yeterince iyi yalanlar olduğunu umuyordu.

Trixie kısa devre yaptığına yemin ettiği Charlotte'a baktı. Gözlerini hızla kırıştırdı ve boynunu hafifçe düzeltti. "Ne kadar... güzel." Dışarı itti.

"Öyleydi," diye yanıtladı Trixie.

Grant masaya yaklaşarak, "Affedersiniz hanımlar," dedi, "Trixie'yi bir dakika görmem gerekiyor."

"Oh, onu tanımaya çalışıyorduk!" Erica cevap verdi.

"Onu geri getireceksin, değil mi?" Molly yine burnunu çekti.

"Göreceğiz," diye yanıtladı Grant, sonra Trixie'yi bir odaya götürdü.

Kütüphaneler. Arkalarından kapıyı kapattı. "Orada iyi misin?" Trixie tuttuğunu bilmediği bir nefes verdi. Trixie ne kadar çok insanla tanışırsa, kendini o kadar yersiz hissediyordu. Güven fonu bebeklerinin arasındaydı, Gerçek

Ev kadınları, teknoloji devleri ve biraz da ünlüler. Ve işte oradaydı - bir Uber şoförü.

Sahtekârlık hissi giderek daha yüksek ve rahatsız edici bir hal aldı. Oradaki insanlarla ne gibi bir ortak noktası olabilirdi ki? Muhtemelen şu anda banka hesaplarında onun hayatı boyunca göremeyeceği kadar çok para vardı. Yemek yemenin mi yoksa elektrik faturasını ödemenin mi daha önemli olduğuna karar vermek zorunda değillerdi. Zoru başarmak zorunda değillerdi, Düzenli olarak ruh kırıcı kararlar.

Bu insanlar beğeniler, takipçiler ve sponsorluklarla ilgilenmekle çok meşguldü; Trixie'nin bunların neresinde olduğunu merak etmesine gerek kalmayacaktı. "Az önceki sorgulama dışında iyiyim." Elinde tuttuğu kadeh şampanya içti ve bitirdi. "Köpük yardımcı olur."

"Öyle." Grant ona yaklaştı. "Seni hemen kontrol etmek istedim. Oradaki öpücük için özür dilerim. Fiziksel yakınlaşmamızın sorun olmadığını söylediğini biliyorum ama ben de seni şaşırttım ve bunun için özür dilerim."

Onu öptüğü için özür diledi. Trixie erkeklerin sadece üzerine gitmesine ve kendisinin de karşılık olarak onları tokatlamasına o kadar alışmıştı ki, bir erkeğin çizgiyi aştığını düşündüğü şeyi sahiplendiğini görmek garipti.

Ayrıca özür dilediği için Grant'in muhtemelen onu tekrar öpmeye kalkışmayacağını da merak ediyordu. Hafta sonu çok daha fazla hayal kırıklığı. "Öpücük için özür dilemene gerek yok. Sana fiziksel olarak yakınlaşmamızın sorun olmadığını söylemiştim ve bundan geri dönmeyeceğim." Bir süre durakladı. "Charlotte hakkında konuşmak istiyorum. Neden bana nişanlı olduğunu söylemedin?"

Grant kısa bir süreliğine gözlerini kaçırdı. "İstemedim."

Trixie Grant'in yüzünü ve tavrını inceledi. Aradan en az on yıl geçmesine rağmen ihanet hâlâ tazeydi. Nasıl görüldüğüne rağmen Ne kadar güzel görüldüğüne yardım et. Gri ve beyaz saçlar. Kalın kirpikler açık renk gözlerini çerçeveliyordu. Sonsuz zevk geceleri vaat eden dolgun bir ağız. "Ona hâlâ aşık mısın?"

"Lanet olsun, hayır," kelimeleri kötü bir tatmış gibi tükürdü. Grant'in gözleri Trixie'nin yüzüne takılmadan önce odanın her tarafını taradı. Kadının gözlerindeki hüznü okudu ve hemen kendini bir zavallı gibi hissetti. "Ne gibi görünebilir Benim açımdan pişmanlık, kızgınlıktır. Tüm aile bana ihanet etti ve bu durumun benim hatamış gibi görünmesini sağlamaya çalıştı." Bir ses çıkardı Nefes al. "Eski alışkanlıklar zor ölür."

Trixie başa çıkmaya hiç de hazır olmadığı bir durumun içine girmişti. Pembe dizileri unuttun, zengin aile draması gibisi yoktu. *Dynasty*'yi hatırlayacak kadar yaşlı değildi ama *Succession*'ın sadık bir izleyicisiydi ve ekranla aile arasındaki benzerlikler şaşırtıcıydı. "Numara yaptığımızı anlayacaklar, G."

"Ne halt edecekler? Beni aileden mi uzaklaştıracaklar? Onların bana benim onlara olduğumdan daha fazla ihtiyacı var." Grant gülümsedi ve Trixie rahatladı. "Bu hafta sonundaki rolün hakkında söylediklerimde ciddiye dim. Biliyorum benim

Aile çok fazla olabilir ve size yeterince ödeme yapıp yapmadığımdan hala emin değilim ama burada olmanızdan memnunum."

Trixie yüzüğüne bakarak, "Burada olmaktan memnunum," dedi. Yutkundu. Üzerindeki iadeye rağmen o yüzüğü özleyecekti. Tekrar Grant'e baktı ve gülümsedi. "Sadece biraz açıklama yapmak istedim."

"Aramızda bir sorun varmış gibi gelmiyor mu?" Grant aralarındaki mesafeyi kapattı. "Seni kim üzdü?"

Sen, Trixie söylemek istedi. Beni gülünç bir piyon konumuna soktun ve Pazartesi günü bir fark yaratmayacak çünkü ikimiz de kendi yollarımıza gideceğiz ve ben hala öpücüğün etkisindeyim ve bu yüzüğü vermek istemiyorum ve... "Bu çok fazla. İyi olacağım."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İLK GECE sorunsuz geçti. Cehennemden gelen sorgulama ve kadınları doyuracak kadar boş cevaptan sonra (şimdilik), Trixie banyoya çekildi. Sylvia'nın izniyle lavanta ve limon otu yağıyla güzel bir köpük banyosu yaptı ("Banyoda Bu evdeki herkes küllü olsun!" diye haykırdı yatmadan önce) ve Pasifik Okyanusu'nu gören pencereden dışarı baktı.

Hayatını düşünürken iç çekti. Trixie hatırlayabildiği ilk hafta sonunda arabasında oturup sipariş beklemek zorunda kalmamıştı. Benzin parasını ödeyecek kadar para kazanıp kazanamayacağı konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Yiyecek bir şeyler. Ertesi gün aynı şeyi yapmak için yeterince dinlenmek konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Çok yakında geri döneceği bir hayattı bu.

2024'te milyoner olmak, yıllar önce bir milyoner olmakla aynı şey değildi. Her şey daha pahalıydı. Enflasyon tavan yapmıştı. İnsanlar genellikle yiyecek ve faturalar arasında seçim yapmak zorunda kalıyordu. Sosyal medya insanların olduğundan daha fazla paraları varmış gibi görünmesine neden oluyordu.

Trixie yüzükten gelen tüm parayı alsa bile ve Grant'in Parasal hediye, dürüst olmak gerekirse bu paranın ne kadar süreceğini bilmiyordu.

İçinde bulunduğu duruma geri dönmekten ölesiye korkuyordu. Sonra ne olacaktı? Zaten kelleşmiş olan lastikleri aşındırmak mı? Yağa daha fazla para mı harcayacaktı?

Değişti mi? Sadece Cup Noodle alabilecek kadar parası olup olmadığına karar vermek mi?

Kulaklarında Stevie Wonder çalarken, Trixie Dünya'ya döndüğünde hayatının nasıl olacağını merak ediyordu. Eğer kartlarını doğru oynarsa, bir yıl ya da sonsuza kadar yetecek kadar parası olur. Ayrıca başarısızlıkla sonuçlanan

grafik tasarım kariyeri. Amberswan'la tatilden sonra. Bu bir zorunluluktuk.

Birden kapının çalındığını duydu ve kısa bir süre sonra kapı açıldı. "İçeri girebilir miyim?"

Grant'ti. Trixie üzerini örtmeyi düşündü ama omuzlarına kadar baloncuklar içindeydi. Grant zaten hiçbir şey göremiyordu. "Elbette, içeri gel."

Grant siyah takım elbisesi ve beyaz yakalı gömleğiyle içeri girdi. Banyoda yürüdü ve bir çizgi yaptı Trixie'nin küveti. Küçük bir sandalye çekti ve gülümseyerek ona baktı.

Trixie yontulmuş elmacık kemikleri, badem çekik gözleri ve dolgun dudaklarıyla görülmeye değerdi. Seksi olmaya çalışmıyordu; sadece öyleydi. "Geceyi atlattın mı?"

"Şimdiye kadar," dedi yorgun bir gülümsemeyle, "daha Cuma günü, yani daha koca bir hafta sonu var. Yarın öğleden sonra spa terapisinden önce bir alışveriş gezisine çıkmamız gerekiyor." Trixie alışveriş gezisine gitmekten korksa da - reddetmeye fırsat bulamadan davet edilmişti - kaplıca tedavisini dört gözle bekliyordu. Belki bir masajdan sonra Sahte Fanny ve kız grubu The Bitches'in etrafında olmak umurunda olmazdı. "Gecen nasıldı?"

"Korkarım sizinki kadar heyecanlı değil," diye kıkırdadı Grant, "standart yalakalık ve ilk fırsatta sizi sırtınızdan bıçaklamak için sabırsızlanırken herkesin arkadaşınızmış gibi davranması dışında, iş ve spor konuşmalarından başka bir şey yoktu. Eğer birisi kendini kurbağa gibi hissediyorsa Paralarının yetmediği en yeni lüks tatile çıktılar ve bu illüzyonu sürdürmek için sahip oldukları tüm kredi kartlarının limitlerini doldurdular. Biliyorum çünkü hesaplarıyla ben ilgileniyorum." Gözlerini devirdi. "Hep aynı saçmalıklar. İnsanlar kendilerini bu kadar derinmiş gibi göstermek istiyorlar.

ama öyle değiller. Sadece öyle *görünmek* istiyorlar." "Yani, kendilerini

daha iyi göstermek için kendileri hakkında mı konuşuyorlar?"

Trixie sordu ve Grant başını salladı. "Bu hiç mantıklı değil. Bunu neden yapıyorlar?"

"Kendi konuşmalarını duymak için," diye ekledi Grant,

"başka neden olabilir ki?" Trixie düşündü. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Yüksek sosyete de pek bir şey kaçırmıyorsun, Trix." Grant sandalyesinde kamburlaştı, "Ne kadar zengin olursan, konuşmalar o kadar kötü oluyor. Sosyal adaletten ya da ilgili herhangi bir şeyden bahsetmiyorlar. Her zaman bir sik ölçme yarışması. Birisi Poconos'a tatile mi gitti? Evet, Birisi Jeff Bezos ile aynı zamanlarda yatında nasıl takıldığından bahsetmek zorunda. Birisi hayalindeki arabayı mı satın aldı? Evet,

Bir başkası, diğerinin arabasının üç katı değerinde bir arabaya nasıl baktığını anlatmak zorundadır. Bu hiç bitmez. Hem birbirlerinden nefret ediyorlar hem de birbirleri gibi olmak istiyorlar."

"Kulağa... yorucu geliyor." İtiraf etti.

"Kesinlikle öyle." Bir nefes verdi. "Çok şey kaçırmıyorsun, inan bana."

"Şey, para." O işaret etti. "Para pek çok sorunu çözer." "Para aynı zamanda pek çok sorun da yaratır." Adam karşılık verdi.

"Doğru," diye itiraf etti. Tekrar pahalı saatiyle oynayan Grant'e baktı. Saygılı olmaya ve doğrudan ona bakmamaya mı çalışıyordu yoksa gerçekten dikkati mi dağılmıştı, bilmiyordu. Kendisi banyoyu bitirebilsin diye onu banyodan kovarken garip hissetti ama henüz gitmesini de istemiyordu.

Küvetin ikisini de rahatça sığdıracak kadar büyük olmasının bir faydası olmadı. "Grant?"

"Hmm?" Gözleri hâlâ saatindeydi. "Bana katılmak ister misin?" Trixie sordu.

Grant saatiyle oynamayı bıraktı ve kıpırdamadan durdu. Gerginlik elektriklendi ve ikisi de bunu hissetti. İlk geceden taşma noktasına kadar yavaş yavaş gelişti. Trixie topu resmen Grant'e verdi ve gol atıp atmamak ona kalmıştı.

Görünüşe göre dakikalar sonra Grant sonunda Trixie ile göz göze geldi. "En iyi şekilde davranacağıma söz veremem."

Trixie gülümsedi. "Öyle olmanı istemezdim."

~~~~~

Grant'i küvette arkasında hissetmek gerçeküstü bir duyguydu. Kulağını ısırdı. Boynunu öptü. Göğüslerine masaj yaptı. Amıyla biraz oynadı.

Ama onu yerde, üstünde hissetmek gibisi yoktu.

Yatağa kadar gitmek istiyorlardı; gerçekten istiyorlardı. Küvetten zar zor çıkmışlardı, Grant onu yatağa yatırmadan önce yeterince kurulanmışlardı. yatak odası zemini. Trixie halının ne kadar yumuşak olduğuna minnettardı ama Grant üzerine çıktığı anda buna odaklanmadı.

Ağzı açgözlüydü, diliyle oynuyor, onu öpüyordu.

Vücudunda aşağı doğru ilerlemeden önce her yerde. Bacaklarını araladı ve onu tatmadan önce bir tanesini omzunun üzerinden geçirdi. Dili hızlı ve acımasız olmadan önce yavaş ve kasıtlıydı.

Grant onu açık tuttu, sakalını hafifçe uyluklarına sürttü ve onu yutmaya devam etti. Dilinin klitorisine doğru kıvrılma şekli, Trixie'nin inlemesine ve Grant'in sıcak ağzına karşı bükülmesine neden olan o baskıyı uyguladı.

Parmaklarını sokmaya zahmet etmedi; Trixie'nin ağzını ve dilini üzerinde hissetmesini istiyordu. Trixie'nin sertçe boşalması uzun sürmedi. ve tekrar yere çarptı.

"Boşaldığını görmeyi ve duymayı seviyorum," Grant ayağa kalktı ve Trixie'nin bacaklarının arasına yerleşmeden önce bir prezervatif taktı, "Bütün gece duymak istiyorum." Tek bir hareketle Trixie'nin içine girdi. Basınç ve sürtünme ikisi için de neredeyse çok fazlaydı. "Çok sıkı, bebeğim," diye inledi.

İniltisi Trixie'nin şimdiye kadar duyduğu en seksi şeydi. İçinden öyle bir öfke ve istek koptu ki. "Grant..." Trixie tırnaklarını adamın sırtına geçirdi.

Rahat bir ritim oluşturmadan önce ilk başta yavaşça hareket etti. İnlemeler arasında tutkuyla öpüştiler; dilleri dans etti. Adam aşkının içinde o kadar derindi ki, her seferinde amına çarparken taşaklarının derinliklerindeydi.

İnme. Parmakları birbirine sıkıca kenetlenmişti, birbirlerini bırakmak istemiyorlardı.

Grant, Trixie'nin bacaklarından birini kaldırdı ve içine daha derin girerken göğsüne doğru tuttu. Kahretsin, onun etrafına sarılmış cennet gibi hissediyordu.

Sikini. Kızın amcığı onu o kadar sıcak ve sıkı kavramıştı ki, her an kendini kaybedeceğini hissetti.

Gözlerini açtı ve altında kıvranan Trixie'ye baktı. Ecstasy yüzüne sıçradı ve o kadar güzel görünüyordu ki. Onun daha yüksek sesle konuşmasını istiyordu. Kontrolünü kaybetmesini istiyordu. Sonunda onun evinde ya da kendi evinde yalnız kaldıklarında, kadının kendini bırakacağını da biliyordu.

Ama şimdilik Grant, şu anda ve hafta sonu boyunca her fırsatta Trixie'nin tamamına sahip olduğu için mutluydu. Onu sevdiğini düşünmek istemiyordu ama Grant onun gitmesine de izin vermek istemiyordu. Hiçbir zaman ve kesinlikle Pazartesi günü değil.

"Grant..." Trixie nefes nefese kaldı. "...Boşalmak üzereyim!"

"Aletimin her yerine boşal bebeğim," diye alay etti onunla. Trixie'nin sırtı, halıya tekrar çarpmadan önce yüksek sesle ağlarken kemerli. "İyi kız." Grant serbest kalmadan önce daha hızlı hareket etti, prezervatifi boşalmasıyla doldurdu ve onun üzerine çöktü.

Grant ayağa kalkmadan önce birkaç dakika öylece yattılar. Kendini ve

Trixie'yi temizlemek için ıslak bir havlu almak üzere banyoya gitti. Sonra da

yerden kalkmasına yardım etti. "Yürüyebilir misin?" diye sordu. "Emin değilim," diye cevap verdi.

"Sorun değil," diyerek onu kucağına aldı ve Trixie'yi yatağına yatırdı. Kısa süre sonra ona katıldı ve çıplak, örtüsüz bir şekilde uykuya daldılar.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CHARLOTTE uzun kahvaltı masasında etrafına bakındı ve en yeni McGinnis çiftinin nerede olduğunu merak etti. Dolu bir yemektir - ayranlı waffle, taze meyve, domuz pastırması, sosis, portakal suyu ve çırpılmış yumurta. Yunan yoğurdu, mısır gevreği ve yulaf ezmesi için seçenekler vardı.

Yine de, muhteşem dağılıma rağmen, Charlotte iki kişinin aşağı inemediğini fark etti. Uyuyakalmış olabilirler miydi?

Fazla uyumak Grant'ın yapacağı bir şey değildi. Erken kalkmakla ünlüydü, genellikle gün doğmadan kalkardı. Keskindi, dakikti ve programında çok titizdi.

Çok az aksaklık oldu ve her zaman her şeyi planladı.

Ailesinin evindeki kahvaltıyı kaçırmak onun için sadece karakter. Tanıdığı Grant bunu asla yapmazdı. Kahvaltıya kalmamış olabilirdi ama her zaman görüldüğünden emin olurdu.

"İzninizle," diye masadan kalktı Charlotte, "Trixie ve Grant'e bakmaya gidiyorum. Hemen döneceğim!"

"Eminim iyidirler!" Jack waffle'ını çiğnerken seslendi.
"Muhtemelen... meşguldürler."

"Evet," diye okudu Sylvia sabah meditasyonunu, "*çok meşgul*."

"Burada olmamaları çok kaba!" Charlotte konuştu. "Çiftin tüm aile etkinliklerine katılmak için burada olması gerekir. Burada olmamaları oldukça kaba."

Buraya. Onları kontrol etmek için yukarı çıkıyorum. Birazdan dönerim!" Kısa süre sonra masadan ayrıldı.

Sylvia ekranını kaydırды. "Ona söylemeli miydik?"

Jack portakal suyunu yudumladı. "Hayır, bence bu şekilde öğrenmesi daha komik."

~~~~~

Charlotte koridorda yürüdü ve Grant'ın odasına doğru ilerledi. Bulması kolaydı çünkü hâlâ kapalı olan tek odaydı. Tam kapıyı çalmak üzereydi ki Trixie'nin inlediğini duydu. Charlotte ilk başta Trixie'nin

acı çekiyor olabilirdi. Sesi titriyordu ve *yapamam, yapamam, yapamam* gibi bir şey söyledi.

Ne yapamaz? Charlotte merak etti. *Ne yapamaz?*

Charlotte daha fazla dinledikçe, bariz bir tokatlama sesi duyuldu. Grant onu taciz mi ediyordu? O odada ne haltlar dönüyordu? Charlotte kısa süre sonra Grant'in sesini duyduğunda cevabını aldı. "Eminim bana bir tane daha verebilirsin, bebeğim. Sadece bir tane daha. Baban için gelebilir misin?"

Charlotte geri çekildi ve dehşete kapıldı. Onlar...hayır, bu değildi sevişme. Bu sadece ayaküstü bir sevişme değildi. Onlar... onlar... "Sikişiyorlardı!" Charlotte tısladı.

"Bir sorun mu var Bayan Charlotte?" Maria aniden ortaya çıktı ve genç kadın sıçradı. "Sizi korkutmak istememiştim, Bayan Charlotte!"

"Hayır, ben iyiyim." Charlotte boğazını temizledi, "Trixie ve Grant'in nerede olduğunu merak ediyordum. Bu sabah kahvaltıda yoklardı."

"Bay Grant kahvaltılarını bölmememi söyledi, ben de bölmedim," diye açıkladı Maria, "herhangi bir sorun var mı?"

Charlotte tekrar kapıya baktı. Oh, bir sorun vardı, tamam. "Hayır. Ben yoluma gidiyorum. Teşekkür ederim, Maria."

~~~~~

O kaltak parlıyordu.

Trixie, Charlotte ve arkadaşlarıyla Rodeo Drive'da yürürken, Charlotte, Trixie'nin yüzündeki belirgin parıltıyı fark etmekten kendini alamadı. Tabii ki parlıyordu! O ve Grant bütün sabah yatak odalarındaydılar ve öğle yemeğine ancak yetişebilmişlerdi. Grant, Nathan ve Jack'le özel olarak buluşmadan önce çabucak yemeklerini yediler.

Charlotte, Grant'in gitmeden önce Trixie'ye nasıl sarıldığını asla unutmayacaktı. Elleri vücudunun her yerindeydi ve sanki diş macununun son parçasını çıkarmaya çalışıyormuş gibi kıcını sıkıyordu. Charlotte düşününce kaşlarını çatı

Bu konuda. Grant onu hiç böyle tutmamıştı. Kıcını hiç böyle tutmamıştı.

Ve onu hiç böyle *becermemişti!* Trixie Grant'e ne yaptı? O asla böyle değildi!

"Charlotte!"

Charlotte gözlerini kırptırdı. "Um, evet?"

Molly başını salladı. "Az önce neredeydiniz bilmiyorum ama burası değildi." Onlar bir mağazanın içindeyken çiçekli bir elbise tuttu.

Butik. "Ne düşünüyorsun?"

"Um, bu harika." Charlotte mağazanın etrafına bakındı. "Trixie nerede?"

"Trixie Sylvia'yla birlikte yandaki yeşil smoothie almaya gitti," diye yanıtladı Mercedes küpelerini kulaklarına götürüp aynadan bakarken. "Erica da onlara katıldı."

"Yeşil smoothie?" Charlotte her heceyi telaffuz ediyordu. "Yandaki meyve suyu barından mı?"

"Sylvia, Trixie'nin kereviz suyunu denemesini istedi. Cildinin daha temiz olacağını söyledi." Molly omuz silkti ve etrafına bakındı. "Buralarda bir banyo var mı?"

"Evet, köşede," Charlotte banyonun yönünü işaret etti ve  n kapıya doğru döndü. Kapıya doğru yürümeye başlamıştı ki Mercedes onu durdurdu.

"Nereye gidiyorsun?" Mercedes sordu. "Sakın bana birdenbire smoothie sevmeye başladığını söyleme?"

"şu Trixie denen kişiyle ilgili garip bir his var içimde. Göründüğü gibi biri olduğunu sanmıyorum." Charlotte cevap verdi.

"Onun sahte olduğunu mu düşünüyorsun?" Mercedes sordu ve Charlotte başıyla onayladı. "Nasıl yani?"

"Onda gerçek olmayan bir şeyler var. Peki nasıl tanıştılar? Bir kafede mi?" Charlotte kıldı. "Grant ne zamandan beri kahve içiyor ya da herhangi bir kafeye uğruyor?"

"L.A.'de kaç tane kahve dükkanı olduğunu düşünürsek bu mantıksız değil." Mercedes  nerdi. "Hızlıca bir şeyler almak için uğramış olabilir ve..."

" yle bir şey olmadı!" Charlotte onun sözünü kesti. "Grant biz birlikteyken hiç kahve i mezdi. "Bu işte bir terslik var.

birliktelik. Nasıl tanıştıklarına bir an bile inanmadım. Sanki ne kadarını söyleyebileceğini ya da doğru şeyi söyleyip söylemediğini bilmiyormuş gibi her şeye çok genel cevaplar verdi." Ellerini kalçalarına koydu ve gözlerini

pencerelerden dışarı. "Onun hakkında her şeyi öğrenmeye

kararlıyım." " stersen onu araştırabilirim?" Mercedes sordu. "Tek ihtiyacım olan isim."

Charlotte, "Trixie'nin gerçek adı olup olmadığını bilmiyorum ve soyadını biliyorum, Flowers," diye plan yaptı.

"Mercedes iPhone'unu çıkarıp aramaya başladı: "Gün sonuna kadar tüm bilgileriniz elimde olacak."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Nathan McGinnis'in mükemmel olduğu bir şey varsa, o da Herkesi Grant'in daha genç ve daha zeki bir versiyonu olduğuna ikna ediyordu. Sorun, bunu kanıtlamak zorunda olması ve bunu her zaman başaramamasıydı.

Neptune şekerlemesini devraldığında, internette, televizyonda ve yazılı basında yeni bir zaman ve yeni bir yönetim altında olduğunu ilan eden tam reklamlar yayınladı.

liderlik. Reklamlar, markayı tanıtmak için reality yıldızlarını, influencer'ları ve diğer gelecek vaat eden yıldızları işe alarak biraz riskli ve arsızdı.

Ve bir süreliğine işe yaradı. Satışlar fırladı. Herkes çikolata istiyordu. Nathan kendini Willy Wonka, dünyayı da çikolata fabrikası sanıyordu. Rapçiler şarkılarında şeker çubuğunu haykırdı. Orada vardı dizilerde, filmlerde ve hatta McGinnis şemsiyesi altındaki diğer markaların bazı reklamlarında ürün yerleştirmeleri.

Dünya onun istiridyeydi ve o da onu soyuyordu. Ta ki onlarca yıldır işe yarayan formülü değiştirmeye karar verene kadar.

Nugadan şikayet eden birini dinledi ve kalın olmamasını, karamelin yapışkan olmamasını ve çikolatanın o kadar tatlı olmamasını istedi. Tüm bunları bir araya getirdi ve çikolatayı test izleyicisi olmadan dünyaya gönderdi.

Tam ölçekli bir reklam çılgınlığı başladı. Marka daha fazlasını kullandı ve TikTok ile diğer sosyal medyayı ele geçirdi. Daha genç, sağlık bilincine sahip, güzellik ve cilt odaklı nesillere hitap edeceklerdi. Neptune'de yeni bir gün olacaktı.

Ta ki şekerlemeyle ilgili yorumlar gelmeye başlayana kadar.

Şirketle ilişkisi olmayan diğer pek çok influencer da olumsuz ürün inceleme videoları çekmeye başladı. Sayı birkaç gün içinde hızla birkaç yüzden birkaç yüze çıktı. Şeker satışları düştü. Ücretli influencer'lar, markanın kendilerine zarar verdiğini gerekçe göstererek markayı tanıtmayı bıraktı.

onunla ilişkilendirilmek için itibar. Neptün ile ilişkilendirilmeyen diğer şekerlerin satışları hızla arttı.

Nathan bunu Sessiz Nesil babasından başarıyla saklamıştı. Sosyal medyaya girmiyordu ve kendisinden genç olan herkesten nefret ediyordu. Jack'in neler olup bittiğini takip etmediğini biliyordu ve yönetim kurulundan kimsenin onunla konuşmaya cesaret edemediğini de biliyordu. Elbette, sessizliklerini satın almasına yardımcı oldu.

Ta ki biri onu ispiyonlayana kadar.

Şimdi Nathan babasının malikânesindeki devasa kütüphanede sıkışıp kalmış, Grant rakamları karıştırırken Jack de piposunu tütürüyordu. Odadaki gerilim boğucuydu ve Nathan her an bayılacakmış gibi hissediyordu.

bir an için. Hayır, sağlam duracaktı. Şirketin bir sonraki varisi oydu ve işler tersine dönecekti.

"Şeker formülünü değiştirmeni kim söyledi?" Grant rakamlar üzerinde çalışmaya devam ederken sordu.

Nathan gözlerini elektronik tablodan ayırmayan kardeşine baktı. "Önemli değil."

"Bu durumda, öyle." Grant başını kaldırıp bakmadı, "bunu size kim söylediye kovulması gerekiyor."

"Şirket için çalışan biri değildi," diye ekledi Nathan aceleyle, "o kişinin işle hiçbir ilgisi yoktu."

"O zaman bir sonraki bariz soru neden onları dinledin?" Grant okuma gözlüklerini çıkardı ve gözlerini kardeşine dikti.

"Bir erkek hayatını değiştirecek bir karar verdiğinde, bunun nedeni ya intikam ya da kıçtır, peki hangisi?"

"Bu senin için oldukça kabaydı, Grant. Bu davranışı bazı misafirlerimizden beklerdim ama senden değil." Nathan cevap verdi.

"Bu benim için oldukça *doğru*du ve soruya cevap verecek misin yoksa seni fiziksel olarak dövecek ve bunu yapmanın her saniyesinden zevk alacak mıyım?" diye uyardı.

"Charlotte'tu," diye tükürdü Nathan ve Jack ona döndü, "şekerlemenin çok tatlı olduğundan ve dişlerini acıttığından şikayet etti."

Grant başıyla onayladı. "Peki değişiklik yaptığınızdan beri hiç şeker yedi mi?"

Nathan yutkundu ve klimalı odanın buhar gibi sıcak olduğunu hissetti. "Artık şeker yemiyor."

Grant kalemi bir kenara fırlatarak, "Ah, Tanrı aşkına," dedi.

"Nathan, izinlisin," dedi Jack, "Grant ile yalnız konuşmam gerekiyor."

"Bunu halledeceğimi söylemişim, baba!" Nathan yalvardı. "Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var ve ben-"

"Evlat, kovulduğunu söylemişim!" Jack'in dudakları gerildi. "Git."

Nathan babasına baktı ve sonunda pes etmeden önce Grant'e göz attı. Babası kardeşiyle her ne konuşmak istiyorsa onunla ilgili her şey ve onunla ilgili hiçbir şey. "Pekâlâ." Hızla odadan çıktı.

Jack pencereye doğru yürüdü ve dışarıdaki yemyeşil büyük bahçeye baktı. Bahçeyi düzenli tutmak küçük bir servete mal oluyordu ve bahçıvanları ondan fazla para alıyor olabilirdi. Yine de ödediği ücrete değdiklerini biliyordu. İnsanlar her zaman bahçesinden övgüyle bahsederdi ve o da bununla gurur duyardı.

Az önce duyduğu haberle birlikte onu biraz olsun akli başında tutan tek şey buydu. İlk içgüdüsu oğlunu pencereden atmaktı. Bu konuda kendini kötü hissedip hissetmeyeceğinden emin değildi. "Bazı insanları işten çıkarmamız gerekecek, değil mi?"

"Yapacaksın," diye yanıtladı Grant, "Henüz kaç tane olduğunu bilmiyorum. Ama çok olacak."

"Çok şey tanımla," diye bastırdı Jack.

Grant omuz silkti. "Yeni öğrendiklerimi göz önünde bulundurursak, yumuşak sayı bin civarında."

Jack sinirlendi. "Peki ya gerçek sayı?"

Grant bir nefes verdi. "1800 civarı." Başını iki yana salladı. "Ve bu sadece ilk bakışta. Daha az da olabilir ama en az bin kişiye bakıyoruz."

Jack dişlerinin arasında bulabildiği yiyecekleri emdi ve avluya bakmaya devam ederken başını salladı. "Ona ihtiyacı olan tüm araçları verebiliyorum ama yine de başarısız olmayı başarıyor. Nasıl olur da başarısız bir çikolataya sahip olursun? Çikolata, karamel, nuga ve fındık! Herkesin sevdiği bir şey!"

"Tadını değiştirdi. Bir değişim olmadığı sürece kimse değişim istemez. İyileştirme," diye yanıtladı Grant, "bir özür yayınlarsanız, bunu mizahi ve ilişkilendirilebilir hale getirirseniz ve tadı orijinaline geri döndürürseniz, bazı işleri ve muhtemelen herkesin işini kurtaracaktır. Yine de çok fazla zamanımız yok."

"Yapın. Ne yapman gerekiyorsa yap. Kimi araman gerekiyorsa ara. Ve gerçek ünlüleri işe alalım, bu aptal ıslak kışkıllıları değil.

kulakları etkileyenler, Tanrı aşkına." Jack oğluna döndü. "Geri gelmeni istiyorum."

Bu Grant'in geleceğini bildiği bir istekti ama yine de onu şok etti. Yıllar boyunca ailesi, ona nasıl ihanet ettiklerine rağmen hayatın nasıl gittiği konusunda onunla alay eder gibi göründü. Her gün hakaretlere ve eleştirilere katlanmak zorunda kalıyordu.

her aile toplantısında. Kibar davranmak, *yeterince gülümsemek* ve onlar daha fazla laf atamadan hızla oradan ayrılmak zorundaydı.

En Büyük Çocuk Sendromu'nun vücut bulmuş haliydi - istese de istemese de her zaman herkesle ilgilenmek zorundaydı. "Öylece bırakıp gidemem

çalışanlar ve iş geride kaldı. Liderlikte güvenli bir değişim olmalı ki insanlar onları terk ettiğimi düşünmesin."

"Ana şirketin bünyesine katacağız. Ayrı bir marka altında olacak ve denetlenecek. Bu işi yürütebiliriz ve herkes için kârlı olur. Muhtemelen size daha fazla müşteri getirecektir." Jack güvence verdi. "Sana geri ihtiyacım var Grant.

Son birkaç yıldır yaşadığımız bu tuhaflık yeterince uzun sürdü."

"Tuhaflık mı?" Grant gözlerini babasına dikti. "Ne tuhaflığı?"

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diye eliyle işaret etti Jack. "Şu yaptığın şey."

"Bu yaptığın şey mi?" Grant karşılık verdi. "Ne yaptığınızı bile söyleyemiyorsunuz. beni zorladın. Charlotte ve Nathan birlikte olduklarında hiçbir şey söylemedin. Hayatımda takmak zorunda kaldığım en büyük, en sahte ve en plastik gülümsemelerden biriyle onların düğününe katılmak zorunda kaldım. İnsanları görmemiş gibi davranmak zorunda kaldım. Hem düğünde hem de resepsiyonda ara sıra fısıldayarak bana doğru bakıyor ve üzgün bakışlar atıyorlardı. Charlotte düğün boyunca benimle konuşmak için elinden geleni yaptı ve ben onu her seferinde geri çevirdim. şansım vardı.

"Tüm aile toplantılarına katıldım. Toplum içinde iyi davrandım. Hiçbiriniz hakkında olumsuz bir şey söylemedim, oysa *hepiniz* bana bir sürü sebep verdiniz. Mesafemi koruduğum için mi *tuhaf* geliyor?" Başını iki yana salladı. "Her şeyin benim suçum olmamasına rağmen bir şekilde öyle olması ne kadar şaşırtıcı."

"Bu ailenin nasıl çalıştığını biliyorsun Grant," Jack'in sesinde bir bas vardı, "işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun, burada işleri hep nasıl yürüttüğümüzü."

"İşte sorun da burada; herkes birbirini sırtından bıçaklarken sahte gülücükler atıyor. Ve ben bu oyuna katılmak istemediğim için kötü adam mı oluyorum?" Grant tısladı. "Bu çok komik."

"Hepimizin nasıl çalıştığını biliyorsun Grant." Jack'in ağzı buruştu, "Ekonomik durumu ne olursa olsun her aile her yerde aynı şeyi yapar. Ne kadar zengin olursan, o kadar çok sır saklarsın ve sürdürmek zorunda olduğunuz daha fazla görünüm. Bunun içinde doğdunuz. Bu senin içinde var. Görmek istediğin değişim olmak zorundaymışsın gibi davranma. Bu aileyle olmaz."

Jack'in sözleri Grant'i etkiledi. "Benim hakkımda tam olarak ne hissettiğini söylediğin için teşekkür ederim baba."

"Grant saçmalamayı kes. Seni ve Nathan'ı eşit derecede seviyorum. İkinizin yaptığı pek çok şeyi onaylamıyor olabilirim ama sizi yine de seviyorum. Ama eğer sen Size saçınızı okşamamı ve sırtınızı sıvazlamamı bekliyorsanız hayal kırıklığına uğrayacaksınız." Jack belirtti.

Bu şirketi yönetmek, lanet beyzbol maçına katılmaktan daha önemli! 10 yaşındaki Grant nasıl ezildiğini hatırlayabiliyordu ve o küçük çocuk hâlâ 45 yaşındaki Grant'in içinde yaşıyordu. Sonsuza dek babasının dikkatini çekmek için uğraşan o hayal kırıklığına uğramış küçük çocuk olarak kalacaktı.

Grant aynı zamanda paranın gücünü ve birçok iğrenç durumu nasıl daha iyi hissettirdiğini de biliyordu. "Özür dilemek istiyorum ama bunu asla elde edemeyeceğimi biliyorum," dedi Grant'ın yüzü buruşarak, "bu yüzden parasal bir paketle geleceğim

bir özre eşdeğerdir ve bunu kabul edin. Merak etmeyin; korkunç olacak."

Jack'in dudakları bir hırıltıya dönüştü. "Tabii ki öyle olacak." Gözleri göğe baktı ve içini çekti. "Yönetim Kurulu evli bir CEO isteyecektir." Oğluna doğru baktı. "Evlenmen için sana bir yıl verecekler."

Hayatındaki diğer her şeyde olduğu gibi, bunun da şartları ve koşulları vardı. "Peki," dedi Grant.

"Prensesle evlen," dedi Jack.

Grant babasının gözleriyle karşılaştı. Bu bir emirdi, öneri değil. "O benim kız arkadaşım değil. Biz çıkmıyoruz. Ondan bu hafta sonu nişanlım rolünü oynamasını istedim ki siz ikiniz kiminle çıktığımı konusunda beni rahatsız etmeyi bırakın."

"Bunu ben de biliyorum, annen de biliyor. Biz aptal değiliz." Jack'in gözlerinin kenarları kırıştı. "Ama bir erkeğin bir kadını ne zaman sevdiğini bilirim ve senin onu, onun da seni sevdiği açıktır. Bütün gün bir yatak odasına kapanıp gece ve bütün sabah birinden hoşlandığın için. Bunu yapıyorsun çünkü O kişiye aşıksın ve ona doyamıyorsun. Charlotte'a ya da başka bir kadına karşı hiç böyle davranmadın. Onunla evlen ve hemen evlen."

Jack piposunu tttrd. "Bu gece nişanı resmen ilan edeceğiz."

ON ALTINCI BÖLÜM

BÜTÜN BU KADINLAR AYNIYDI.

Trixie şoförlü Mercedes Sprinter minibüste otururken Bir çeşit hiyerarşi vardı. Sylvia'ya en yakın oturan kişi Kraliçe Arı'ydı. Diğer herkes onun küçük işçi arılarıydı.

Genellikle bu unvan Charlotte'a aitti ve Trixie, Charlotte'un Sylvia'dan, Sylvia'nın ondan hoşlandığından daha çok hoşlandığını söyleyebilirdi. Yıllar boyunca çeşitli insanlarla birlikte olan Trixie vücut dilini çok iyi okuyabiliyordu.

Charlotte her fırsatta Sylvia'nın kışını öptü ve Sylvia da ona izin verdi.

Charlotte kadın grubunun lideriydi, onu Erica takip ediyordu. Molly ve Mercedes kırıntılar için kavga etmediler ama ikisinin de yakınlıktan yararlandılar. Herhangi bir şekilde aileye yakın olmak istediler.

Minibüste arkasını göremezken - Sylvia ısrarcıydı Trixie önde onun yanına oturdu - Trixie göz devirmeleri ve kadınlar arasında gönderilen sessiz mesajları hissedebiliyordu. Liseyi oldukça iyi hatırlıyordu. ve bir tehdit olduğunda kadınların birbirlerine nasıl kötü davrandıklarını biliyordu. Sosyo-ekonomik statüye lanet olsun.

Los Angeles'ta her zaman gördüğü kadın tipi - keratin işlemleri saçlar, Louis Vuitton çantalar (ama tabii ki!) ve Lululemon tozluk ve Uggs. Oh, ve değerli Stanley bardaklarını da unutmayalım (gerçi Trixie, Yeti'nin bunları aşamalı olarak kaldırdığını düşünüyordu).

L.A.'deki her kadın aynı anda hem farklı olmaya hem de uyum sağlamaya çalışıyordu. Trixie kadınların gerçekten arkadaş olmadıklarını söyleyebilirdi. Düşmanlar, belki? Birbirlerine sadece zenginlikleri ve bağlantıları nedeniyle tahammül eden kadınlar ve muhtemelen hepsi bu. Birbirlerine yaptıkları iyilikler genellikle hoş bir jest olarak değil, daha çok *'seni yakaladım kaltak' huysuzluğuyla* yapıldı.

"Eve döndüğümüzde masaj yaptıracagız." Sylvia hafifçe esnedi. "Ve oradan sonra, fiesta'dan önce küçük bir siesta olacak!"

"Güzel." Charlotte söze karıştı. "Bunu dört gözle bekliyorum!" Öne doğru eğildi. "Eminim sen ve Grant'in planları vardır, değil mi Trixie?"

Umarım öyle olur. Trixie, Grant'in o sabah onu nasıl pişmemiş bir simit gibi katladığını aklından çıkaramıyordu. "Eminim Grant aklımda bir şey var."

Charlotte Mercedes'e baktı, o da sadece başını salladı.

~~~~~

Ölümcül. Masözün Trixie'nin çıplak sırtına dokunduğunu gören Grant'in aklına gelen tek kelime buydu. Ölümcül.

Trixie mırıldanır ve hafifçe inerken, Grant güvenli bir yerden izledi mesafe. Çiftin sözünü kesmek için değil, bir saldırıya maruz kalmayacağından emin olmak içindi. Başka bir adam kadınına dokunuyor ve ona İyi mi? O adamın gökkuşağı bayrağı skalasında nerede olduğu umurunda bile değildi, onunla dövüşmek üzereydi.

Grant, L.A. County'nin en iyi kıyafetlerini giymek üzereyken turuncu tulum, masaj durdu. "Harika bir müşteri olduğun için teşekkür ederim, Trixie!" Adam eşyalarını topladıktan sonra Trixie'ye teşekkür etti.

"Çok teşekkür ederim, Jasper!" Trixie iç geçirdi.

Jasper Grant'e doğru yürüdü ve gülümsedi. "Nazik ev sahipliğiniz için teşekkür ederim, Bay McGinnis." Grant başını salladı.

"Mm-hmm." Grant zorla sırtıttı ve Jasper'ın arkasından kapıyı kapattı. Masadan kalkmış ve üstünü örtmeye çalışan Trixie'ye doğru bir hamle yaptı. "Hayır, yapma. Seni çıplak görmek istiyorum."

Trixie kızardı. "Sabahtan beri beni çıplak görüyorsun."

"Ve seni sonsuza dek çıplak göreceğim," diye söz verdi Grant kapıyı kapatırken. mesafe. Kalçalarının arasında durdu ve belini tuttu. Burnunu kızın boynuna soktu ve küçük öpücükler kondurdu. Geri çekildi ve onun yüzüne baktı.

Koyu, çekik gözler. Keskin elmacık kemikleri. Dolgun dudaklar. Zengin, maun rengi ten. Kalın, koyu kahverengi saçlar. "Kahretsin, çok güzelsin." Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi ve diliyle oynadı. Vücudunda aşağı doğru ilerlerken dudakları onunkilerden zar zor ayrıldı. "Bayanlarla günün nasıl geçti?"

Trixie kollarını Grant'in boynuna doladı. "Tüm bunları yaparken bana bu soruyu mu soruyorsun?"

"Neden olmasın?" Grant onun boynunu öpmeye devam etti. Bir göğsünü emmeden önce köprücük kemiğine doğru ilerledi. "Onlarla iyi bir gün geçirdin mi?"

Charlotte, Sylvia'yı üzmemek istemediği için elinden gelenin en iyisini yapıyordu, ama Sylvia etrafta olmadığında Charlotte boşuna büyük bir amcık gibi davranmamaya çalışıyordu. İşe yaramadı. Trixie'nin deyişiyle bir gülümseme yaptırdı.

Bu. Bu, kuduz bir köpeğin dişlerini göstermesine benziyordu. "Olabileceği kadar iyiydi."

"Mmm..." Grant diğer göğsünü sıktı ve parmaklarını amına götürdü. "...onları sık sık görmek zorunda olmaman iyi bir şey."

"Sanırım öyle," diye gülümsedi Trixie, Grant bacaklarını açarken. "Baban ve kardeşinle görüşmen nasıl geçti?"

Grant Trixie'yi kucağına aldı ve yatağa taşıdı. "Üretken. Yakında aile işine geri döneceğim. Bir şartım var.

Olaydan sonra seninle konuşacağım." Aceleyle giysilerini çıkardı ve onu üzerine yuvarladı. "Ama bunların hiçbiri umurumda değil. Seni tekrar boşaltmak istiyorum." Onu öptü. "Ve tekrar." Onu tekrar öptü. "Ve tekrar."

Trixie pozisyonunu ayarladı ve Grant'in kalın sikine gömüldü. İç çekti. İnledi. "Siktir..." Fısıldadı.

"Kahretsin, Traci..." Adam kızın kışını tokatladı ve kız ciyakladı. "Çok sıkıydın bebeğim."

"Senin için sıkı," diyerek onun sikinin üzerinde yukarı ve aşağı hafıfledi, sıcak, sıkı amının içinde ne kadar kalın hissettiğinin tadını çıkardı. Adamın yüzünü inceledi ve duyguların yayıldığını gördü. Gözleri acıkmıştı. Elleri endişeliydi. Zevkin yavaş, lezzetli yapısı değiş tokuş edilirken sabırlıydı.

Grant, Trixie'nin şişmiş klitorisiyle oynamaya başladı ve Trixie onun adını haykırarak orgazmın etkisiyle Trixie'nin üzerine yığıldı. "Aferin kızıma. Bu bir taneydi." Yuvarlandı ve Trixie'yi yüzüstü çevirdi. O da Kalçalarını yukarı doğru yönlendirdi ve içine geri kayarken boynunu aşağıda tuttu.

Ona uzun, sert vuruşlar yaptı; her itişte ona çarpıyor ve horozu serviksine dokunuyordu. Grant bedenine ve ruhuna hükmederken Trixie inanılmaz bir zevkle kör olduğunu hissetti. Daha önce hiç böyle bir zevk hissetmemişti.

daha önce. Kendisini bu şekilde dışarı çıkaran bir adamla hiç tanışmamıştı.

Hiç bu kadar sert ve hızlı aşık olmamıştı.

Grant acımasızca sikini Trixie'nin sıkı ve ıslak sıcağına sokarken, boştaki eli Trixie'nin sağ omzunu tuttu. "Aferin kızıma, al şunu." Rehberlik etti.

Trixie Grant'in parmağını emmek için başını hafifçe çevirdi ve Grant neredeyse kendini kaybediyordu. "İşte böyle. Benim sikimmiş gibi davran

bebeğim."

"Grant..." Trixie ağıladı. İçinde bir doruk noktasının sarmalları oluşmaya başladı Midesine ve tüm vücuduna yayılmaya başladı. Daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Çok fazla olmaya başlamıştı. Çok fazla zevk. Çok fazla... *her şey*.

"Boşalmak üzere misin, bebeğim?" Kalçalarını onunkilere çarpmaya devam ederken ikna etti. "Sikimin her yerine boşalmanı istiyorum."

"Grant, fuuuuuuuuuck!" Trixie yatağa yığılırken ağıladı.

"İşte benim prensesim..." Çekilmeden önce birkaç kez daha itti ve kıcının her yerine boşaldı, sıcak, yapışkan menisiyle kapladı. Onun yanına yığıldı. Yüzünü inceledi, güzelliğini içine çekti ve fark etti ki babam haklıydı -

Grant, Trixie'ye kesinlikle aşıktı. Sahte ilişki çok gerçek bir ilişkiye dönüştü.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

TRIXIE FLOWERS hiçbir şekilde bir *prenses* değildi. O Traci Flowers'tı, Uber şoförü.

Charlotte, Mercedes tarafından kendisine e-postayla gönderilen rapora bakarken kendini haklı hissetti. Mercedes onu hatırlamıştı çünkü geçen gün Grant'i bir galaya bırakmıştı. Herkesin bildiği bir sonraki şey, sihirli bir şekilde nişanlandıkları ve bir yılı aşkın süredir çıktıklarıydı.

Yakaladım seni, kaltak.

Charlotte mimozasını yudumladı ve gülümsedi. *Traci*'nin nasıl bir sahtekâr olduğunu herkese anlatacaktı. Grant ile olan ilişkisinin ne kadar sahte olduğunu. Ve tıpkı Grant'in diğer kız arkadaşlarında olduğu gibi, mülkü ve Grant'i terk edecekti.

ve bir daha asla haber alınamayacak.

Charlotte gülümsedi. Kendini büyük bir davayı çözmüş bir dedektif gibi hissediyordu.

Grant'i yıllardır uzaktan inceliyor, her hareketini izliyordu. Sık sık sosyete sayfalarında kim olduğuna dair fısıltılarla yer alıyordu. Birçok çevreyle tanışmış. Ukrayna'dan bir balerin. Harlem'den bir küçük işletme sahibi. Atlanta'dan bir yogi.

Hepsi ortaya çıktı ama hiç kalmadılar.

Kadınların anlaşmanın ne olduğunu bildiğinden şüpheleniyordu. Grant Onları eğlendirecek, becerecek ve sonra da kendi yollarına gideceklerdi. Basında ya da internetteki dedikodu çevrelerinde onun hakkında kötü konuştuklarını hiç duymamış.

Hepsiyle dostane bir ilişkisi varmış gibi görünüyordu.

O hariç.

Nathan'la olan ilişkisi... bir anda *oldu*. Gerçekten Grant'in ölmek üzere olduğunu düşündü, herkes de öyle! Nathan onu teselli etti. Ona çorba getirdi. Duş almasını ve uyumasını sağladı. Onu eğlendirdi.

Her şey birbirini izledi ve fırtınalı bir ilişki yaşadılar.

Grant komadan çıktıktan sonra nişanlısının kardeşiyle evlenmek üzere olduğunu öğrendi. Ve bir yıl içinde evlendiler. Grant komadan çıktıktan sonra

CEO pozisyonunu bıraktı ve kendi şirketini kurmak üzere şirketten resmen ayrıldı.

Bu arada Charlotte tüm sosyete çevrelerinin aranan kadını haline gelmişti.

Yüksek fiyatlı şehir kulübü yemeklerindeydi. Pilates yapıyordu.

Okul Aile Birliği'nden birkaç anneyle buluştu. Her altı ayda bir başka bir grupta spa inzivaları yaptı.

Ve Nathan hiç evde değildi.

Charlotte'un boş zamanının olmasını sağlamak için bir personel tutmuştu... ne halt ederse etsin, umurunda değildi. Bir dadı

Çocuklar. Bir aşçı yemekleri hazırladı. Bir hizmetçi evi temizledi.

Charlotte'un dikkatini Nathan'ın işlerinden uzaklaştıracak herhangi bir şey.

Aptal değildi; poker gecesindeki kokteyl garsonunu biliyordu. Birkaç yıl önceki geçici sekreteri biliyordu. Mississippi'deki Domme'yi biliyordu, her yerden.

Charlotte şikayet etmek yerine her şeyi sineye çekti. Yüksek sosyetedeki kadınlar böyle davranırdı. Asla yaygara koparmazlardı. Diğerlerinin reality şovlarda yaptığı gibi davranmazlardı. Bunların hiçbirini yapmadılar.

Grant'i Nathan için terk ettiğinde manşetlere çıkması yeterince kötüydü. Ne zaman bir odaya girse hâlâ fısıldaşmaların olması yeterince kötüydü. Ne zaman biri ona Grant'i sorsa, Grant onunla hiçbir şey yapmak istemediği halde harika bir ilişkileri varmış gibi davranmak zorunda kalması yeterince kötüydü.

İstediği her şeyi elde etmesine rağmen Charlotte'un Grant'i terk ettiği için hâlâ pişmanlık duyması yıkıcıydı.

~~~~~

"Peki, sen ve kardeşin arasında tam olarak ne oldu?"

Grant, Trixie ile parmaklarını birbirine kenetlerken sert bir nefes verdi. Yatakta. Hâlâ çıplaklardı ve Terrell'in onlar için hazırlayıp yatak odasının kapısına bıraktığı küçük şarküteri tabağından yiyorlardı.

Kadın şampanyasını yudumlarken, adam da viskisini yudumluyordu. Viskisine baktı ve yudumlayıp yudumlamayacağını düşündü. Bir kez daha düşününce

Hikayeyi yeniden anlatmak için ayık olması daha iyiydi; daha sonra komalık sarhoş olması için bolca zaman vardı.

"Yıllar önce hastalandım. Ben hayatım için savaşıırken, Nathan benim iyiliğim için hareket ettiğine karar verdi ve şirketi devraldı," dedi Grant, Trixie'nin ağzı açık kalırken. "Sonra da nişanlımı rahatlatmaya karar verdi,

Charlotte, nöbet tutarken ve randevuları arasında

beni taşıdı." Yine de küçük bir yudum almaya karar verdi. "Dediler ki sadece

oldu ama gizliden gizliye, sanırım ben hastalanmadan önce de bir şeyler oluyordu; benim hastalığım onlar için uygun bir durumdu."

"Vay canına!" Trixie neredeyse bağıracaktı ama hemen kendini susturdu. "Ve herkes bunu onaylıyor mu? Ebeveynler dahil mi?"

"Hayır," diye başını salladı, "kimse değildi. Ama varlıklı ailelerde Farklı. Sıradan bir aile olsaydık, eminim şu anda burada bile olmazdım. Hiçbiriyle kesinlikle hiçbir ilgim olmazdı."

"Ama siz sıradan bir aile değilsiniz?" Kadın söze karıştı ve adam başını salladı. "Varlıklı aileler de imaj ve parayı her şeyin önüne koyacaktır. Bu

ölüyor olmam ya da kalbimin kırılması önemli değil. *Ama artık iyisin, değil mi?*" Grant kuzeninin golf oynamaya başladığını hatırladı. Her fırsatta kuzeninin bahçesine işemekten büyük zevk alıyordu. "Ama bu işler böyledir."

"Ama Charlotte'un şu anda onunla mutlu olmadığını ima ettiniz?" Trixie gururlandı. "Orada neler oluyor?"

"Trixie, çimlerin daha yeşil olmasının gerçek çim olduğu anlamına gelmediğini anlamalısın," diye ekledi Grant. "Bazen insanlar Çok geç olana kadar sahip olduklarının kıymetini bilmiyorlar. Charlotte'un ne isterse yapmasına izin verdim ve ona ihtiyacı olan her şeyi verdim; bunun yeterli olduğunu düşünmedi. Kardeşim ona daha fazlasını teklif etti ve o da körü körüne kabul etti, kardeşimin ondan daha fazlasını beklediğini fark etmedi."

Trixie şarabını yudumladı. "Yumuşak bir hayat yok mu?"

"Bundan çok uzak." Grant bir yudum daha aldı ve içkisini bir kenara koydu. Sessizce, Nathan'ın arkadaşlarına Charlotte'un küçük bir tirada başlamadan önce çok yorgun olduğundan şikayet ettiğini duyduğunu hatırladı. ve gerekirse yardım tutması gerektiğini söyledi. "Peki, senin hikayen ne? Neden bir grafik tasarımcı benim Uber şoförüm?"

Trixie gülümsedi ve bardağını yere bıraktı. "Harika bir işim vardı ve pandemi başladığında işten çıkarıldım. Evden çıkmak için şoförlük ve yemek dağıtımını yapmaya başladım. Harika haftalar geçirdim. Sonra işime geri dönmeye çalışıyordum.

ve birçok kişinin de işten çıkarıldığını öğrendim. Üniversiteden yeni mezun olmuş ve daha geniş deneyime sahip genç insanlarla rekabet etmek zorunda kaldım." Başını iki yana salladı. "Ben de reddedilmeye belli belirsiz alışkınım."

Durakladı ve şampanyasını yudumlamayı düşündü ama yudumlamadan devam etti. "Bu yüzden daha iyi bir iş çıkana kadar teslimat işimi yapmaya devam ettim. Sağa sola başvurmaya devam ettim. Hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey. Sen

sadece beş yıl önce bir grafik tasarımcısının talep gördüğünü düşünebilirdi. Artık insanlar bir YouTube eğitiminden istediklerini alabiliyorlar. Alabilirler grafikler ve Etsy ya da Canva'dan sevimli şeyler. Bana ya da *başka birine* ihtiyaçları olması gerekmiyor."

Grant onun durumunu hissetti. O da ailesiyle aynı şeyleri farklı şekilde yaşamıştı. Onu kardeşinin daha genç ve daha modern bir versiyonuyla takas etmişler. "Peki, bundan sonraki adımın ne olacak?"

"Bilmiyorum. Bana verdiğin para gelecek yıl boyunca bana yetecek. Eğer adımlarımı dikkatlice planlarsam. Ama L.A. L.A.'dır." Trixie itiraf etti. "İyi olacağım ama benim onu yönlendirmem yerine beni neyin yönlendirdiğini bulmam gerekiyor." Kıkırdadı ve omuz silkti. "Üzgünüm, yapmak zorundaydım."

Grant viski bardağını bir kenara bırakarak, "Artık çalışmanı istemiyorum," dedi, "Araç paylaşımını kalıcı olarak bırakmanı istiyorum."

Trixie gülümsedi. "Çok düşüncelisin Grant, ama dediğim gibi, para bir yıl yetecek ama sonra -"

"İşi bırakıyorsun, *Traci*." Grant'in sesinde bir bas vardı. Açık renk gözleri onu delip geçti. "Seninle ilgileneneğim ve ne istersen yapacağım. Sadece iste."

Trixie küçük bir sırtıtışla şampanya kadehini bir kenara bıraktı. Bu bir takdir sırtıtışı değil, daha çok bir itaat sırtıtışıydı. "Ben sadaka vermem, G. Teklifin için teşekkürler ama kendi başımın çaresine bakarım."

"Erkeğin sana bakmak istiyorsa bu bir sadaka değildir." Adam onun üzerine tırmandı ve Trixie onu tekrar karşıladı. "Hafta sonumuzun burada bitmesini istemiyorum. Bunun nereye gideceğini görmek istiyorum. Seni hayatımda istiyorum. sonsuza dek, *Traci*."

Trixie kalbinin ısındığını hissetti. "Beni aileni susturmak için kullandığını sanıyordum?"

"Belki ilk başta, ama bilmiyorum..." Grant onun yüzünü okşadı. "Senin planların olabilir ama aşkın başka planları vardır."

Trixie Grant'e inanmak istiyordu ama işin içinde bir iş olduğunu da biliyordu. Kalın, görünmez ipler. Diğer kadınların ne kadar robotik olduklarını görmüştü. Birbirlerine karşı bile asla gerçek benlikleri olamıyorlardı. "Koşullar nedir?"

"Araba kullanmayı bırak," diyerek bacaklarının arasına sokuldu. Ereksiyonu kızın girişine baskı yapıyordu ama soğukkanlılığını korudu, "ve benim yanıma taşınyorsun. Kira kontratını boz. Her şeyi ben ödeyeceğim. Sonra istersen bir grafik tasarım işi bulabilirsin. İstemezsen, benimle yaşamak zorunda kalacaksın. sen."

"Ah, zavallı ben," diye kıkırdadı Trixie, "ama ciddiym, G, birbirimizi tanımıyoruz. Oldukça hızlı ilerliyoruz ve korkarım çarpışıp yanacağız."

"Değilim," dedi ve Trixie vücudunda bir ürperti hissetti. "Ne istediğimi biliyorum ve seni istiyorum." Adam onun boynunu emdi ve amına doğru ilerledi. Bacaklarını ayırdı ve yukarı kaldırdı. "Sonsuza kadar."

Trixie itiraz edemedi Grant onun klitorisini emmeye başladı ve dilini şişmiş yumrunun etrafında döndürdü. Onu hızlı ve açgözlü bir şekilde yaladı,

Onun kokusuyla karışan kokusunun tadını çıkarıyordu. Trixie sırtını yatağa yaslarken yatağa tutundu. Onun diline asla alışamayacaktı.

~~~~~

Charlotte'un adımlarında ekstra bir coşku vardı. Dünyanın zirvesindeydi ve hayatının en iyi hafta sonu olmak üzereydi. Şey, ayrıca Nathan'la evlendi ve çocuk sahibi oldu. Yani, çocuklarına sahip olmanın yanı sıra hayatının en iyi ikinci hafta sonu.

Grant'e hâlâ aşık olduğundan değildi. Ona değer veriyordu. Onu hâlâ önemsiyordu. Hâlâ onun için en iyisini istiyordu. Tamam, gerçekçi olmalı; Charlotte onunla olan yaşam tarzını özlemişti. Kendisine hizmet edilmesini, tapılmasını özlemişti. Şimdi tüm çabasını belki bir parça itibar için harcamak zorundaydı.

Nathan orada olduğundan daha fazla evde değildi. Charlotte daha fazla evde kalmasını istediğinde, ona yardım almasını söyledi.

Artık değil.

Grant'in tüm kız arkadaşları - eğer onlara öyle diyebilirse - hafta sonu için kiralanmış yardımcılardı. Onları umursamadı. Onları kiralamıştı ki Ailesi onun kız arkadaşı olduğu konusunda çenesini kapatabilirdi. Trixie listedeki bir diğeri idi.

Muhtemelen kahve içmeye gitmişlerdir ama herhangi bir kafede buluşmamışlardır. Mercedes, Trixie'yi kısa bir süre önce Grant'i galadan aldığı zaman hatırladı. Daha iyi günler görmüş bir Camry kullanıyordu ve çok renkli bir peruk takıyordu. Grant bundan etkilendi mi? Elbette, Trixie bir

Hayırseverlik davası!

Charlotte, Trixie ve Grant'in yatak odasına geldi. Herkese söylemeden önce onlarla yüzleşecekti. Sadece onlara sağlam bir yalan ve hatta belki sus payı bulacak kadar. Tıpkı öncekiler gibi.

Charlotte yatak odalarının kapısını açtı. "Böyle içeri daldığım için özür dilerim ama ikinizin de bilmesi gerektiğini düşündüm..." Gözleri irileşirken olduğu yerde durdu. Onu duymamışlardı ve duysalar bile kesinlikle umurlarında değildi ya da utanmışlardı.

Grant önce Trixie'nin amını yalamaya başladı ve bacakları omuzlarının üzerindeyken göğüslerini sıkıca kavradı. Trixie, vücudu yüzüne karşı dönerken Grant'in ellerini tuttu.

"Siktir, bebeğim..." İnledi. "...Amımı yiyişini seviyorum...."

Charlotte nefesini tuttu ve kapıyı ardına kadar açarak hızla yatak odasından çıktı. Açık. Aceleyle yatak odasına geri döndü ve kapının arkasında durdu. Kâğıdı göğsüne bastırdı ve derin bir nefes aldı.

Grant asla... asla... her zaman teklif ederdi ama asla... Charlotte yutkundu. Bu kesindi... Trixie gitmek zorundaydı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"TRIXIE, bu TikTok mağazalarını hiç denedin mi?" Sylvia genç kadını devasa dolabının içine davet etti. Her şey önce renklerine sonra da tasarımcılarına göre sıralanmıştı. Her şey için bir manken vardı ve Sylvia kurbağa gibi hissediyorsa farklı peruklar.

Mücevherler, gerçek şeylerden kimsenin farkı anlayamayacağı kostüm mücevherlerine kadar değişiyordu. Hepsini aynı şekilde giyerdi.

Ayakkabıları

kırmızı botlar, Jimmy Choos, Manolo Blahniks ve Versace'den başka bir şey yoktu. Spor ayakkabıları bile tasarımdı.

Ancak Sylvia hakkında çok az kişinin bildiği bir şey varsa, o da iyi bir satışı ne kadar sevdiğiydi. Küçük, sevimli bir oyuncak ayı çantasını havaya kaldırdı. "Bunu indirimde beş dolara aldım!"

Trixie onu şimdiden sevmiştir. "Bu inanılmaz!"

Charlotte Kraliçe Kaltak ise, Sylvia da Kahin'di. Güneşli günler, yağmurda dans etmek ve harika bir yemek yemekti. Temiz bir cilt, mükemmel bir kredi notu ve gecenin ortasında buz gibi bir suydı.

Sylvia, birisinin bir odayı aydınlattığını söylediklerinde herkesin bahsettiği ışıktı. Sylvia'nın yanında birkaç dakika geçirdiğinizde daha iyi bir insan olarak ayrılırdınız. Sevilen bir milyarder olmasına şaşmamalı; kazandığı kadarını da verirdi.

"TikTok mağazalarını çok seviyorum! Bazen iyi bir fırsat bulabiliyorum; bazen de onlar daha iyi bildiği için tek yıldız vermek zorunda kalıyorum!" Sylvia başını salladı. "Sen nereden alışveriş yapıyorsun?"

"Fashion Nova ve So Iconic'i tercih ediyorum," diye itiraf etti Trixie. Her zaman bütçesini aşmazdı ve iyi görünmeyi de önemsemezdi. "Grant buraya gelmeden önce beni Neiman Marcus'la tanıştırmıştı."

"Oh evet. Oğlum Neiman, iyi arkadaşları Nordstrom ve Bergdorf." Sylvia oyuncak ayı çantasını diğer çantaların yanına koydu. "Onlardan daha iyi bir üçlü asla bulamazsın." Dolabın içinde biraz dolaştı. "Peki, oğlumla aranızdaki anlaşma nedir? İkinizi fark ettim"

Bu hafta sonu herhangi bir aktiviteye katıldığınızdan daha fazla yatak odasındaydınız."

Trixie kızardı. Şenliklerin ikinci gecesinde Grant'le konuşup kaynaşacak kadar uzun süre kalmışlardı. Sonra üst kattaki banyoda hızlıca sevişmek için kaçtılar. Akşam yemeği için tam zamanında geri döndüler. Üçüncü ve son gün yine kahvaltıyı kaçırdılar ve öğle yemeğine zar zor yetişebildiler. "Eğleniyoruz."

"Eğlenceli, ha?" Sylvia başını sallayan Trixie'ye baktı. "Dinle, ben de bir zamanlar gençtim. Ve cinsel dürtülerim bütün gece çalışan bir kamyon şoförü gibiydi. Aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Aşık mı? Trixie Grant'i seviyordu, elbette. Hayatında yaşadığı en iyi sikişti, buna şüphe yok. Ama ona aşık mıydı? Grant tam olmayan teklifini yaptığında bile evet demek için acele etmiyordu. Trixie nedenini biliyordu.

Sırılsıklam aşık olmanın, mükemmel düğünü planlamanın, gelinlik dergileri için heyecanlanmanın, gelinlik denemenin, ama her şeyin basit bir "*Ben bunu yapmak istememiştim Trix, bana inanmalısın*" cümlesiyle kül olup gitmesinin nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Trixie'yi üzen aldatma değildi; paraydı. Eski nişanlısı ondan çalmıştı. Eğer yasal kalmasını istiyorsa, Uber şoförü olmasının nedeni oydu. Tek bildiği, hesaplarında otuz bin dolar olduğu ve kumar uygulamalarından uzak duramadığı için belki yirmi dolara düştüğüydü.

Grant ile böyle bir sorunu olmayacağı açık olsa da, ilişkileri hakkındaki dürüstlük hâlâ bir sorundu. "Sylvia?"

"Hmm?"

"Ben ve Grant hakkında..." Trixie başladı. Harika bir hafta sonunu mahvetmek ve Grant'e teklifini geri çekmesi için her türlü nedeni vermek üzere olduğunun farkındaydı ama ailede neler olup bittiğine bakmaksızın kendisine iyi davranan birine yalan söylemeye devam edemezdi. "...Grant ve ben birlikte değiliz."

Sylvia dolabının sarı bölümüne gitti. "Sanırım bunu yapabilirim bu gece sarı," pembe bölüme baktı, "bir daha düşündüm de, sanırım pembe yapacağım."

Trixie şaşkındı. "Sylvia, beni duymadın mı?"

"Seni çok net duydum tatlım," diyerek ona baktı, "nasıl bir araya gelmiş olurlarsa olsunlar iki insanın ne zaman aşık olduğunu bilirim."

Trixie kendini aptal gibi hissetti. Tabii ki annesi biliyordu! Anneler her zaman bilirdi. "Ne zaman öğrendin?"

"Grant'in eve getirdiği ve hizmetleri için para ödediği açık olan ilk kadın sen değilsin. Sen onun eve getirdiği ve ona deliler gibi aşık olduğunu belli eden ilk kadınsın. Aynı şeyi Charlotte." Sylvia dudak büktü. "Ben hala Grant'in Nathan'a Charlotte'a olduğundan daha fazla kızgın olduğunu düşünüyorum."

Trixie şaşır mıştı. "Ona aşık değil miydi?"

"Sanırım biz istediğimiz için onunla evlenmek istedi. Evlendiğini hiç sanmıyorum. Evlenmiş olsalardı şimdiye kadar boşanmış olacaklarına eminim." Sylvia siyah bölüme doğru yürüdü ama başını iki yana salladı. Eylül olmasına rağmen Los Angeles'ta hava hâlâ sıcaktı. "Charlotte daha çok

Grant'in ona teklif ettiklerine aşıktı. Hiçbir açıdan birbirlerine uygun değillerdi."

"Peki, neden benden nefret ediyor?" Trixie sordu.

"Grant ile kendisinden daha fazla şansı olan herkesten nefret eder. Eminim çocukların bir kız kardeşi olsaydı, sırf yakınlık yüzünden ondan da nefret ederdi." Sylvia deniz mavisi bölümünde durdu. "Sanırım bu gece deniz mavisi bir şeyler giyeceğim." Trixie'ye döndü. "Sen ne giyeceksin?"

"Hiçbir fikrim yok," diye başını salladı Trixie. "O kadar ilerisini düşünmedim bile."

Sylvia eliyle dolabını göstererek, "Pekâlâ," dedi. "Bir sürü seçeneğin var canım. Hadi seçmeye başlayalım!"

~~~~~

Hafta sonu suaresinin son gecesinde atmosfer elektrikliydi. Konuklar yemeklerini yerken ve açık bar serbestçe akarken, Trixie sonunda aitmiş gibi.

Sylvia ona V yakalı, dökümlü, renkli bir elbise ödünç verdi ve saçlarını kabartarak topladı. Sylvia'nın makyaj sanatçısı yüzünü yaptı ve Sylvia, Trixie'yi gerçek ve kostüm takıların karışımıyla bizzat süsledi. Kendini bir Prenses balo için hazırlanıyor.

Sindirella ve tüm o Disney prenseslerinin hissettikleri gibiydi.

Belki Grant onun beyaz atlı prensiydi. Belki de tüm hayallerini gerçekleştirecekti.

Yine de Trixie fazla heyecanlanmak istemiyordu. Her şeyin nasıl işleyeceği konusunda hâlâ çok fazla kafa karışıklığı vardı. Çok uzakta yaşamıyordu.

Grant'ten, bu yüzden kira kontratını bozmak sorun değildi. Ama onun tuhaflıklarını biliyordu. Gerçek suç belgesellerini izlemeyi ne kadar çok sevdiğini ve

Tubi'de siyah bağımsız filmler. Ayrıca müziğini müstehcen seviyelerde patlatmayı ve gerçekten Whitney Houston gibi ses çıkarabiliyormuş gibi davranmayı severdi.

Grant tüm bunları kabul eder miydi?

Hayır, kafana girip bunu mahvedemeyeceksin. Trixie kendini sakinleştirmek zorunda kaldı. Bu gece Sylvia ve Jack'in Grant ile nişanlandığını resmen ilan etti. Trixie geleceği hakkında daha sonra endişelenecekti.

~~~~~

"Trixie nerede?"

Grant, Charlotte'un sosun etkisinde olduğunu çoktan anlamıştı. Normalde donup kalacak kadar soğukkanlıydı ama şimdi şen şakraklı ve Rex'in en aptalca şakalarına gülüyordu. Grant viskisini yudumladı ve gözlerini ay ışığına dikti. Önsezilere inanmazdı ama içinden bir ses gecenin iyi bitmeyeceğini biliyordu.

"Misafirlerle kaynaşiyor," diye ileriye işaret etti Grant ve Charlotte o yöne döndü.

Sylvia'nın elbiselerinden birini Trixie'nin üzerinde gördüğünde içini küçük, kör edici bir öfke kapladı. Birbirlerinden kıyafet ödünç alacak kadar yakınlaşmışlar mıydı?

İnce pembe elbise Trixie'nin kıvrımlarına yapışıyor ve çıplak sırtını gösteriyordu. Birçok erkeğin ona doğru gizlice baktığını fark etti. Bu arada Grant, Trixie'nin gördüğü ilginin tadını çıkarırken gururlu bir ortak gibi görünüyordu.

"Charlotte'un sesi çatallaştı ve Grant kısa bir süre onu onayladı.

Grant iğrençliği daha oluşmaya fırsat bulamadan fark etti. "Gecemi mahvetme, lütfen."

Charlotte alay etti. "Mahvetmek mi? Neden geceni *seninle* mahvedeyim ki? Nişanlım, Graaaaaaaaant?" Cümlelerin sonuna doğru sesi daha da yükseldi.

"Kes şunu ve hemen kes şunu," Grant'in sesi alçaktı ve onun önünde durdu. "Daha önce röntgenci olman yeterince kötüydü, şimdi de bu." Charlotte'un ağzı bir karış açık kaldı. "Yapma. Trixie görmedi ve hala bilmiyor ama ben eminim. *Yanlışlıkla* bir çifti basan birinden çok daha uzun süre ayakta kaldın."

"Bilgin olsun diye söylüyorum, seni kurtarmak üzereydim!" Charlotte kendini savundu. "Seni korumaya çalışıyorum Grant!"

"Hayır, sen beni mahvetmeye çalışıyorsun ve son on yıldır bu konuda oldukça iyi bir iş çıkardın." O da cevap verdi. "Burada kimin kimi terk ettiğini unutmayalım."

Charlotte sırtarak, "Değerli *Traci*'n hakkında bilmen gereken bir şey öğrendim," dedi.

"Ne gibi?" Grant meydan okudu.

Charlotte, Trixie'nin onlara doğru geldiğini gördü ve ona gülümsedi. "Göreceksin." Trixie'nin küçük bir tabak yemek taşıdığını fark etti ve Grant'e doğru yürüdü.

"Sana küçük bir şey getirdim bebeğim," Trixie çatalını ıstakoza batırdı ve Grant'i besledi, "mmm... hoşuna gitti mi bebeğim?"

"Lezzetli," diye öptü Grant onu.

Charlotte gözlerini yemeğe dikti. Her porsiyonun kendisine tonlarca kilo aldırarak bir şey olduğunu fark etti. "Grant bu yemeği yemene izin mi veriyor?"

"Evet," dedi Trixie peynir atıştırırken, "neden olmasın?"

"Sadece kilona dikkat etmeni istediğini düşünmüştüm," diye açıkladı Charlotte.

Trixie bileziklerini çıkarıp o kadınla dövüşmek üzereydi. "Affedersiniz?"

"Kızma bebeğim," dedi Grant bir ısırik daha atıştırarak, "Charlotte sadece aç." Ağzını sildi. "Eğer on kilo alırsa, nafakadan ayda on bin dolar kaybedecekti. Evlendiklerinde ağabeyim ona ayda yetmiş bin dolar nafaka almasını garanti eden bir evlilik sözleşmesi imzalattı. boşanırlarsa, hayatının geri kalanında her ay. Ancak 10 kilodan fazla kilo alırsa, bu parayı kaybetmek zorunda kalacaktı." Grant bifeğinden bir ısırik aldı. "İşte bu yüzden trüflü peynirli makarna istemen umurumda değil, Peynirli sarımsaklı ekmek ve koca kıçlı bir dondurma, sırtınızı dayamanız için büyük bir sırt ve sizi tutması için kilise minibüsü." Charlotte'a gülümsedi. "Çünkü ben kibirli bir orospu çocuğu değilim."

Charlotte tam karşılık vermek üzereyken Jack ve Sylvia tarafından sözü kesildi. "Herkes buraya bakabilir mi lütfen?" Jack elindeki bir çatalla şampanya kadehi. Başlamadan önce kalabalığın sakinleşmesini bekledi. "Gecemize geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Hepinizle birlikte geçirdiğimiz harika bir hafta sonu oldu. Sylvia ve ben Ian'a teşekkür etmek istiyoruz.

Ferguson ve restoranlarına bu etkinlik için teşekkür ederiz! Her zamanki gibi mükemmel yemekler, Ian!" Herkes alkışladı. "Ama size özel bir duyurum var.

Yap. Buradaki tüm bekar ve keşke bekar olsaydım diyen hanımlar için kötü bir haberim var: Oğlumuz Grant nişanlandı! Ve bu son geceyi bir nişan partisine dönüştürüyoruz." Trixie ve Grant'i işaret etti. "Trixie ve Grant, lütfen buraya gelir misiniz? Bu mutluluğa kadeh kaldıralım. çift!"

"Durun bir dakika!" Charlotte bağırdı ve herkes ona doğru döndü. "Bıktım bundan! Bu maskaralıktan bıktım ve bu gece buradaki tüm bu sahte saçmalıklardan bıktım!" Biraz daha şampanya yuttu.

Nathan karısına doğru koştu ve onu kolundan yakaladı. "Ne halt ediyorsun sen?"

"O bir Uber şoförü!" Charlotte Trixie'yi işaret etti. "Bir kafede tanışmadılar! Onun Uber şoförüydü!" Güldü. "Onu hafta sonu için kiraladı!" Şampanyadan bir yudum daha aldı. "O bir sahtekâr! O ve Grant bir yıldır birlikte değiller! Bu aileyle ilk tanışmasıydı! O sahte, düzmece ve Grant'in çıktığı diğer kadınlar gibi kiralık bir fahişe!"

"Sen de dahil," diye karşılık verdi Trixie.

"Ve o çalışmıyor ve..." Charlotte, Trixie'nin ne dediğini anlayınca durdu. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Sana fahişe dedim. Tam bir fahişe. O kadar çok yuttun ki Bebekler, ağzınızdan çıkan her şey çocukça!" Trixie cevap verdi. "Grant bana nasıl tanıştığınızı anlatmadı mı sanıyorsun? En azından ben onunla kıyafetlerim üzerimdeyken tanıştım, senin için aynı şeyi söyleyemem." Şampanyasını bitirdi. "Ama sizinle ya da buradaki herhangi biriyle dövüşmeyeceğim. Hepiniz Etrafımda gördüğüm en sahtekar insan grubu ve L.A.'de yaşadığımı düşünürsek bu da bir şey ifade ediyor, boş kıçlı özentilerin umudu. Bana kızgınsın çünkü sen Grant için hayatını kazanmak zorundayken ben hiçbir şey yapmak zorunda kalmadım. Hayır, bunun ırkla bir ilgisi yok. *Her şeyin* sınıfla ilgisi var! Büyük bir balığı yakalamak için fahişe oldun ve Toplumun en alt basamağında olduğunu düşündüğünüz birinin sizi nasıl geçtiğini anlamak.

"Ama istediğini aldın - Grant'ın diğer kız arkadaşlarını terörize ettin ve aynı şeyi bana da yaptın. Tebrikler, istediğini aldın. istedim." Trixie alkışladı. "Grant'i yine sadece kendine istedin. Seninle hiçbir şey yapmak istememesine rağmen. Onu alabilirsin." Geri adım attı. "Burada işim bitti." Grant'e döndü. "Bana verdiğin

Harika bir hafta sonuydu ama artık bittiği çok açık. Bu gece gidiyorum ve beni durdurmaya çalışmayın." Evin içinde kayboldu.

"Trixie, bekle!" Grant onun peşinden gitti.

Charlotte alkışladı ve bir şampanya kadehi daha kaptı. "Bravo! Söylesene, onun aynı zamanda bir aktris olduğunu bilmiyordum!" Güldü. "Sana oyuncu olduğunu söylemiştim.

Sahte! Hepinize onda bir şeyler olduğunu bildiğimi söyledim. Size söyledim-"

Sylvia Charlotte'a doğru yürüdü ve ona bir tokat attı. "Sen tek-ailemi mahvettin. Bir oğlundan diğerine geçmek istediğine karar vermeden önce iyiydik. Grant, hayatımdaki en iyi şeydi.

Size ne oldu Bayan Trailer Park, yoksa nereye geldiğinizi mi unuttunuz? nereden?" Charlotte yüzünü tutarken herkesin nefesi kesildi. "Evet, doğru. Grant seninle yüksek fiyatlı bir eskort ajansında tanıştı. Seni kurtardı. Peki sen ona borcunu ödemek için ne yaptın? Kardeşini havaya uçurdum."

Kalabalığın nefesi daha da kesildi. "Grant'le birlikte olmanı istediğimi mi sanıyorsun? En başından beri sahtekarlığını biliyordum.

Nathan için ikinizin de kabul etmek istediğinden daha uygunsun.

Nathan seni istiyordu çünkü kardeşini son bir kez daha kazıklamak istiyordu, sen ise Nathan'ı istiyordun çünkü onun sana Grant'ten daha fazlasını sunabileceğini düşünüyordun. Ve ikiniz de toplumun alay konusu oldunuz.

"Şuradaki dolandırıcı en iyi arkadaşın ve şuradaki kokainmanla yaptığın kötü kız maskaralıklarını bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sylvia aşağı doğru bakan kadınları işaret etti. "Hepiniz birbirinizden nefret ediyorsunuz. Duyduğuma göre

Birbirinizin arkasından diğer insanlarla yaptığınız konuşmalar. Birbirinizin etrafında olmaya dayanamıyorsunuz! Trixie hayatımda gördüğüm en iyi şeydi.

Grubun başına geldi çünkü hepinizin içindeki en iyiyi ortaya çıkardı. Doğal olarak hepiniz ondan topluca nefret etmek zorundaydınız.

"Şimdi burada bir hafta sonu toplantısında ailemi ne için utandırıyorsun? Kraliçe Amcık olduğunu göstermek için, hem de kırk yıldır sosisli sandviç suyunda marine edilmiş gibi görünen bir Shar-pei gibi görünürken!"

Sylvia alkışladı. "Tebrikler, işe yaradı! Sadece herkes değil bu partiyi hatırlayın, ama haber çabuk yayılır ve *siz* sosyal pariah. Çemberlerimde gezinirken iyi eğlenceler, sürtük!" Sylvia bir bardak şampanya içti ve Charlotte'un yüzüne fırlattı. "Şimdi defol git gözümün önünden ve Şükran Günü'ne kadar seni görmek bile

istemiyorum!"

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"NEREYE GİDİYORUZ?" Trixie sordu.

"Bilmiyorum," diyerek Amberswan dart kabını işaret etti. Diğer stilistler başka müşterilerle ilgilenirken o da bir örgü takıyordu. "Bırakın sihirli dartlar karar versin!"

Trixie eve döndükten sonra, ertesi Pazartesi günü yüzüğü kuyumcuya sattı. Hafta sonunda, para Trixie'nin hesabına yatırılmıştı. Hesap. Grant ayrıca Trixie'ye olan borcunun geri kalanı için biraz daha fazla ödeme yapma sözünü de yerine getirdi.

Trixie bunun muhtemelen bir özür olduğunu fark etse de, şikayet etmeden parayı aldı. Amberswan'ın kuaför salonundaydı, Hayatındaki seçimleri düşünüyor ve kalbi kırılmamış gibi davranıyordu.

Araba kullanmaya ara verdiği dönemde Trixie, Etsy mağazasını kurmaya başladı. Şık logoların yanı sıra basılabilir ev dekorasyonu da yarattı. İşleri hemen patladı.

Grant'in telefonlarından ve umutsuz sesli mesajlarından kaçarak çok fazla gün ve gece geçirdi. Hayır, bitmişti. Grant'in ailesi, arkadaşları ve iş ortaklarının önünde resmen aşağılanmıştı. Sahip olanlar ve olmayanlar farklıydı. Charlotte ona saldırdı ve herkes durup izledi.

Sindirella olacağını düşündüğü için Trixie'ye yazıklar olsun. Grant hafta sonunda bir balkabağıydı, Prens değil. Onun büyüleyici olduğunu düşünüyordu.

Biriyle çıkmamasının ya da herhangi bir ilişkiyle ilgilenmemesinin nedeni oydu. İhtiyacı olan şey bir dildo ve taze pillerdi. Ailesinin Better Homes and Gardens aboneliğinden daha fazla sorunu olan bir adama değil.

Grant'i unutmaması gerekiyordu. O felaket akşam yemeğinden ve Grant'i sonsuza dek terk etmesinden bu yana iki hafta geçmişti. Ona yalvarmıştı.

Trixie affedilmeyi reddetti. Yüzüğü yatağın üzerine bıraktı ve kaçtı. Telefonu o kadar çok patladı ki, Trixie onu kapattı. Sonunda açtığı anda, Trixie'den gelen çeşitli özür mesajlarıyla dolup taşı.

McGinnis ailesi Charlotte olmadan. Charlotte en büyük özrü borçluydu ama Trixie ondan asla bir özür alamayacağını biliyordu.

Charlotte gibi kadınlar Trixie'nin gözünde bir düzine kadardı. Ne kadar değersiz olurlarsa, etraflarındaki hiç kimseyi umursamadan o kadar acımasız olurlardı. Hizmet çalışanı, hastane personeli, öğretmen ya da garson olmaları fark etmiyordu. Bu kadınlar dünyanın kendilerine ait olduğunu ve diğer herkesin sadece onun içinde yaşadığını düşünüyorlardı. Trixie de Charlotte için bir istisna değildi.

Ve Charlotte'un arkadaşları sadece takılıyorlardı. Onlar olmak istediler McGinnis hanedanına olabildiğince yakındılar. Aile adının getirdiği avantajları biliyorlardı ve mümkün olduğunca çok isimlerini anıyorlardı. Arkadaşları sadece Charlotte'tan hoşlanıyormuş *gibi davranarak* fayda sağladılar.

Trixie'ye ne kadar Louis Vuitton, Chanel, Alexander McQueen ve Hermes alınır, alınsın asla uyum sağlayamayacaktı. Saçını doğal bir renge boyasa da, ya da (varlıklı kadınlar arasında oldukça yaygın bir özellik gibi görünen) dinlendirici sürtük yüzünü uygulasa da fark etmezdi. asla onların dünyasının bir parçası olamayacaktı. Ve belki de bu en iyisiydi.

Yine de bir hafta sonu için prenses olmak hoşuna gitmişti. Zenginlerden biri olmak, varlıklı ve güçlü bir aileye yakın olmak hoşuna gidiyordu, her ne kadar bu koca bir yalandan ibaret olsa da.

"Pekâlâ!" Trixie kolunu ısıttı ve gözlerini kapattı. Dartı haritaya fırlattı ve gözlerini sıkıca kapattı. "Başardım mı?"

"Pek sayılmaz," diye önerdi Amberswan, "çok alçaktasın. Tekrar dene." "Tamam," dedi Trixie bir dart daha topladı ve fırlattı,

"başardım mı?" "Pek sayılmaz," diye yanıtladı Amberswan, "birkaç tane daha var."

"Tanrım, nişancılığım o kadar mı kötü?" Trixie başını salladı. Gözleri hâlâ kapalıydı. Amberswan'ın dehşetine rağmen birkaç dart daha fırlattı. Hiçbiri haritaya isabet etmiyordu. "Tamam, son bir kez daha ve sonra son yeri seçmek zorunda kalacağım!"

"Sorun değil," diye gülümsedi Amberswan, "bununla ilgili bir sorunum yok."

"Kötü bir hedefim olduğu için gitmek istemeyeceğiniz bir yer seçene kadar. Bugün pek iyi değilim." Trixie bunun nedeninin Grant. Gururu buna izin vermedi. Dartları aradı ve buldu. "Tamam, en azından doğru yere nişan alıyor muyum?"

Amberswan başını kaldırıp baktı. "Evet."

"Tamam," Trixie kolunu sarmayacaktı. Sadece fırlatacaktı. Tiyatroya gerek yoktu. "Ve işte başlıyoruz... ara vermeden önce son bir atış." Dartı fırlattı. "İşte! Başardım mı?"

"Başardın, tamam." Grant konuştu ve Trixie şok içinde gözlerini açtı. "Diğerleri gibi mükemmel nişan alıyorsun."

"Grant!" Trixie kızamayacak kadar büyük bir şok içindeydi. Grant elinde iki düzine gül ve bir kutu çikolataya benzeyen bir şey tutuyordu. "Ne... burada ne yapıyorsun? Burada olduğumu nereden biliyorsun?"

"Şey, küçük bir kuş bana bugün burada olacağını söyledi," örgüyü kurmaya devam ederken omuz silkmış olan Amberswan'a baktı, "ve bana aşağı gelmem gerektiğini söyledi, böylece sen..." yutkundu ve boğazını temizledi. "...suratsız bir b-kelimesi olmayı bırak."

"Sürtük dedim!" Amberswan başını salladı. "Bu benim."

Trixie gözlerini devirdi ve gülümsedi. "İşime karıştığın için teşekkür ederim Amberswan."

"Bir şey değil, sürtük." Bir öpücük kondurdu. "Konuşmak için ofisimi kullan ama lütfen içinde sevişme. Öğle yemeğimi hâlâ orada yemem gerekiyor ve içeri girdiğimde kış kokusu ve pişmanlık duymak istemiyorum."

Trixie tüm yüzünün pembe, mor ve kızılın her tonuna dönüştüğünü hissetti. Çabucak Grant'in koluna girdi ve onu arka tarafa götürdü. Kapıyı arkalarından kapattı. "Bunun için çok ama çok üzgünüm! Ben... Ben onun normalde böyledir, ama o *her zaman* böyledir."

"Onunla bir sorunum yok. Onu seviyorum." Grant gülleri ve çikolatayı yere bıraktı. "Ama ben sana aşığım. Tüm aramalarımı ve mesajlarımı görmezden geldin. Bu son seçeneğimdi ve eğer bu işe yaramasaydı, kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp buradan kaçardım." Küçük bir nefes verdi. "Ailemle başa çıkmanın çok zor olduğunu ve beni tamamen affetmelerinin sonsuza kadar süreceğini biliyorum. Ama bu son konuşmamız olsa bile, gerçekten ne kadar üzgün olduğumu ve bunu telafi etmek için her şeyi yapacağımı bilmeden buradan ayrılmak istemiyorum. Charlotte ile asla iletişim kurmayacağına söz veremem ama bundan sonra size karşı en iyi şekilde davranacağına söz verebilirim. Hemen hemen tüm sosyal çevrelerden dışlandı. O gece birçok kadın Biz tanışmadan önce kocalarının da onu kiraladığını hatırlıyorlar."

"Oh," diye şaşırdı Trixie, "niyetim onu utandırmak değildi." "Uzun zamandır bunu hak ediyordu, inan bana." Grant aradaki mesafeyi kapattı Aralarında. "Partide gitmeni istemedim ve hayatımdan çıkmanı da istemiyorum." Onun belini tuttu. "Seni geri kazanmak için her şeyi yapmaya hazırım, Traci. Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim ve

Bir daha asla böyle hissetmeyeceğim. Seni istiyorum, Traci. Seni seviyorum. Ve eğer beni istemiyorsan, bunu kabul etmek zorundayım ama bunu senden duymaya ihtiyacım var."

Trixie akan gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Bana her zaman devlet ismimle hitap ettin," diye burnunu çekti, "ailemden başka kimse bana böyle hitap etmedi."

"Çünkü seninle ve bizimle ilgili ciddiym." Grant tek dizinin üzerine çöktü. Küçük bir kutu çıkardı ve açtı. Trixie'nin kuyumcuya geri verdiği yüzüğün aynısıydı. "Bu sahip olduğum en pahalı yüzük olmalı. şimdiye kadar satın aldım. Daha önce pahalı olduğunu biliyorum ama dünyadaki tüm mücevherlerden daha değerli çünkü onu sen takıyorsun. Sonsuza dek seninle olmak istiyorum. Karım olarak beni onurlandırır mısın?"

"Sürtük, evet desen iyi olur!" Amberswan kapıdan bağırdı.

Trixie güldü ve burnunu çekti. "Özel bir konuşma yaptığımızı sanıyordum?"

"Sanırım ikimiz de bunun burada olmayacağını biliyorduk." Grant yüzüğü kaldırdı, "Şimdi Traci, ben senden büyüğüm bebeğim, bu yüzden Rice Krispie gibi konuşmaya başlamadan önce tek dizimin üzerinde çok uzun süre kalamam..."

"Evet!" Trixie bağırdı ve Grant ayağa kalktı. Yüzüğü ona taktı kucaklaşıp öpüşmeden önce parmağını uzattı. "Cevabım her zaman evet olacak!" "Tam zamanında!" Amberswan diğerleriyle birlikte kapıyı açarken bağırdı.

Salondakiler yeni nişanlı çifti alkışlıyordu. "Kahretsin, bir cevap beklerken taşaklarım morarıyordu!"

YİRMİNCİ BÖLÜM

İKİ YIL SONRA.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Çok, çok yorgun."

"Evet, bu mantıklı." "Öyle mi düşünüyorsun?" Trixie gülümsedi.

Grant yeni doğan oğlu Nicholas'a baktı. "Sanırım öyle."

Trixie yeni doğan kızı Maya'yı salladı. "Sonsuza dek hiç uyuyamayacağız, ha?"

Grant başını salladı. "Şu kahve hisselerinden birine yatırım yapsan iyi olur."

Fırtınalı bir aşkın ardından sosyete tarihinin en hızlı nişanlarından birini yaşayan Trixie ve Grant, Kauai sahilinde evlendiler. sadece aileleri ve yakın arkadaşları katıldı. Döndüklerinde Grant'in ailesi balayından sonra malikânelerinde yeni evlileri onurlandırmak için gösterişli bir gece düzenledi.

Trixie, kendi başarılı Etsy mağazasıyla bir grafik tasarımcı olarak geri döndü. Grant, varlık yönetimi firmasına devam etti ve aile şirketinin Yönetim Kurulu'na geri döndü. Nathan'ın görevine son verildi. CEO.

Trixie Grant'in evine taşındı ve Grant onu hemen Senet. Trixie ikizlere hamile olduğunu öğrendiğinde çok uzun süre evli kalmamışlardı.

Sylvia büyükannelik rolünden zevk alıyordu ve çifti o kadar çok hediye yağmuruna tuttu ki Trixie ve Grant tek bir bebek eşyası bile satın almak zorunda kalmadı. Ayrıca Trixie'nin emrinde bir gece hemşiresi ve iki dadı olmasını sağladı.

Nathan ve Charlotte'a gelince, hem Jack hem de Grant onun palavra atma konusunda çok iyi olduğunu düşündüklerinden, Nathan halkla ilişkiler sözcüsü olarak yeni rolüne resmen alıştı. Charlotte hâlâ sosyal çevrelerde dolaşıyordu.

daha az varlıkla. Sylvia *haklıydı* - söz hızlı yayılıyordu. Charlotte, TikTok'taki lüks anne blogger nişine taşındı ve başarılı oldu.

Şimdi yeni doğan ikizleriyle birlikte evlerinde, bir apartman dairesi büyüklüğündeki çocuk odalarında, Trixie ve Grant çocuklarını sallanan sandalyelerde kucaklıyorlardı. "Bunun benim hayatım olduğuna hâlâ inanamıyorum," diye başını salladı Trixie, "tüm hayallerim gerçek oldu."

"Hayallerimi ve daha fazlasını gerçekleştirdin." Grant oğlunu salladı. "Tek önemseydiğim şey sensin. Hepsi bu."

Trixie ayağa kalkmayı başardı ve Maya'yı beşiğe yerleştirdi. Grant da onu takip etti ve Nicholas'ı kız kardeşinin yanına oturttu. İkisi de sessizce odadan çıktılar.

Kreşten çıkıp yatak odalarına gittiler ve balkonda durup yıldızları seyrettiler. "Portakal dilimleri, Capri Sun'lar, yatıya kalmalar ve oyun buluşmalarıyla dolu bir hayata hazır mısınız?" Trixie sordu.

"Hepsine hazırım," Grant onu arkasından tuttu ve sol kulak memesini öptü, "her bir parçasına. Kaosa hazırım."

Trixie, "Aile şirketiniz ve varlık yönetimi şirketiniz nedeniyle eskisi kadar müsait olamayacağınızı da anlıyorum," dedi. "Ve bu benim için sorun değil."

Grant Trixie'yi çevirdi ve dudaklarını Trixie'nin dudakları üzerinde gezdirerek onu öptü. "Bebeğim, ailem söz konusu olduğunda istediğim kadar izin kullanırım. I

"Kimse bana aksini söylemeye cesaret edemez."

Trixie kollarını Grant'in boynuna doladı. "Sadece ihtiyacın varsa sorun olmadığını söylüyorum ve-"

Grant onu tekrar öptü. "Söyleyeceğimi söyledim. Hepsi bu kadar."

Trixie gülümsedi. "İşte bu kadar." Kocasının ereksiyonunu hissetti. "Ve beklemek için yaklaşık iki hafta daha var."

"Oh, geçen gece nasıl davrandığını düşününce beni uyarmadığını biliyorum," diye kıkırdadı, "sırtımı kuru kuru mu beceriyorsun?"

"Bacağımı esnetiyordum!" Grant ona katılırken Trixie güldü. "Daha fazla esneme hareketleri yapmalıyım. İyileşme süreci için sağlıklı."

"İki hafta içinde daha da iyileşmene yardımcı olmak için sabırsızlanıyorum." Söz verdi.

Son

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

MÜZİK PLAYLISTİ

"Candy" by Foxy Brown ft. Kelis
"Now That We're Done" by 112
"Fall for You" by Leela James
"Easy" by Mac Ayres
Salt-n-Pepa'dan "Whatta Man" ft. En Vogue
SZA'dan "Saturn"
Steve Lacy tarafından yazılan "Infrunami"
Blondie'den "One Way or Another"
"You Don't Even Know" by The Internet ft. Tay Walker
"Already Falling (A Late Night Special)" by Puma Blue
"You Need a Man" by Horace Brown
Hozier'den "Movement"

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.